

การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียน
มัธยมแบบรรบคา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
ปีการศึกษา ๒๕๑๔

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

ปริญญาโท

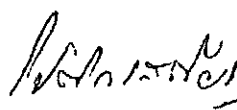
ของ

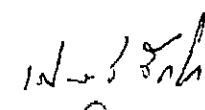
สนั่น ประจจิตร

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๕

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะได้พิจารณาปริมาณที่เพิ่มขึ้นแล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้.

อิมท ประธาน

17-10-55

กรรมการ

๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๕

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับสำเร็จลงได้ด้วยความเรียบร้อย เพราะได้รับความช่วยเหลือและ
คำแนะนำอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อัมพา โชติดีเสถียร และอาจารย์เตือนใจ เถรมธุสัถโก
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.จรรจา สุวรรณทัต ที่กรุณาตรวจแก้ไข
บทคัดยฉบับภาษาอังกฤษ

ขอขอบพระคุณอาจารย์ใหญ่ กรุณะแนว และครูบางท่านในโรงเรียนที่ทำการวิจัยทุกแห่ง
ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัยนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณสภาวิจัยแห่งชาติ ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ แพทย์รัตน์ ใจขวาง คุณสมพงษ์ โพธิ์วิเชียร คุณวิวัฒน์ ผาสุก
คุณชัยนาท ประจงจิตร และผู้ที่ให้ความช่วยเหลือท่านอื่นๆ จนปริญญานิพนธ์ฉบับสำเร็จลงด้วยดี ทุกท่าน

สนั่น ประจงจิตร

สารบัญ

บท	หน้า
๑. บทนำ	๑
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายทั่วไปของการวิจัย	๔
ความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย	๕
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๖
ขอบเขตของการวิจัย	๗
กล่าวจำกัดความให้เฉพาะ	๗
๒. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและข้อสมมติฐานในการวิจัย	๑๐
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๑๐
เบื้องต้นสมมติฐานของการวิจัย	๑๕
ข้อสมมติฐานในการวิจัย	๑๗
๓. วิธีดำเนินการ	๑๘
ที่มาและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๑๘
ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	๒๐
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๒๐
วิธีวัดกระทำกับข้อมูล	๒๑
๔. ผลของการวิจัย	๒๕
สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๕
การแปลผลตอนที่หนึ่ง	๒๖
การแปลผลตอนที่สอง	๓๓
การแปลผลตอนที่สาม	๓๘
การแปลผลตอนที่สี่	๔๖

การแปรรูปอาหาร

๕๕

การแปรรูปอาหาร

๕๕

๕ อภิปรายผล

๕๕

๖ สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

๖๔

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๖๔

ข้อสมมติฐานในการวิจัย

๖๔

วิธีดำเนินการ

๖๕

สรุปผลการวิจัย

๖๖

ขอเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ในการศึกษา

๖๖

ขอเสนอแนะสำหรับผู้ที่ทำการวิจัยต่อไป

๖๖

บรรณานุกรม

๖๖

ภาคผนวก

๖๖

ภาคผนวก ก

๖๖

ภาคผนวก ข

๖๖

ภาคผนวก ค

๖๖

บัญชีการวาง

ตาราง	หน้า
๑ จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงตามอาชีพของผู้ปกครอง และประเภทของโรงเรียน (เรียงตามลำดับของจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)	๒๒
๒ จำนวนนักเรียน แจกแจงตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง	๒๓
๓ แสดงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติ แจกแจงตามอาชีพที่พึงอาศัยการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย หรือเทียบเท่า ซึ่งนักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)	๒๔
๔ แสดง จำนวนนักเรียน จำแนกตามกลุ่มอาชีพที่นักเรียนเลือกถึงกัน ที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)	๒๕
๕ แสดง จำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติ จำแนกตามอาชีพที่อาศัยการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา หรือสถาบันฝึกหัดครู ที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)	๓๐
๖ แสดง จำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติ จำแนกตามกลุ่มอาชีพ ซึ่งอาศัยการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษา หรือสถาบันฝึกหัดครู ที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)	๓๒
๗ แสดงจำนวนครูในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	๓๓
๘ แสดงจำนวนครูในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวุฒิ	๓๔

ตาราง	หน้า
๙	แสดงว่าวนนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ ๓๔
๑๐	แสดง ว่าวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนที่ทำการวิจัย ว่าแนกตามเพศ ๓๕
๑๑	แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบรรรรมคาจากขวงควยคามัฒนิมเค มกฉิต ๓๘
๑๒	แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม เรียงตามค่าคัมภวามสำคัญตามหมวดหมู่ ๔๓
๑๓	เปรียบเทียบความสำคัญของแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียน มัธยมแบบประสมที่ได้จากการวิจัยกับสมมติฐาน ๔๔
๑๔	แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบรรรรมคา เรียงค่าคัมภวามสำคัญตามหมวดหมู่ ๔๕
๑๕	เปรียบเทียบอันคัมภวามสำคัญของแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน ของโรงเรียนมัธยมแบบรรรรมคาที่ได้จากการวิจัยกับสมมติฐาน ๔๕
๑๖	ความสามารถในการเลือกอาชีพของนักเรียน จำแนกตามโรงเรียน ๔๖
๑๗	การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพไ้ตรงตามความเป็นจริงระหว่าง นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับโรงเรียนมัธยมแบบรรรรมคา ๔๗
๑๘	การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพไ้ตรงตามความเป็นจริงระหว่าง นักเรียนหญิงและชาย ๔๗
๑๙	การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพไ้ตรงตามความเป็นจริงระหว่าง นักเรียนกลุ่มอายุมาก (๑๖ ปีขึ้นไป) กับนักเรียนกลุ่มที่อายุน้อย (ต่ำกว่า ๑๖ ปี) ๔๘

๒๐	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยมของนักเรียนโรงเรียนมัธยม แบบประสมและนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติ ที่มุ่งการประกอบอาชีพ แตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๔๘
๒๑	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยมของนักเรียนโรงเรียนมัธยม แบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติที่มุ่งการประกอบอาชีพแตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๕๐
๒๒	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยม ความสนใจ และเหตุผล ส่วนตัวของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติ ที่มุ่งการประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๕๑
๒๓	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยมเกี่ยวกับชีวิตเสี่ยงของนักเรียนใน โรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติที่มุ่งการประกอบ อาชีพที่แตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๕๒
๒๔	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยมของงานและความก้าวหน้าของ นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติที่มุ่งการ ประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๕๓
๒๕	การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจ ค่านิยมจำเป็นของนักเรียนในโรงเรียน มัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมชาติที่มุ่งการประกอบอาชีพ ที่แตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	๕๔
๒๖	ความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง แจกแจงด้วยสถิติและคณิต การประเภทของโรงเรียน	๕๕
๒๗	แสดงอัตราเวลาเรียนวิชาต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม	๕๕

๑๔	แสดงอัตราเวลาเรียนวิชาต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ ในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	๘๙
๑๕	การหาความสัมพันธ์ของอันควมสำคัญของแหล่งแรงจูงใจ ที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ กับอันดับตามสมมติฐานของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม	๑๕๒
๓๐	เกณฑ์วิเคราะห์คะแนนรวม ในหมวดแรงจูงใจด้านความจำเป็นเพื่อนำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน	๑๑๘
๓๑	การวิเคราะห์ความแปรปรวน	๑๑๖
๓๒	แรงจูงใจในการเลือกอาชีพ ของนักเรียนมัธยมแบบประสม แจกแจงควยการอยละ และคามัธยิมเลขคณิต	๑๑๗
๓๓	แรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมแบบธรรมดา แจกแจงควยการอยละ และคามัธยิมเลขคณิต	๑๒๖

บทนำ

* แต่เดิมการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของไทยนั้น มุ่งให้นักมีความรู้ เพื่อเข้ารับราชการหรือทำงานเสริมเป็นส่วนใหญ่ ดร.สุกิจ เหลาสุณทร ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของประชาชนในเมืองที่ให้นุทรหลานของตนเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาไว้ว่า ในระยะแรก ๆ ของการศึกษา ประชาชนในเมืองยังไม่เข้าใจในการศึกษาเพียงพอ ผู้ที่เห็นประโยชน์ของการศึกษาและส่งบุตรหลานของตนให้เรียนสูงขึ้นไปในชั้นมัธยมศึกษา ก็ล้วนแต่มีฐานะเพียงพอที่จะเสียค่าเล่าเรียนและค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ได้ ทั้งการเรียนของเด็กก็ถือว่าความสามารถในการเรียนเป็นสำคัญ ถ้าสอบตกก็ให้ออกทำงาน เพราะความมุ่งหมายในการให้เด็กเรียนเพื่อมีความรู้เข้าใจและถือเป็นหลักก็คือ เมื่อจบออกมาแล้วก็สามารถที่จะเข้ารับราชการได้ และการเข้ารับราชการก็ขึ้นอยู่กับผลของการเรียนและจบชั้นการศึกษาที่เรียนเป็นสำคัญ เรียนมากก็ได้ตำแหน่งดี เรียนน้อยก็ได้ตำแหน่งต่ำ ฉะนั้น การเรียนในระดับมัธยมศึกษาจึงยังสร้างความเข้าใจในเรื่องการเรียนเพื่อเข้ารับราชการ เพื่อไปทำงานเขา และเป็นผู้มีความรู้สูงกวาคณะกรรมกา จะได้เป็นเจ้าคนนายคน จึงฝังแน่นอยู่ในจิตใจของประชาชนชาวไทยทั่วไปมาจนทุกวันนี้ (ดร.สุกิจ เหลาสุณทร, ๒๕๑๐ : ๑๔) ข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นได้จากการที่นักเรียนส่วนมากมุ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย จึงเกิดเป็นปัญหาทางการศึกษา เพราะนักเรียนเหล่านั้นก็ไม่ค่อยคำนึงถึงความสามารถทางสติปัญญา ความถนัด โอกาสที่จะศึกษาต่อ และโอกาสที่จะทำงานหลังจากที่สำเร็จการศึกษาแล้ว ทั้งไม่คำนึงถึงฐานะทางการเงินของตน จึงต้องประสบกับความผิดหวัง ทั้งนี้ อาจเนื่องจากนักเรียนและผู้ปกครองไม่ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อและการเลือกอาชีพ ที่เป็นได้

๖ วัชรชัย ชัยจิรฉายากุล ได้กล่าวถึงปัญหาการเลือกศึกษาต่อ และการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาไว้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมากมักประสบปัญหาของการเลือกศึกษาต่อและการเลือกอาชีพ เพราะไม่ทราบว่าจะควรจะไปศึกษาต่อในแขนงวิชาใด และควรประกอบอาชีพอะไรจึงจะเหมาะสม บางคนเลือกศึกษาต่อในแขนงวิชาที่ตนไม่มีความสามารถ ผลสุดท้ายก็ประสบความผิดหวัง บางคนไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่ตนประกอบ จึงต้องเปลี่ยนอาชีพอยู่เสมอ ทำให้ขาดความก้าวหน้า

ในวิถีการงาน สิ่งเหล่านี้ อาจมีสาเหตุจากความไม่เข้าใจตนเอง หรือสิ่งเร้าภายนอกที่มีอิทธิพล และแรงใจให้เลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพที่ไม่เหมาะสม ไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริง ในกรณีเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนมีความสนใจต่อสิ่งเร้าหรือแรงจูงใจภายนอกมากกว่าสนใจในตัวอาชีพ หรือลักษณะของวิชาที่จะศึกษาจริง ๆ เช่น นักเรียนบางคนอาจจะเลือกเรียนแพทย์ เพราะเห็นว่า อาชีพนี้มีรายได้ดี ร่ำรวยเร็ว และมีเกียรติในสังคม แต่ไม่ได้คำนึงถึงคุณสมบัติของตัวเองว่า จะเหมาะสมกับอาชีพหรือไม่ ความปรารถนาเป็นอาชีพที่ต้องเสียสละ ทำงานตามกลางบร ราชการที่แวดล้อมด้วยบุคคลที่กำลังได้รับความทุกข์เวทนา ถ้าใครเป็นคนสำรวย กลัวผี กลัวเลือด หนอดกฉินยาหรือสารเคมีบางชนิดไม่ได้ ก็ทำงานในอาชีพนี้ไม่ได้ แม้จะทำให้เกิดความไม่มีความสุขความเชื่อมั่นในตนเอง และอาจต้องเปลี่ยนอาชีพในที่สุด แรงจูงใจและสิ่งเร้าภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพและการเลือกอาชีพของนักเรียนนั้นมีอยู่มากมาย เป็นเหตุว่า อยากมีรายได้สูง อยากมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่มีเกียรติ ต้องการเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง ต้องการความนิยมยกย่องจากสังคม อยากจะได้แบบที่สบาย ๆ ง่าย ๆ บางคนก็เลือกตามความ ต้องการของบิดามารดา และญาติพี่น้อง ตลอดจนเพื่อนฝูงและบุคคลที่รู้จัก บางคนก็เลือกด้วยความจำเป็น หรือด้วยสาเหตุอื่น ๆ (วัชรชัย วิจิตรญาณกุล, ๒๕๑๓ : ๙ - ๘)

การที่เด็กเลือกศึกษาต่อหรือเลือกอาชีพไม่เหมาะสมนอกจากจะเป็นอันตรายต่อตัวเด็กเองดังที่กล่าวแล้ว ยังก่อให้เกิดผลเสียต่อประเทศชาติเป็นส่วนรวมอีกด้วย เพราะความเจริญก้าวหน้าและเสถียรภาพอันมั่นคงของประเทศ ตลอดจนการที่ประชาชนจะมีระดับฐานะทางเศรษฐกิจสูง โคนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการผลิตสูงตามความต้องการของประเทศชาติ หากเด็กเลือกอาชีพไม่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว ประสิทธิภาพในการผลิตย่อมต่ำ ซึ่งไปสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ สุจริต เพียรชอบ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาประเทศไว้ตอนหนึ่งว่า ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านเศรษฐกิจ ในการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น ก่อนอื่นต้องพัฒนากำลังคน และการพัฒนากำลังคนก็ย่อมต้องอาศัยการศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญ (สุจริต เพียรชอบ, ๒๕๐๘ : ๒๔) และเนื่องจากการจัดการศึกษาของชาติมุ่งจักให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และแผนพัฒนาประเทศอยู่แล้ว ดังข้อ ๔ ในแผนการศึกษาชาติฉบับปัจจุบัน ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ในการจัดการศึกษานั้น จัดให้เพื่อสนองความต้องการของสังคมและบุคคล โดยให้สอดคล้องกับแผนเศรษฐกิจและแผนการปกครองประเทศ (กรมวิชาการ, ๒๕๐๘ : ๑๒๓) นอกจากนั้น ดร. กำแหง ขวางกุล ก็ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า แนวทางและหลักสูตรของการศึกษาไม่ควรจะกำกวม เป็นสิ่งจำกัดอย่างแข็ง จะต้องมีการ

ให้สอดคล้องกับนโยบาย มาตรการ เศรษฐกิจ และการปกครอง เป็นที่เห็นว่า ถ้ารัฐมีนโยบายที่จะปรับปรุงส่งเสริมเกษตรกรรม เราก็ต้องพยายามผลิตเทคโนโลยีความรู้ในด้านเกษตรกรรมระดับต่าง ๆ ให้เหมาะสม (คร.กำแหง พลาญกุล, ๒๕๐๒ : ๒๔๕) ดังนั้น ถ้าเด็กสามารถเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสมถูกต้องแล้วก็จะสามารถช่วยในการพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง

เรื่องการเลือกอาชีพนั้น กรีนลีฟ ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า ในระยะแรกเริ่มของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งประชากรประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ นั้น การเลือกอาชีพเป็นเรื่องง่าย เด็กผู้หญิงมีโอกาสการเป็นแม่บ้านและต้องพึ่งพาอาศัยผู้ชาย ส่วนเด็กผู้ชายเมื่อเห็นช่างฝีมือทำงาน ถ้ามีความไว้วางใจและรู้จักสังเกตความถนัด ก็สามารถตัดสินใจเลือกอาชีพได้ ทั้งนี้เพราะเครื่องจักรและโรงงานมีไม่มากนัก แต่ในปัจจุบัน การเลือกอาชีพยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น จะอาศัยการสังเกตจากการทำงานอย่างเดียวไม่ได้ เพราะงานต่าง ๆ ตามโรงงานใหญ่ ๆ ของอาศัยความชำนาญสูง เฉพาะด้าน (Greenleaf, 1955 : 77-78) เพราะฉะนั้น ก็ได้ให้ความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่าตนเองเคยเห็นว่า เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง วิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าและประชากรในประเทศเพิ่มจำนวนมากขึ้นเท่าใด ก็จะเพิ่มปัญหาด้านการเลือกอาชีพ และความต้องการผู้ประกอบอาชีพในตำแหน่ง ๆ มากขึ้นเท่านั้น (Paradis, 1965 : 2-4)

ด้วยเหตุนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาอาจจะได้รับการช่วยเหลือให้สามารถเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสมถูกต้อง แก่นตนเองตามความเป็นจริง รองศาสตราจารย์ นาฏเฉลิม สุมาวงศ์ ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อช่วยในการเลือกอาชีพต่าง ๆ ได้เกี่ยวกับความเป็นจริงยิ่งขึ้น และเพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักใช้ความคิดและเหตุผลให้ยิ่งขึ้น ว่าตนควรจะประกอบอาชีพอะไรในอนาคต โรงเรียนจึงเป็นที่ ๆ เหมาะสมอย่างยิ่งในการที่จะจัดหาความรู้และโอกาสที่ถูกต้องและใกล้เคียงความเป็นจริง และจำเป็นจะต้องทราบข้อเท็จจริงเหล่านั้นตั้งแต่เด็กยังอยู่ในรั้วแม่จอมมณ ๗ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเตรียมตัวเตรียมใจ สำหรับอาชีพที่เหมาะสมแก่ตน เป็นการช่วยไม่ให้เด็กเสียเวลาเป็นปี ๆ ในการฝึกฝนอาชีพที่ตนไม่เหมาะสม และช่วยไม่ให้เด็กมีทัศนคติความรู้สึกรำคาญ โดยไม่ให้เรียนอาชีพใด ๆ เลย อันเป็นเหตุให้ไม่มีสุขในงานที่ตนต้องกระทำอยู่ (นาฏเฉลิม สุมาวงศ์, ๒๕๐๐ : ๑๕ - ๒๐)

นอกจากนี้ การจัดตั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้ศึกษาตามความถนัด ความสามารถ และความสนใจ โดยมีการจัดหลักสูตรให้นักเรียนทุกคนได้ทดลองเรียนวิชาพัฒนาต่าง ๆ เพื่อสำรวจความถนัด ความสามารถ และความสนใจของตน ประกอบกับมีบริการ -

แนะแนวทำหน้าที่ช่วยเหลือให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง ช่วยให้นักเรียนรู้จักแก้ปัญหา และตัดสินใจด้วยตนเอง จะเป็นส่วนสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพได้ถูกต้อง เหมาะสม และตรงตามความเป็นจริงมากขึ้น ดังที่ ดร. เอกวิทย์ ๗ ถวาย ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับโรงเรียนมัธยมแบบประสมไว้ว่า การดำริที่จะเปิดสอนหลักสูตรมัธยมแบบประสม จึงเป็นสิ่งที่รอบคอบเหตุผล และความจำเป็นของบ้านเมืองอย่างยิ่ง แม้ทรัพยากรที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะสิ้นเปลืองมากกว่าโรงเรียนแบบเก่า แต่ผลตอบแทนย่อมคุ้มค่า เพราะมุ่งให้เด็กเจริญตามความถนัด และความสามารถอันเป็นศักยภาพของตน พร้อมทั้งให้ความรู้ในอาชีพพอที่จะเป็นพื้นฐาน ของการประกอบอาชีพได้ (ดร. เอกวิทย์ ๗ ถวาย, ๒๕๑๐ : ๒๔) ดร. กอ สวัสดิ์พาณิชย์ ก็ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น เป็นโรงเรียนซึ่งใช้หลักสูตรกว้างขวางเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กเข้าเรียนได้ตามความสามารถและความสนใจของแต่ละคน โรงเรียนประเภทนี้จะไม่มุ่งสอนวิชาอาชีพทางเทคนิคสายหนึ่ง และสอนวิชาการสายสามัญอีกสายหนึ่งเท่านั้น แต่โรงเรียนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนวิชาสายกลาง ๆ ที่เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของเขาไ้มากกว่า ๒ สาย ถ้าจะกล่าวตามหลักการที่แท้จริงแล้ว จำนวนสายที่เด็กเลือกเรียนก็จะมีจำนวนเท่า ๆ กันกับจำนวนของเด็กนั่นเอง มีข้อแบ่งเป็น ๒ - ๓ สายก็ว่าได้เข้าใจกันอยู่ (กรมวิสามัญศึกษา , ๒๕๑๓ : ๔)

ผู้วิจัยเห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาดังกล่าว ถ้าไม่ได้รับการพิจารณา ให้ความช่วยเหลืออย่างกว้างขวาง ก็ย่อมจะเกิดผลเสียแก่ทั้งตัวนักเรียนเอง เช่น ทำให้เสียเวลาฝึกฝนอาชีพที่ไม่เหมาะสมกับตน อันเป็นเหตุให้ไม่มีความสุขในงานอาชีพที่ตนจะต้องกระทำ และเป็นอุปสรรคขัดขวางความเจริญของชาติบ้านเมือง อันเนื่องมาจากการขาดแคลนแรงงานที่จำเป็นอย่างน่าเสียดาย ดังนั้น ถ้าหากเราทราบถึงองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน ตลอดจนสภาพอันแท้จริงของการเลือกอาชีพของนักเรียน เช่น อาชีพที่นักเรียนส่วนใหญ่เลือก หรือความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพที่นักเรียนมีต่ออาชีพที่ตนเลือกเป็นต้น แล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อผู้แนะแนว หรือผู้บริหารการศึกษา ในการพิจารณาประกอบการหาทางช่วยเหลือให้นักเรียนให้สามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมแก่ตนเอง ตามสภาพความเป็นจริงยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายทั่วไปของการวิจัย

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า การจัดตั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสมขึ้นมานี้จะเป็นทางหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียน

เลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพได้เหมาะสมและตรงตามความเป็นจริง เพราะโรงเรียนมัธยมแบบประสมเป็นสถานศึกษาที่ส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนได้ศึกษาเล่าเรียนตามความถนัด ความสามารถและความสนใจของตน ตลอดจนมีครูแนะแนวคอยให้ความช่วยเหลือในด้านการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ จึงเป็นการสมควรที่จะศึกษาวิจัยเปรียบเทียบสิ่งสำคัญต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ การเลือกอาชีพ และองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมจะสามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาหรือไม่ และองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียน ในโรงเรียนทั้งสองประเภทแตกต่างกันหรือไม่เพียงไร ทั้งนี้เพื่อแสดงว่า โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นโครงการที่ให้ประโยชน์ได้จริงถึงความมุ่งหมายหรือไม่ เพียงใด

ความมุ่งหมายเฉพาะของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาสิ่งต่อไปนี้

๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ อันได้แก่ บุคลิก, เงิน, ความถนัด, ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว, เกียรติยศชื่อเสียง, ภาระของงานและความก้าวหน้า และความเป็นนั้น ว่าส่งผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาหรือไม่

๒. เพื่อศึกษาว่า อาชีพที่นักเรียนเลือกนั้นเหมาะสมกับความสามารถ และ สภาพของตนตามความเป็นจริงหรือไม่ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ต่อไปนี้ : -

๒.๑ คะแนนหรือเกรดเฉลี่ย ของชั้น ป.๓, ม.ศ. ๑ และ ม.ศ. ๒

๒.๒ ฐานะของอาชีพ และรายได้ของบิดา หรือผู้ประกอบการค้าการเงิน

๒.๓ วิชาที่ห้าคะแนนได้ดีเสมอมา

๒.๔ วิชาที่ชอบมากที่สุดเสมอมา

๒.๕ วิชาที่ไม่ชอบเสมอมา

๒.๖ ความสอดคล้องของแผนการศึกษาต่อและอาชีพที่นักเรียนเลือก

๒.๗ ความรู้ความเข้าใจ ในรายละเอียดของวิชาอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็น

อันคืบหนึ่ง

๓. เพื่อศึกษาว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา มีความสามารถในการเลือกอาชีพตามสภาพความเป็นจริงแตกต่างกันหรือไม่
๔. เพื่อศึกษาวาเพศของนักเรียนที่แตกต่างกัน มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกอาชีพตามความเป็นจริงหรือไม่
๕. เพื่อศึกษาว่า อายุของนักเรียนที่แตกต่างกัน มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกอาชีพตามความเป็นจริงหรือไม่
๖. เพื่อศึกษาว่าอาชีพของบุตรหลานมีผลต่อองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนหรือไม่
๗. เพื่อศึกษาว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีประโยชน์ต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเพียงใด

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหวังว่าจะเป็นประโยชน์ในทางการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การศึกษาระดับมัธยมศึกษา ดังนี้ :-

๑. ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะทำให้เราทราบถึงสภาพอันแท้จริงของการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม
๒. เป็นประโยชน์แก่การให้ขอเสนอแนะ เรื่องการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ของจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
๓. เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เพื่อนำไปปรับปรุงการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียนและ เอง สังคมมากขึ้น
๔. เป็นประโยชน์ต่อครู - อาจารย์แนะแนวของโรงเรียนโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้การให้คำปรึกษาหารือ แก่นักเรียนในเรื่องการเลือกอาชีพ ตลอดจนการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อในระดับการศึกษาที่สูงขึ้นไป

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้ :-

๑. นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อรวบรวมข้อมูลมาทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปีการศึกษา ๒๕๔๔ จากโรงเรียนสาธิตแห่ง
คือ :-

๑.๑ โรงเรียนแกนนครวิเทศศึกษาทั้งชายและหญิง จำนวน ๒๐๐ คน เป็นตัวแทนของนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม

๑.๒ โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จำนวน ๑๐๐ คน เป็นตัวแทนของนักเรียนเพศชาย จากโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

๑.๓ โรงเรียนกัลยาณวัตร จำนวน ๑๐๐ คน เป็นตัวแทนของนักเรียนเพศหญิง จากโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล มี ๒ ชนิด คือ :-

๒.๑ แบบสอบถามเพื่อใช้รวบรวมข้อมูลจากนักเรียน แบ่งเป็น ๔ ตอน คือ :-

๒.๑.๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ, อายุ, อาชีพ และรายได้ของผู้ปกครอง และระบอบการปกครองของนักเรียน

๒.๑.๒ เกี่ยวกับแผนการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ

๒.๑.๓ เกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ

๒.๑.๔ เกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนจะยึดเป็นหลักในการ
ทำมาหากิน

๒.๒ แบบสัมภาษณ์เพื่อใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียน จากอาจารย์ใหญ่ หรือ
ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือ ครูแนะแนว ๑๖

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

"แรงจูงใจ" หมายถึง อิทธิพลหรือสิ่งต่าง ๆ ที่มุ่งใจ หรือชักนำให้นักเรียนเลือกอาชีพ ได้แก่
บุคลิก , เงิน, ความถนัด, ความสนใจ, และเหตุผลส่วนตัว, เกียรติยศชื่อเสียง, ลักษณะของงาน

และความก้าวหน้า และความจำเป็นบางอย่างที่บังคับให้เด็ก

"ความถนัด" หมายถึง ความสามารถเฉพาะที่บุคคลกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีเป็นพิเศษตามธรรมชาติ C.V. Good ได้ให้ความหมายของคำนี้ไว้ พอจะสรุปได้ว่า ความถนัดเป็นผลรวมของทักษะต่าง ๆ และสมรรถภาพที่ใช้เป็นรากฐานในการทนายาระดับของความสัมฤทธิ์ผลในอาชีพใดอาชีพหนึ่ง ซึ่งตามปกติแล้วจะแสดงออกให้ทราบได้โดยการปฏิบัติ หรือทดลองทำจริง ๆ (Good, 1959 : 36)

"ความสนใจ" หมายถึง สภาพที่คนเราเกิดความรู้สึกหรือมีใจกว้างต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นพิเศษ ไพรอริตี และฮอยท์ ได้ให้ความหมายของคำนี้ไว้ไ้หนึ่งคือ "การทดสอบเพื่อการแนะแนว" ว่า ความสนใจเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่กระตุ้นให้บุคคลกระทำการใด ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ความสนใจ แสดงถึงความโน้มเอียง ในการที่บุคคลจะเลือก หรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ที่ตนชอบมากกว่าสิ่งอื่น ๆ ถ้าจะกล่าวให้ง่ายกว่านี้ ความสนใจ ก็คือ "การชอบ" หรือ สิ่งที่เรา "ชอบ" นั่นเอง (ไพรอริตี และฮอยท์, ๒๕๐๐ : ๓๕๕)

"วิชาชีพ" หรือ "วิชาอาชีพ" หมายถึง วิชาที่เกี่ยวกับอาชีพ ซึ่ง เปิดสอนในสายอาชีพของโรงเรียนมัธยมแบบประสม ได้แก่ วิชาต่าง ๆ ในสายวิชา อุตสาหกรรมศิลป์, ธุรกิจศิลป์, กหกรรมศิลป์, และเกษตรกรรมศิลป์

"อาชีพ" หมายถึง อาชีพทุกชนิดที่นักเรียนมุ่งหวังจะออกไปประกอบในอนาคต ไม่ว่าอาชีพที่ทองเรียนในระดับมหาวิทยาลัย หรือต่ำกว่ามหาวิทยาลัย

"นักเรียน" หมายถึง นักเรียนเพศชายหรือเพศหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น ม.ศ.๓ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ในโรงเรียนสามแห่งคือ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย, โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และโรงเรียนกัญญาสวรรค์

"โรงเรียนมัธยมแบบประสม" หมายถึง โรงเรียนที่ทำการสอนตามหลักสูตรทดลองของโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม (ก.ม.ส.๑) มีทั้งโรงเรียนคือ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย

"โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา" หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาที่ทำการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาสายสามัญ พ.ศ.๒๕๐๓ มีสองโรงเรียน คือ โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และ โรงเรียนกัญญาสวรรค์

"ความสามารถในการเลือกอาชีพอย่างเหมาะสมตามความเป็นจริง" หมายถึง ความเหมาะสมใกล้เคียง ระหว่างอาชีพที่นักเรียนเลือกกับเกณฑ์ต่อไปนี้ :-

๑. เกณฑ์หรือเกณฑ์เฉลี่ยของชั้น ป. ๘, ม.ศ.๑, และ ม.ศ.๒
๒. ฐานะของอาชีพและรายได้ของบิดามารดาหรือผู้อยู่อุปการะด้านการเงิน

๓. วิชาที่ทำคะแนนได้คะแนนมา
๔. วิชาที่คะแนนมากที่สุดเสมอมา
๕. วิชาที่ไม่เคยเสมอมา
๖. ความสอดคล้องของแผนการศึกษากับ และอาชีพที่นักเรียนเลือก
๗. ความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดของอาชีพ ที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง

ในการตัดสินใจว่า นักเรียนเลือกอาชีพได้เหมาะสมตามความเป็นจริงหรือไม่หรือไม่เหมาะสมหรือไม่
และข้อที่สองเป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุด โดยพิจารณาจากเกณฑ์อื่น ๆ ทั้งเจ็ดข้อประกอบ กล่าวคือ ผู้ที่เลือกอาชีพ
ที่จำเป็นต่อการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ควรจะได้เกรดหรือคะแนนเฉลี่ยในชั้น ป.๑, ม.๑
และ ม.๒ ประมาณ ๒.๕ หรือ ๓ ขึ้นไป และฐานะของผู้ปกครองของนักเรียนจะต้องสูงพอที่จะ
อุดหนุนให้เขาเรียนได้จนสำเร็จ ก็คือ ควรจะมีรายได้ต่ำสุดเดือนละ ๑,๓๐๐ บาท

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาและข้อสมมติฐานในการวิจัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการเลือกอาชีพของนักเรียนนั้น ได้มีผู้ศึกษาและวิจัยเอาไว้พอสมควร ทั้งในต่างประเทศ เอกสารและงานวิจัยของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย มีดังนี้

- เอ็ดมิสตัน และสตาร์ ได้ศึกษาสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของเด็กในปี ค.ศ. ๑๙๔๔ โดยให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายในรัฐโอไฮโอ จำนวน ๑๐๔๔ คน ตอบแบบสอบถาม ปรากฏว่า สิ่งที่เป็นแรงจูงใจหรือมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน คือ การได้มีโอกาสรับใช้เพื่อนบนเตียงของไปเป็นความพึงพอใจในวงวนั้น การได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสม การได้รับความยกย่องจากผู้อื่น และความมั่นคงของงาน ตามลำดับ (Edmiston, 1948 : 213 - 220)

ปี ค.ศ. ๑๙๕๑ แกดเจอร์ ได้ศึกษาความสนใจในอาชีพของเด็กวัยรุ่น ซึ่งมีอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปี พบว่าเด็กในวัยนี้ทั้งชายและหญิงต่างก็มีความกระตือรือร้นในเรื่องอาชีพแล้ว และอาชีพที่สนใจ ก็มีได้สูงไปกว่าระดับอาชีพของบิดา มารดาเลย (Gallor, 1951 : 439 - 445)

ต่อมาอีก ๓ ปี สตาร์ ได้กล่าวถึงผลการศึกษาเรื่องความสนใจเกี่ยวกับอาชีพว่า เด็กเลือกอาชีพตามความสนใจของตนเอง ซึ่งรวมถึงความสนใจกิจกรรมต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับอาชีพที่เลือก ต้องการเลือกอาชีพที่ได้รับความยกย่องจากผู้อื่น คือ อาชีพที่เกียรติสูง และเลือกอาชีพที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตน เช่น หลุมรอบเก็บแก้ว มักเลือกอาชีพที่ไม่ต้องสัมผัสกับคน เช่น เข้าวัง และได้อ้างถึงความแตกต่างเรื่องความสนใจระหว่างเพศหญิงและชายว่า โดยส่วนรวมแล้วแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นายสนใจอาชีพเกี่ยวกับเครื่องใช้ทางโลก กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ การเมือง กฎหมาย ทหาร และอาชีพที่มีลักษณะโลกโนคั่นเตน ส่วนหญิงนั้นมักจะสนใจในงานด้านศิลปะ คณิตศาสตร์ กิจกรรมทางวรรณคดี บัญชี การค้า และงานด้านสังคมสงเคราะห์ (Strong, 1954 : 225 - 245)

ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ แทนเซอร์ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและการเลือกอาชีพของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาย จำนวน ๑๕๐ คน ผลของการศึกษาส่วนหนึ่งปรากฏว่า ระดับความสนใจ และระดับอาชีพ ของมีความสัมพันธ์กับระดับการเลือกอาชีพอย่างมีนัยสำคัญ (Tanzor, 1957 : 390)

ต่อมา ไวดอน ไคท์ก็ได้ออกประกอบกันประสบการณ์ แรงจูงใจ และบุคลิกภาพ ที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพ มองนิสิตชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ปี ๑๙๕๖ - ๑๙๕๗ ที่ตัดสินใจเลือกอาชีพไว้แล้ว จำนวน ๔๖ คน กับพวกที่ยังตัดสินใจไม่ได้ จำนวน ๔๗ คน ปรากฏผลที่น่าสนใจคือ กลุ่มนิสิตที่เลือกอาชีพไว้แล้วมีความคุ้นเคยกับอาชีพของบิดา และต้องการมีอาชีพตามบิดามากกว่ากลุ่มที่ยังตัดสินใจไม่ได้ (Lyon, 1959 : 1269)

นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ เพอร์โรน ไคท์ก็ทำวิจัยเรื่อง ทัศนคติ และการเลือกอาชีพ ของนักเรียนมัธยมศึกษาคณะต้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นปีที่ ๗ และ ๘ จำนวน ๑๙๖ คน พร้อมทั้งบิดามารดาของนักเรียนเหล่านั้นด้วย ผลปรากฏว่า บิดามารดา และบุตร มีความเห็นตรงกันว่า ทัศนคติทางอาชีพที่สำคัญที่สุด คือ รายได้สูง และมีความมั่นคงในอนาคต ทัศนคติโดยทั่วไปที่สำคัญได้แก่ การช่วยเหลือผู้อื่น ทำงานกับวัตถุ และไม่ต้องทำงานตามคำสั่งใคร (Perrone, 1965:254-257)

ปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ลูก ไคท์ก็ทำวิจัยของประกอบต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพของเด็กผู้ชาย โดยอาศัยกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายในเม.ท. เพอร์สัน รัฐวิสคอนซิน จำนวน ๓๔๔ คน ผลปรากฏว่า การเลือกอาชีพจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมากมีระดับพื้นฐาน เศรษฐกิจสังคม ระดับความปรารถนาทางอาชีพ สุขภาพและความสนใจในอาชีพ ส่วนสภาพการแต่งงานของบิดามารดา และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพอย่างมีนัยสำคัญ (Cook, 1967 : 799)

ในปีเดียวกัน ฮอปพ็อค ได้สรุปผลจากการรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับพัฒนาการทางอาชีพว่า เมื่อบุคลคนหนึ่งอายุมากขึ้น จะสามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความ เป็นจริงมากขึ้น โดยอัตโนมัติตามอายุที่เพิ่มขึ้น แต่ก็มีผู้วิจัยหลายคนพบว่าเด็กาวรรดเลือกอาชีพได้แน่นอนตั้งแต่ก่อนเรียนชั้นปีที่ ๘ และแม้แต่ในระดับนี้ประเพณีก็มาก (Hoppock, 1967 : 98 - 99)

ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ คอบบิน ไคท์ก็ทำวิจัย เรื่องการปรารถนา และความมุ่งหวังทางอาชีพ ของนักเรียนชายมัธยมปลาย จำนวน ๔๘๖ คน จากหลายเขต ในรัฐลุยเซียนา ผลปรากฏว่า ครอบครัว มีอิทธิพลต่อเรื่องเหล่านี้มาก คือ บิดาจะมีอิทธิพลมากต่อการเลือกอาชีพ มารดาจะมีอิทธิพลมากกว่าในการเลือกภักษาคือ ส่วนเพื่อนมีอิทธิพลรองลงไป การเลือกอาชีพของนักเรียนขึ้นอยู่กับ ความสนใจ การจ้าง และทักษะของงานเป็นสำคัญ (Cobbins, 1969 : 2958)

ในปีเดียวกันนี้ อีที ก็ไคท์ก็ทำวิจัยของประกอบที่อิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน อาชีวเกษตร ในรัฐลุยเซียนา จำนวน ๓๔๑ คน ผลปรากฏว่า บิดามารดา เพื่อน บุคคลในอาชีพที่เขาเลือก

ญาติ บุคคลภายในโรงเรียนและพระ มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของเขามากน้อยตามลำดับ การเลือกอาชีพของนักเรียนขึ้นอยู่กับความสนใจส่วนตัว ความตั้งใจ และความชอบแทนด้วย มีนักเรียนเพียงจำนวนน้อยที่ได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ในการทำงาน ความสามารถและความถนัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีความสัมพันธ์กับการเลือกกระตือรือร้นของนักเรียนน้อยอย่างมีนัยสำคัญ (Eaddy, 1969 : 2958-2959)

นอกจากการสัมภาษณ์จากต่างประเทศแล้ว การศึกษาวิจัยที่กระทำกันในประเทศไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ มีดังนี้ :-

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๐ บุญถึง แนนทนา ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเลือกอาชีพ กับโอกาสทางอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่สาม และปีที่หก โดยได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายจำนวน ๓๔๐ คน และหญิงจำนวน ๑๔๔ คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สนใจอาชีพที่มีเกียรติสูง ใฝ่ก้าวหน้า ข้าราชการ ธุรกิจ ทหาร ตำรวจ นักเรียนหญิงเกือบทั้งหมด สนใจวิชาชีพชั้นสูง โดยเฉพาะ ข้าราชการ และครู ในการเลือกอาชีพนั้นนักเรียนไม่คำนึงถึงความถนัดทางธรรมชาติ ความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญาของตน และยังพบว่า ข้อแนะนำของบุคคลในครอบครัว และครู การทำงานนอกเวลา และ อาชีพของบิดามารดาและพี่น้องไม่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ ผลของการศึกษาที่น่าสนใจก็คือ อาชีพที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับสอง จะตรงตามความเป็นจริงมากกว่าอาชีพที่เลือกเป็นอันดับหนึ่งอยู่เล็กน้อย (Boonithung Nannata, 1957:45 - 48)

๕ นอกจากนี้ ศาสตราจารย์ ดร.สุกิจ เหว้าสุนทร ก็ได้กล่าวถึงสาเหตุสำคัญในการเลือกอาชีพของนักเรียน ไว้ดังนี้

- ๑) ความมั่งคั่งอันเกิดจากความสำเร็จในอาชีพนั้น
- ๒) เกียรติยศชื่อเสียง อันเกิดจากอาชีพนั้น
- ๓) ความนับถือที่จะได้รับจากประชาชนในที่นั้น ๆ
- ๔) เครื่องแบบหรือเครื่องแต่งกายสำหรับอาชีพนั้น ๆ
- ๕) การสืบอาชีพต่อกันจากบิดาหรือบรรพบุรุษ
- ๖) ตัวอย่างที่ดีเด่นของชุมชนและของประเพณี

(ดร.สุกิจ เหว้าสุนทร, ๒๕๐๕ : ๒๔ - ๒๕)

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๑ เฉลิม ย อุดมพงศ์ ได้ศึกษาวิจัยความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียนชายหญิง ปี ม.ศ.๓ โรงเรียนมัธยมวังทศชัยนาท จำนวน ๔๕๐ คน ในแบบสอบถามรวบรวมข้อมูล

ผลปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากเลือกเรียนได้ไม่ตรงตามความเป็นจริง นักเรียนหญิงที่เลือกเรียนได้ตรงตามความเป็นจริงมีจำนวนมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนอายุไม่มีผลต่อความสามารถในการเลือกเรียนต่อ (เฉลิมชัย อุบลพงศ์, ๒๕๑๑ : ๒๗)

๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ดัศดา สุวรรณรัตน์ ได้ศึกษาวิจัยแรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิสามัญ ของนักเรียนในโรงเรียนประเภทการวางอุตสาหกรรม จำนวน ๒๔๐ คน ใช้แบบสอบถามรวบรวมข้อมูลผลปรากฏว่า นักเรียนที่เข้าเรียนในโรงเรียนการวางอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ เนื่องมาจากแรงจูงใจด้านลักษณะของงาน เกียรติยศชื่อเสียง และความสามารถ ความสนใจ และความตระหนักในตนเอง และเงิน ตามลำดับ มีเพียงส่วนน้อยที่เข้าเรียน เนื่องจากแรงจูงใจด้านบุคลิกและความจำเป็น (ดัศดา สุวรรณรัตน์, ๒๕๑๒ : ๔๖)

ธวัชชัย วัชรนิยาภากุล ได้ศึกษาวิจัยองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนสายวิสามัญและสายวิสามัญ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในปีถัดมา พบว่าแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้นักเรียนเลือกเรียนสายวิสามัญ ก็คือเกียรติยศชื่อเสียง ลักษณะของงานและความก้าวหน้า ความอดทน ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว และเงิน เป็นแรงจูงใจตามลำดับ มีเพียงส่วนน้อยที่เลือกเรียนเนื่องจากแรงจูงใจ ด้านความจำเป็นและบุคลิก ส่วนนักเรียนที่เลือกเรียนสายวิสามัญ ส่วนใหญ่มีเกียรติยศชื่อเสียง, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, เงิน และความอดทน ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เป็นแรงจูงใจตามลำดับ มีเพียงส่วนน้อยที่เข้าเรียน เนื่องจากแรงจูงใจด้านความจำเป็นและบุคลิก นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนสายวิสามัญเลือกเรียนได้เหมาะสมตรงตามความเป็นจริง มากกว่านักเรียนสายวิสามัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเพศและอายุไม่มีความสำคัญต่อความสามารถในการเลือกเรียนได้ตรงตามความเป็นจริง นักเรียนส่วนใหญ่เลือกเรียนได้ตรงตามความเป็นจริง (ธวัชชัย วัชรนิยาภากุล, ๒๕๑๓ : ๘๗ - ๘๘)

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ นาวัน รุ่งรส ได้ทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม ประเภทสหศึกษา ระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบเดิม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม สามารถเลือกเรียนต่อและเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบเดิม นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเลือกเรียนต่อจะเลือกอาชีพได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนชายในโรงเรียนเดียวกัน และยังพบว่า อายุไม่มีผลต่อความสามารถในการเลือกเรียนต่อและเลือกอาชีพ (นาวัน รุ่งรส, ๒๕๑๔ : ๗๓)

กล่าวโดยย่อ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนในต่างประเทศนั้น ทำให้เราทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเลือกอาชีพว่า แม่นักเรียนมัธยมศึกษา จะเลือกอาชีพอย่างไม่เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงเท่าใดนัก แต่เด็กเหล่านี้ก็มีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับเรื่อง การเลือกอาชีพแล้ว อาชีพที่เลือกก็มักเป็นอาชีพชั้นสูง ทั้งๆที่เขามีความสนใจอาชีพต่างกันเพียงเล็กน้อย เป็นต้นว่า ผู้ชายมักจะสนใจอาชีพที่เกี่ยวกับเครื่องยนตร์กลไก กิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ การเมือง ทหาร และอาชีพที่ทันสมัย โดคโตน ผู้หญิงมักจะสนใจด้านศิลปะ กิจกรรมทางวรรณคดี ครัว และสังคมสงเคราะห์

อิทธิพลหรือแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนเลือกอาชีพต่าง ๆ นั้น ส่วนมากพบว่า โลกแก่ การมีโอกาส ได้รับรู้เพื่อนมนุษย์ รายได้ดี ได้รับการยกย่องจากสังคมเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีความมั่นคง เป็นอิสระ ปลอดภัย และมีโอกาสใช้ความสามารถเริ่มของตนเอง องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ตัวบุคคล เช่น บิคาบารคาที่มีความสำคัญต่อการเลือกศึกษาต่อและการเลือกอาชีพ เป็นต้นคั้งหนึ่ง ผลการวิจัยของบางท่านที่ถกมั่งไปกว่านี้พบว่า บิคาบารคาหรือผลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนมาก แต่มารคามืออาชีพต่อการเลือกศึกษาต่อมากกว่า บุคคลอื่นที่มีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพใดแก่ เพื่อนฝูง ตาติ บุคคลในอาชีพ บุคคลภายในโรงเรียน และพระ

ระคมทางเศรษฐกิจ และระดับอาชีพของบิดา ก็มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน ดังจะ เห็นได้จากการที่เด็กมักเลือกอาชีพเจริญรุดดาบิคาบารคาหรือเลือกอาชีพที่มีระดับใกล้เคียงกับระดับอาชีพของ บิคา

ส่วนการศึกษาวิจัย เกี่ยวกับการเลือกอาชีพและการศึกษาต่อที่กระทำในประเทศไทยนั้น ปรากฏ มีใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคั้งองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ ว่ามาจากความพอใจที่ว่า เป็นอาชีพที่มั่นคงปลอดภัยเป็นอิสระ เป็นงานที่มีเกียรติ รายได้ดี ได้รับการยกย่องจากสังคม บิคาบารคา มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ นอกจากนี้ ยังพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เลือกอาชีพได้ไม่เหมาะสม ถูกต้อง ตามสภาพความเป็นจริง แต่มีผู้วิจัยท่านหนึ่ง คือ ชวัญชัย มัยจิรดาบกุล พบว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมของไทยส่วนใหญ่ เลือกเรียนและเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริง

การศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อ ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม กับ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา พบว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมสามารถเลือกเรียนต่อได้เหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงมากกว่า ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนั้นจะเป็นการสนับสนุนประการหนึ่งต่อแนวความคิดของนักการศึกษาไทยหลายท่านที่เห็นว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมสามารถสนองความต้องการ ทางด้านการศึกษาของเยาวชนและของวาคิได้ดีกว่าโรงเรียนมัธยมแบบเดิม

เบื้องหลังสมมติฐานของการวิจัย

จากการวิจัยเกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อและการเลือกอาชีพ ตามที่มีผู้ได้ศึกษาไว้ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นว่า มีองค์ประกอบหลายอย่างที่น่าสนใจให้นักเรียนเลือกศึกษาต่อหรือเลือกอาชีพนั้น แต่อันที่จริงแล้ว ความสำคัญ ของแรงจูงใจจากผลของการวิจัยแต่ละครั้งย่อมแตกต่างกันไป ตามกลุ่มตัวอย่างที่มีสภาพแวดล้อมแตกต่างกันไป และแบบสอบถามของผู้วิจัยแต่ละคนที่กำหนดแรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือก ไม่เหมือนกัน การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพดังนี้คือ บุคลิก, เงิน, ความถนัด, ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว, เกียรติยศชื่อเสียง, ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า และความจำเป็น แต่เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่สาม ของโรงเรียนมัธยมสองแบบ คือ โรงเรียนมัธยมแบบประสม กับโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จึงน่าจะมีความสำคัญของการประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพที่แตกต่างกัน กล่าวคือ

โรงเรียนมัธยมแบบประสม เป็นโรงเรียนซึ่งนักเรียนทุกคนมีโอกาสทดลองเรียนวิชาวิทย์ฯ หนึ่งปี เพื่อสำรวจความถนัด ความสนใจ ตลอดจนมีครูแนะแนวคอยให้ความช่วยเหลือนักเรียนแต่ละคนให้มีความเข้าใจตนเองและรู้จักการตัดสินใจด้วยตนเอง ดังนั้น ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวน่าจะมี ความสำคัญต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเป็นอันดับหนึ่ง เงินเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยในปัจจุบัน การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นขึ้นไปก็จะได้มีโอกาส ประกอบอาชีพที่รายได้สูง ฉะนั้น เงินจึงน่าจะเป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญอันดับสอง นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ได้มีโอกาสสำรวจและทดลองเรียนกับทั้งได้รับความรู้เกี่ยวกับลักษณะของงาน จากวิชากิจกรรมสำรวจอันเป็นวิชาบังคับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ดังนั้น ลักษณะของงานและความก้าวหน้า น่าจะมีความสำคัญเป็นอันดับสาม แรงจูงใจอันดับต่อมา น่าจะเป็นได้ว่า ความจำเป็น (ทั้งนี้ เพราะกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนต่างจังหวัดที่ฐานะและรายได้ของผู้ปกครอง โดยเฉลี่ยแล้วค่อนข้างต่ำ จึงอาจจำเป็นต้องเลือกอาชีพที่กินไม่อดนอน ไม่อดนอน ไม่อดนอน ส่วนเกียรติยศชื่อเสียง น่าจะมีความสำคัญน้อยลงไป และบุคลิกจะมีความสำคัญน้อยที่สุด แม้จะยึดกับการวิจัยดังกล่าวมาแล้ว ตอนต้นที่ว่า บิดามารดามักมีอิทธิพลต่อการเลือกศึกษาต่อ หรือการเลือกอาชีพของเด็กมาก แต่สำหรับโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น ครูแนะแนวของโรงเรียน และผู้ปกครองจะต้องประชุมพบปะกัน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเลือกสายวิชาเรียน ตลอดจนเรื่องความถนัด ความสนใจของนักเรียน ผู้ปกครองส่วนมากจะยอมรับและเข้าใจ ในเรื่องนี้ มีเพียงจำนวนน้อยที่ต้องการให้บุตรหลานเลือกศึกษาต่อ

และเลือกอาชีพตามความต้องการของตน ด้วยเหตุนี้ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม บุคคลนั้นจะมีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพน้อยที่สุด

ส่วนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา นั้น นักเรียนไม่มีโอกาสสำรวจตัวเอง และได้รับความช่วยเหลือ
 เช่นในโรงเรียนมัธยมแบบประสม การเลือกศึกษาต่อหรือการเลือกอาชีพจึงไม่น่าจะทำได้ด้วยตนเอง ส่วนมาก
 มักเลือกตามความต้องการของผู้ปกครอง หรือผู้อื่น ฉะนั้นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพที่สำคัญที่สุดน่าจะเป็น
 บุคคล แรงจูงใจที่มีความสำคัญอันดับสองน่าจะเป็นเกียรติยศชื่อเสียง เพราะเด็กที่เรียนในโรงเรียนแบบนี้
 จะเรียนวิชาสามัญ โดยไม่มีโอกาสทดลองเรียนวิชาชีพเลย นอกจากวิชาศิลปะปฏิบัติ ซึ่งมีอยู่น้อยมาก
 นักเรียนจึงมักมุ่งที่จะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย และสถาบันการศึกษาระดับสูง เพื่อหวังที่จะได้รับปริญญาบัตร
 ซึ่งจะนำไปสู่งานอาชีพที่มีเกียรติสูงนั่นเอง เงินน่าจะเป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญอันดับสาม เพราะเงิน
 เป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตยในปัจจุบัน ลักษณะ
 ของงานและความก้าวหน้า นั้น ควรจะมีความสำคัญเป็นอันดับสี่ ทั้งนี้เพราะเด็กมัธยมอาจมีความก้าวหน้า
 ด้วยกันทั้งนั้น ความจำเป็นจะมีความสำคัญอันดับห้า ส่วนความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว จะมี
 ความสำคัญน้อยที่สุด เพราะทั้งนี้ทั้งนั้น โรงเรียนแบบนี้ นักเรียนไม่มีโอกาสสำรวจและได้รับความ
 ช่วยเหลือจากบริการแนะแนว ย่อมจะไม่ทราบความถนัด ความสนใจของตน ทั้งไม่มีโอกาสได้เลือก
 ด้วยตนเองเท่าใดนัก แรงจูงใจด้านนี้จึงน่าจะมีความสำคัญน้อยที่สุด

นอกจากการวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว ยังปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากเลือกเรียนและเลือกอาชีพ
 ไม่ตรงตามความเป็นจริง แต่ก็มีผู้วิจัยบางท่านที่ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในโรงเรียน
 ระดับมัธยมศึกษาแล้วพบว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนใหญ่เลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพ
 ได้เหมาะสมตามความเป็นจริง และมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบเก่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ประกอบทั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสมเปิดโอกาสให้นักเรียนทดลองเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งวิทยาศาสตร์และ
 วิชาชีพ เพื่อเป็นการสำรวจความถนัด และความสนใจ และมีครูแนะแนวคอยช่วยให้นักเรียนได้สำรวจ
 และรู้จักตนเอง ฉะนั้น นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม น่าจะเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตาม
 ความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

เมื่อพิจารณาถึงเพศและอายุแล้ว จากการศึกษาวัยหลายท่าน ยังขัดแย้งกันอยู่ เช่น ผล
 ของการวิจัยบางท่านพบว่า เพศและอายุไม่ผลต่อความสามารถในการเลือกอาชีพ แต่บางท่านก็พบว่า
 เพศหญิงและกลุ่มนักเรียนที่มีอายุมากน่าจะสามารถเลือกอาชีพได้ถูกต้องตรงตามความเป็นจริงมากกว่า

เพศชาย และนักเรียนในกลุ่มที่มีอายุน้อยตามลำดับ เมื่อคำนึงถึงเหตุผลแล้ว นักเรียนหญิงวัยรุ่นที่มีอายุ
 รุนราวกราวเดียวกันกับนักเรียนชาย จะมีความเจริญทางต่าง ๆ นานานักเรียนชายเล็กน้อย ฉะนั้น จึง
 น่าจะตัดสินใจเลือกโดยมีเหตุผล และถูกต้องกว่านักเรียนชาย ส่วนเรื่องอายุนั้น นักเรียนที่มีอายุมากกว่า
 จะมีประสบการณ์มาก และมีความคิดรอบคอบกว่า จึงน่าจะตัดสินใจเลือกอาชีพใดที่เหมาะสมและถูกต้อง
 ตามความเป็นจริงกว่านักเรียนที่มีอายุน้อย

อาชีพของบิดามารดาที่แตกต่างกัน น่าจะมีอิทธิพลทำให้เกิดแรงจูงใจในการเลือกอาชีพแตกต่างกัน
 กันไปด้วย ผลของการวิจัยที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นต่างก็สนับสนุนเรื่องนี้ ถ้าพิจารณาตามข้อเท็จจริง
 แล้ว การที่บิดามารดาประกอบอาชีพหนึ่งอาชีพใด จะนับอย่างสำคัญต่อบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมภายใน
 บ้านและจะแตกต่างไปจากบรรยากาศหรือสิ่งแวดล้อมภายในบ้านของบุคคลที่ประกอบอาชีพอื่นที่แตกต่าง
 ออกไป ฉะนั้นจึงน่าจะพิจารณาถึงอิทธิพลของประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ

ข้อสมมติฐานในการวิจัย

จากเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังต่อไปนี้ :-

๑. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบ
 ประสมนั้น ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง และแรงจูงใจหรือ
 อิทธิพลที่มีความสำคัญรองลงไปตามลำดับคือ เงิน, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, ความจำเป็น,
 เกียรติยศชื่อเสียง, และบุคคล
๒. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ได้รับแรงจูงใจหรืออิทธิพลเรื่องสำคัญ
 ความสำคัญดังนี้ บุคคล, เกียรติยศชื่อเสียง, เงิน, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, ความจำเป็น
 และความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว
๓. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จะเลือกอาชีพใดที่เหมาะสมกับความสามารถ
 และสภาพของงานตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา
- ✓๔. นักเรียนหญิง จะเลือกอาชีพใดที่เหมาะสมกับความสามารถ และสภาพของตนตาม
 ความเป็นจริงมากกว่านักเรียนชาย
๕. นักเรียนกลุ่มที่มีอายุมาก จะเลือกอาชีพใดที่เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตน
 ตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีอายุน้อย

✓ ๒. อาชีพของผู้ปกครองจะมีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันในด้านองค์ประกอบที่เป็น
แรงจูงใจในการเลือกอาชีพ ✓ ๑๐๖

วิธีการเป็นกร

ที่มาและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

มวประชาการที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามของโรงเรียนมัธยมแบบ ประสมหนึ่งโรง และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาสองโรง ซึ่งโรงเรียนทั้งสามโรง ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น สาเหตุที่เลือกศึกษาเฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ก็เพราะนักเรียนนั้นอยู่ใน ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อในการตัดสินใจเลือกศึกษาต่อ เพื่อจะนำไปสู่การประกอบอาชีพในอนาคต เช่น จะ เลือกเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ห้า หรือจะเลือกเรียนต่อในสถาบันอาชีวศึกษา หรือสถาบันฝึกหัดครู เป็นต้น จึงน่าจะมีการตัดสินใจเลือกดังกล่าวแล้วก่อนวางแผนการที่จะทำวิจัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่หนึ่งและสอง

จังหวัดขอนแก่นเป็นจังหวัดที่มีโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในเขตอำเภอเมืองสามโรง เป็น โรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งจัดแบบสหศึกษาทั้งโรง โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา และหญิงประเภทละ หนึ่งโรง และนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนทั้งสามโดยส่วนรวมแล้ว จะมีพื้นฐานทางครอบครัวที่มีระดับ เศรษฐกิจสังคมเท่าเทียมกัน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนทั้งสามจึงเป็นตัวแทนที่เหมาะสมที่สุดใน การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพราะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและหญิงที่มี พื้นฐานทางครอบครัว ซึ่งมีระดับ เศรษฐกิจและสังคมเท่าเทียมกัน ทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา โรงเรียน ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้ :-

๑. โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสม (สหศึกษา)
๒. โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน เป็นโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา (ชาย)
๓. โรงเรียนกัลยาณวัตร เป็นโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา (หญิง)

ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้เลือกดังนี้ :-

๑. เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ปีการศึกษา ๒๕๑๔
๒. เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยม แบบธรรมดาที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

๓. กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาจำนวนนักเรียนจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ใกล้เคียงกัน
๔. กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาจำนวนนักเรียนเพศชายและเพศหญิงใกล้เคียงกัน
๕. นักเรียนในแต่ละโรงเรียนที่นำมาศึกษาวิจัยได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบ random sampling จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ทั้งโรงเรียน

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ✓

เนื่องจากจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ของโรงเรียนที่เลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสามโรงเรียนมีจำนวนมาก และไม่เท่ากัน จึงใช้วิธี random sampling สุ่มมา ดังนี้

๑. นักเรียนชาย ๑๐๐ คน นักเรียนหญิง ๑๐๐ คน รวม ๒๐๐ คน จากโรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย เป็นตัวแทน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนมัธยมแบบประสม
๒. นักเรียนชาย ๑๐๐ คน จากโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา
๓. นักเรียนหญิง ๑๐๐ คน จากโรงเรียนกัญญาสวรรค์ เป็นตัวแทนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลจากนักเรียน และแบบสัมภาษณ์ เพื่อรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือครูแนะแนว

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเองโดยศึกษาและคัดแปลงจากแบบสอบถามของ ชวัชชัย ชัยวิริยาภาณุ (ชวัชชัย ชัยวิริยาภาณุ, ๒๕๑๓ : ๑๒๑ - ๑๔๒) และนาวัน รุ่งรส (นาวัน รุ่งรส, ๒๕๑๔, ๕๕-๖๐๔) เนื้อหาและโครงสร้างของแบบสอบถาม แบ่งเป็น ๔ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวนักเรียน มีเพศ, อายุ, อาชีพ และรายได้ของผู้ปกครอง และระดับการเรียนของนักเรียน

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับแผนการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ สร้างเป็นแบบสอบถาม และให้กา

เครื่องหมาย ☒ ลงในวง ☐ และกรอกรอความ

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ สร้างเป็นมาตราส่วนประเมินค่า
ข้อความที่เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ แบ่งออกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ๖ หมวด คือ

๑. มุกตบ
๒. เงิน
๓. ความฉันทิ ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว
๔. เกียรติยศ ชื่อเสียง
๕. ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า
๖. ความจำเป็น

แต่ละหมวดมีข้อความหมวดละ ๑๒ ข้อ

ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่งในการทำเยียดเป็นเหตุในการ
การทำมาหากิน สร้างเป็นมาตราส่วนประเมินค่า เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ประกอบการพิจารณาว่า นักเรียนเลือก
อาชีพใดตรงตามความเป็นจริงหรือไม่

เมื่อสร้างแบบสอบถามเสร็จแล้ว ก็นำแบบสอบถามนี้ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่สาม โรงเรียนบางกะปิ จำนวน ๔๐ คน เพื่อดูว่าแบบสอบถามใดหรือข้อความใดในแบบสอบถาม
ที่นักเรียนสงสัยไม่เข้าใจ เพื่อนำมาปรับปรุงใหม่ให้เหมาะสมต่อการใช้กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างต่อไป

แบบสอบถาม ได้ดัดแปลงจากแบบสัมภาษณ์ของ นาวัน รุ่งรส (นาวัน รุ่งรส, ๒๕๑๔ : ๑๐๕-๑๐๖)

ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่ตรงการทราบดังนี้ :-

๑. จำนวนนักเรียนชั้น ม.ก.๓ และจำนวนนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียนแยกตามเพศชาย-หญิง
๒. จำนวนครูในโรงเรียนแยกตามเพศ และวุฒิ
๓. การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของการแนะแนวในโรงเรียน
๔. ความเห็นส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับความสำคัญของการแนะแนว ตลอดจน
ความต้องการของโรงเรียนที่จะจัดให้มีแผนกแนะแนวขึ้นในโรงเรียน

วิธีจักระทำกับข้อมูล

หลังจากรวบรวมแบบสอบถามได้ครบตามจำนวนที่กำหนดไว้แล้ว ตรวจและบันทึกข้อมูลที่ได้จาก

แบบสอบถามของนักเรียนแต่ละคน บนบัตรเจาะรู (punch card) เพื่อความสะดวกในการจำแนก
ความถี่ ออกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ตามสภาพที่ต้องการ แลนำมาใช้สถิติวิเคราะห์เพื่อแปลผลต่อไป ดังนี้

๑. จำแนกตามอาชีพของผู้ปกครอง รายจ่ายประจำเดือนของนักเรียน อายุ เพศ
และอาชีพที่นักเรียนเลือก แนวคิดหาการตอบจะ

๒. จำแนกรายชื่อเครื่องหมาย ☒ ที่มีอยู่ในมาตราส่วนประ เเมินค่า ของข้อกระทงปัญหา
แต่ละข้อ ของแบบสอบถามตอนที่ ๓ และตอนที่ ๔

๓. นำจำนวนความถี่ของแต่ละข้อย่อย ในแบบสอบถามตอนที่ ๓ ทั้งหมดมารวมกันตาม
ประเภทของโรงเรียน คือ โรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา แล้วแปลค่าตัวเลข
ออกเป็นการตอบในแต่ละข้อย่อย

๔. นำจำนวนความถี่ของแต่ละข้อย่อยในแบบสอบถามตอนที่ ๔ ทั้งหมดมารวมกัน และแปลงค่า
ตัวเลขออกเป็นการตอบแต่ละข้อย่อย

๕. แปลงค่าจำนวนความถี่ของแต่ละข้อย่อยในแบบสอบถาม ตอนที่ ๓ และ ๔ ทั้งหมดให้
เป็นคะแนน เนื่องจากแบบสอบถามทั้งสองตอนนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่าของการกระทำ ดังนั้นจึงให้
น้ำหนักคะแนนไว้ดังนี้ :-

มากที่สุด	ทราบอย่างดีที่สุด	มีค่า	เท่ากับ	๕
มาก	ทราบดี	มีค่า	เท่ากับ	๔
ปานกลาง	ทราบพอสมควร	มีค่า	เท่ากับ	๓
น้อย	ทราบเพียงเล็กน้อย	มีค่า	เท่ากับ	๒
ไม่-เคย	ไม่ทราบเลย	มีค่า	เท่ากับ	๑

๖. นำคะแนนที่ได้นักแล้วในแต่ละข้อย่อยของแบบสอบถามตอนที่ ๓ และ ๔ มาหาค่า
มัธยฐานเลขคณิตของแต่ละข้อย่อย

๗. พิจารณาแบบสอบถามทั้งหมดอย่างละเอียด เพื่อตัดสินว่านักเรียนคนใดเลือกเรียน
ใดเหมาะสม ถูกต้องกับสภาพความเป็นจริงบ้าง โดยถือเอาความเหมาะสมใกล้เคียงระหว่างอาชีพที่เลือก
กับเกณฑ์ต่อไปนี้

๗.๑ คะแนนหรือเกรดเฉลี่ย ของชั้น ป.๗, ม.๓,๑ และ ม.๓,๒

๗.๒ฐานะของอาชีพ และรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองด้านการเงิน

๓.๓ วิชาที่ทำคะแนนได้ดีเสมอมา

๓.๔ วิชาที่รอมมากที่สุดเสมอมา

๓.๕ วิชาที่ไม่ชอบเสมอมา

๓.๖ ความสอดคล้องของแผนการศึกษาต่อ และอาชีพที่นักเรียนเลือก

๓.๗ ความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดเกี่ยวกับอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็น

อันดับหนึ่ง

ในการตัดสินใจว่า นักเรียนเลือกอาชีพใดเหมาะสมถูกต้องตามความเป็นจริงหรือไม่นั้น จะใช้เกณฑ์ข้อหนึ่งและข้อที่สองเป็นหลักสำคัญที่สุด โดยพิจารณาเกณฑ์ข้ออื่น ๆ ทั้งเจ็ดข้อประกอบ กล่าวคือ ผู้ที่เลือกอาชีพที่จำเป็นต้องอาศัยการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ควรจะให้เกรด หรือคะแนนเฉลี่ยในชั้น ป.๗, ม.๓, ๑ และ ม.๓, ๒ ประมาณ ๒.๕ หรือร้อยละ ๗๕ ขึ้นไป และฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน จะต้องสูงพอที่จะอุดหนุนให้เล่าเรียนได้จนสำเร็จ คือ ควรจะมีรายได้ต่ำสุด เดือนละ ๑,๓๐๐ บาท อย่างไรก็ตาม นักเรียนที่ถือว่าเลือกอาชีพใดเหมาะสม ถูกต้องตามความเป็นจริงนั้น จะต้องมีความสอดคล้องกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทั้งเจ็ดข้อ

๔. ทดสอบสมมติฐานข้อที่ ๑ และ ๒ ด้วยการหาค่า สหสัมพันธ์ (rank correlation)

โดยใช้สูตร

$$= 1 - \frac{D^2}{N(N^2-1)}$$

(Garrett, 1961:372)

๕. ทดสอบสมมติฐานข้อที่ ๓,๔ และ ๕ ด้วยการหาค่าความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนร้อยละ

โดยใช้สูตร

$$P = \frac{N_1 P_1 + N_2 P_2}{N_1 + N_2}$$

$$Q = 1 - P$$

$$P_1 - P_2 = PQ \left(\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right)$$

$$C.R. = \frac{P_1 - P_2}{P_1 - P_2}$$

(Garrett, 1961: 235 - 236)

๑๐. จำแนกคะแนนที่ให้นักไว้อ่านในแบบสอบถามตอนที่ ๓ ตามอาชีพของผู้ปกครอง และประเภทของโรงเรียน มาวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สูตร ที่ดัดแปลงมาจากหนังสือของ Allen E. Edward ดังนี้ :-

source of variation	df	SS	MS	F
A	$r - 1$	SS_A	$SS_A / (r - 1)$	MS_A / MS_{error}
B	$c - 1$	SS_B	$SS_B / (c - 1)$	MS_B / MS_{error}
AB	$(r - 1)(c - 1)$	SS_{AB}	$SS_{AB} / (r - 1)(c - 1)$	MS_{AB} / MS_{error}
error	$N - (rxc)$	SS_{error}	$SS_{error} / N - (rxc)$	
Total	$N - 1$	SS_{total}		

(Edward, 1954 . 340-343)

บทที่ ๔

ผลของการวิจัย

เพื่อความสะดวกในการแปลผล จึงแบ่งผลของการวิจัยออกเป็น ๖ ตอน ดังนี้ :-

๑. ตอนที่หนึ่ง เป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับตัวนักเรียนที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามตอนที่หนึ่ง
๒. ตอนที่สอง เป็นเรื่องราวทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับโรงเรียน ที่รวบรวมได้จากแบบสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ หรือครูแนะแนว
๓. ตอนที่สาม เป็นการทดสอบสมมติฐานข้อที่หนึ่งและสองจากแบบสอบถามตอนที่สาม
๔. ตอนที่สี่ เป็นการทดสอบสมมติฐาน ข้อที่สาม สี่ และห้า
๕. ตอนที่ห้า เป็นการทดสอบสมมติฐานข้อที่หก
๖. ตอนที่หก เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับแบบสอบถามตอนที่สี่

สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- $\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ย หรือ มัชฌิมเลขคณิต
- r = ค่าสหสัมพันธ์ (rank correlation)
- σ = ค่าความแตกต่างของสองกลุ่ม
- P_1 = อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่หนึ่ง
- P_2 = อัตราส่วนร้อยละของกลุ่มที่สอง
- N = จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง (Size of sample)
- F = ค่าของ F หรืออัตราส่วนของความแปรปรวน
- df = จำนวนเงื่อนไข (degree of freedom)
- SS = ผลบวกกำลังสอง (Sum of square)
- MS = รายเฉลี่ยกำลังสอง (mean square)
- $*$ = แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๕
- $**$ = แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น ๐.๐๑

การแปลผลตอนที่หนึ่ง

ก. อาชีพของผู้ปกครอง

ตาราง ๑ จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง แจกแจงความอาชีพของผู้ปกครองและประเภทของโรงเรียน (เรียงตามลำดับของจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)

อาชีพผู้ปกครอง	จำนวนนักเรียน				รวมทั้งหมด	
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา		คน	ร้อยละ
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ		
๑ รับราชการ	๒๗	๓๓.๕๐	๗๐	๓๕.๐๐	๑๓๗	๓๔.๒๕
๒ ค้าขาย	๒๓	๓๑.๕๐	๕๖	๒๓.๐๐	๑๐๙	๒๗.๒๕
๓ เกษตร	๔๑	๕๐.๕๐	๘๘	๔๔.๐๐	๑๒๙	๓๒.๒๕
๔ รับจ้าง	๑๐	๕.๐๐	๔	๒.๐๐	๑๔	๓.๕๐
๕ งานช่าง	๕	๖.๕๐	๓	๑.๕๐	๘	๒.๐๐
๖ งานอื่น ๆ	๗	๓.๕๐	๑๒	๖.๐๐	๑๙	๔.๗๕
ไม่ตอบ	๗	๓.๕๐	๑๗	๘.๕๐	๒๔	๖.๐๐
รวม	๒๐๐	๑๐๐.๐๐	๒๐๐	๑๐๐.๐๐	๔๐๐	๑๐๐.๐๐

ตาราง ๑ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาส่วนใหญ่เป็นบุตรข้าราชการ ส่วนบุตรของผู้ที่ประกอบอาชีพทางช่างเข้าเรียนน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบอันดับของจำนวนนักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่าง ๆ ในโรงเรียนแต่ละประเภทแล้ว จะพบว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จะมีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่าง ๆ เรียงลำดับตามจำนวนคือ รับราชการ ค้าขาย เกษตรกรรม รับจ้าง อื่น ๆ และงานช่าง ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จะมีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่าง ๆ เรียงลำดับตามจำนวนดังนี้ รับราชการ เกษตรกรรม ค้าขาย อื่น ๆ รับจ้าง และงานช่าง

ข. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง ๒ จำนวนนักเรียนแจกแจงตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง

ระดับเกรดเฉลี่ยและ คะแนน	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา		รวม	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
A ๓.๐๐ขึ้นไป (๙๐%ขึ้นไป)	๑๐	๕.๐๐	๓	๑.๕๐	๑๓	๑.๒๕
B ๒.๕๐-๒.๙๙ (๗๕-๘๙%)	๒๗	๑๓.๕๐	๕๕	๒๗.๕๐	๘๒	๑๔.๐๐
C ๒.๐๐-๒.๔๙ (๖๐-๗๔%)	๗๕	๓๗.๕๐	๗๔	๓๗.๐๐	๑๔๙	๓๗.๒๕
D ๑.๐๐-๑.๙๙ (๕๐-๕๙%)	๘๗	๔๓.๕๐	๖๘	๓๔.๐๐	๑๕๕	๓๔.๗๕
ไม่ทำ	๑	๐.๕๐	๑๐	๕.๐๐	๑๑	๒.๓๕
รวม	๒๐๐	๑๐๐.๐๐	๒๑๐	๑๐๐.๐๐	๔๑๐	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามตารางข้างบนนี้ โรงเรียนแต่ละโรงวัดผลนักเรียนโดยใช้เครื่องมือและกระบวนการของตน ไม่ได้ใช้เครื่องมือและกระบวนการเดียวกันทุกโรง

ตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน (เกรด D) มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือระดับปานกลาง (เกรด C) และระดับดี (เกรด B) ตามลำดับ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีมาก (เกรด A) มีจำนวนน้อยที่สุด ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดานั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีจำนวนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้คือ ระดับปานกลาง (๖๐ - ๗๔%) ระดับค่อนข้างอ่อน (๕๐ - ๕๙%) ระดับเรียนดี (๗๕ - ๘๙%) และระดับดีมาก (๙๐% ขึ้นไป)

ค. อาชีพที่นักเรียนเลือก

ตาราง ๓ แจกแจงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบ ประถมและโรงเรียนมัธยมแบบรวมคา✓

แจกแจงตามอาชีพที่ทางอาชีวการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยหรือเทียบเท่า ซึ่งนักเรียน
เลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบ
ประสม)

รายชื่ออาชีพ	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบรวมคา	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
พยาบาลปริกฤดา	๑๔	๒๑.๘๖	๑๐	๑๖.๘๖
แพทย์	๑๑	๑๗.๑๔	๑๘	๒๙.๐๔
งานธนาคาร	๗	๑๐.๙๔	๖	๙.๖๙
เภสัชกร	๔	๖.๒๕	๑๒	๑๙.๓๕
นายเรืออากาศ	๓	๔.๖๙	—	—
วิศวกรก่อสร้าง	๓	๔.๖๙	—	—
วิศวกรไฟฟ้า	๓	๔.๖๙	๑	๑.๖๕
ครูปริกฤดา	๒	๓.๑๓	๖	๙.๖๙
งานธุรกิจ	๒	๓.๑๓	—	—
นักปกครอง	๒	๓.๑๓	๕	๘.๑๓
นายร้อยตำรวจ	๒	๓.๑๓	๑	๑.๖๕
วิศวกรเครื่องยนต์	๒	๓.๑๓	—	—
วิศวกรโยธา	๒	๓.๑๓	๑	๑.๖๕
สถาปนิก	๒	๓.๑๓	—	—
เกษตร	๑	๑.๕๖	๑	๑.๖๕
นักเศรษฐศาสตร์	๑	๑.๕๖	—	—
นักหนังสือพิมพ์	๑	๑.๕๖	—	—

รายชื่ออาชีพ	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	
	คน	รอยละ	คน	รอยละ
นักอักษรศาสตร์	๑	๑.๕๖	๑	๑.๕๖
นายร้อยทหารบก	๑	๑.๕๖	๔	๕.๑๓
นักกฎหมาย	—	—	๓	๓.๘๕
นักวิทยาศาสตร์การแพทย์	—	—	๓	๓.๘๕
นักจิตวิทยา	—	—	๑	๑.๕๖
นักวิศวกร ๖ ประเภท	—	—	๑	๑.๕๖
รวม	๒๔	๑๐๐.๐๐	๑๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓ แสดงให้เห็นว่า อาชีพที่นักเรียนมัธยมแบบประสมได้ออกมากคือ พยาบาลปริญา แพทย์ งานธนาคาร และเภสัชกร ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาได้ออกมากได้แก่ แพทย์ เภสัชกร และพยาบาลปริญา ตามลำดับ

ตาราง ๔ แสดงจำนวนนักเรียน ว่าแนตามกลุ่มอาชีพที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ที่นักเรียนได้ออกเป็นอันหนึ่ง (เรียงตามลำดับการได้ออกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)

รายชื่ออาชีพ	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	
	คน	รอยละ	คน	รอยละ
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับแพทย์ และ จิตวิทยา	๑๔	๕๘.๓๓	๔๔	๕๖.๔๑
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับวิศวกรรม และสถาปัตยกรรม	๑๑	๑๔.๕๘	๓	๓.๘๕
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับธนาคาร เภสัชกรศาสตร์และธุรกิจ	๑๐	๑๕.๖๓	๖	๗.๖๙
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับนายทหาร-นายตำรวจ	๖	๘.๓๔	๕	๖.๕๑
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับอักษรศาสตร์ และครู	๓	๔.๖๙	๘	๑๐.๕๒
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย-ปกครอง	๒	๒.๖๑	๑๑	๑๔.๑๐
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรม	๑	๑.๕๖	๑	๑.๕๖
อาชีพที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิมพ์	๑	๑.๕๖	—	—
รวม	๒๔	๑๐๐.๐๐	๗๘	๑๐๐.๐๐

จากการาง ๔ แสดงให้เห็นว่านักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภทเลือกอาชีพเกี่ยวกับแพทย์และจิตวิทยา มีจำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง อาชีพที่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกเป็นอันดับรองลงไปคือ อาชีพเกี่ยวกับวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม อาชีพเกี่ยวกับธนาคาร เภสัชกรศาสตร์และธุรกิจ และอาชีพเกี่ยวกับนายทหาร-นายตำรวจ ตามลำดับ ส่วนอาชีพที่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเลือกเป็นอันดับรองลงไป ได้แก่ อาชีพเกี่ยวกับกฎหมาย-ปกครอง อาชีพเกี่ยวกับอักษรศาสตร์และครู และอาชีพเกี่ยวกับนายทหาร-ตำรวจ ตามลำดับ

ตาราง ๕ แสดงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จำแนกตามอาชีพที่อาศัยการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาหรือสถาบันฝึกหัดครู ที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)

รายชื่ออาชีพ	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
ครู ป.กศ., ป.กศ.สูง หรือเทียบเท่า	๔๗	๓๕.๓๔	๗๓	๒๐.๔๓
ช่างเครื่องยนต์	๑๒	๙.๐๗	๑๑	๔.๑๗
ช่างซ่อมวิทยุ-โทรทัศน์	๑๐	๗.๕๒	๑	๐.๔๓
พนักงานบัญชี	๔	๒.๐๗	—	—
พยาบาล	๗	๕.๒๒	๒	๕.๐๐
พนักงานเกษตรกรรม	๒	๑.๕๑	—	—
ช่างไฟฟ้า	๕	๓.๗๖	๑	๐.๔๓
ช่างก่อสร้าง	๔	๓.๐๑	๓	๒.๕๐
พนักงานธนาคาร	๔	๓.๐๑	๑	๐.๒๗
พนักงานป่าไม้	๔	๓.๐๑	๑	๐.๔๓

ตาราง ๕ (ต่อ)

	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
ช่างกลึง	๓	๒.๒๖	—	—
ช่างตัดเสื้อ	๓	๒.๒๖	๑	๐.๘๓
ช่างเทคนิคประจำสถานีวิทยุ-โทรทัศน์	๓	๒.๒๖	๑	๐.๘๓
ช่างวาดรูป	๓	๒.๒๖	—	—
เลขานุการ	๓	๒.๒๖	๓	๒.๕๐
ช่างโทรศัพท์ - โทรคมนาคม	๒	๑.๕๐	—	—
พนักงานพิมพ์ดีด	๒	๑.๕๐	—	—
ช่างซ่อมอุปกรณ์เครื่องไฟฟ้า	๑	๐.๗๕	๕	๔.๑๗
ช่างเขียนแบบ ออกแบบ	๑	๐.๗๕	๑	๐.๘๓
ช่างถ่ายภาพยนต์ - โทรทัศน์	๑	๐.๗๕	—	—
ช่างทำเฟอร์นิเจอร์	๑	๐.๗๕	๑	๐.๘๓
ทหารบก (นายสิบ)	๑	๐.๗๕	๒	๑.๖๗
นักประพันธ์ นักแต่งเพลง	๑	๐.๗๕	—	—
ผู้ช่วยพยาบาล บุรุษพยาบาล	๑	๐.๗๕	—	—
ทหารอากาศ (วาอากาศ)	—	—	๒	๑.๖๗
ช่างเชื่อม	—	—	๑	๐.๘๓
ช่างกลึง แก่งม	—	—	๑	๐.๘๓
โฆะกวิทยุ - โทรทัศน์	—	—	๑	๐.๘๓
ตำรวจ (พลฯ หรือนายสิบ)	—	—	๑	๐.๘๓
นักกรอง นักดนตรี	—	—	๑	๐.๘๓
กุลการักษ์	—	—	๑	๐.๘๓
รวม	๑๓๓	๑๐๐.๐๐	๑๒๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นว่า อาชีพที่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกเป็นจำนวนมากตามลำดับ คือ ครู ช่างเครื่องยนต์ ช่างซ่อมวิทยุ-โทรทัศน์ พนักงานบัญชี และพยาบาล ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเลือกอาชีพ ครู, ช่างเครื่องยนต์ พยาบาล และช่างซ่อมอุปกรณ์เครื่องไฟฟ้า มีจำนวนมากเรียงตามลำดับเป็นที่น่าสังเกตว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเลือกอาชีพครูมีจำนวนมากเกินครึ่งของนักเรียนที่เลือกอาชีพระดับนี้ คือเลือกร้อยละ ๖๐.๘๓

ตาราง ๖ แสดงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จำแนกตามกลุ่มอาชีพซึ่งอาศัยการศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาหรือสถาบันฝึกหัดครู ที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง (เรียงตามลำดับการเลือกของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม)

กลุ่มอาชีพ	จำนวนนักเรียน			
	โรงเรียนมัธยมแบบประสม		โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
อาชีพเกี่ยวกับช่าง	๔๕	๓๖.๘๔	๒๓	๒๒.๕๐
อาชีพครู	๔๓	๓๕.๓๔	๓๓	๖๐.๘๓
อาชีพเกี่ยวกับพนักงาน - เลขานุการ	๒๓	๒๐.๓๐	๖	๕.๐๐
อาชีพพยาบาล	๘	๖.๐๖	๖	๕.๐๐
อาชีพเกี่ยวกับทหาร-ตำรวจ	๑	๐.๗๕	๕	๔.๑๗
อาชีพเกี่ยวกับการประพันธ์-การแสดง	๑	๐.๗๕	๒	๑.๖๗
อาชีพสุจริตการรับ	—	—	๑	๐.๘๓
รวม	๑๓๓	๑๐๐.๐๐	๑๒๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๖ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนิยมเลือกอาชีพเกี่ยวกับช่าง อาชีพครู อาชีพเกี่ยวกับพนักงาน - เลขานุการ และอาชีพพยาบาล ตามลำดับ ส่วนนักเรียนใน

โรงเรียนมัธยมแบบธรรมทานิยมเลือกอาชีพครู อาชีพเกี่ยวกับช่าง อาชีพเกี่ยวกับพนักงาน - เลขานุการ อาชีพพยาบาล และอาชีพเกี่ยวกับทหาร-ตำรวจ ตามลำดับ

การแปลผลตอนที่สอง

ก. สภาพทั่วไปของโรงเรียน

ตาราง ๙ แสดงจำนวนครูในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

โรงเรียน	รวม	จำนวนครู			
		ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ
โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย	๘๒	๓๘	๔๖.๓๔	๔๔	๕๓.๖๖
โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน	๕๓	๒๗	๕๐.๙๔	๒๖	๔๙.๐๖
โรงเรียนกัลยาณวัตร	๓๓	๘	๒๑.๖๒	๒๕	๗๘.๓๘
รวม	๑๖๘	๗๓	๔๒.๘๔	๙๕	๕๗.๑๖

จากตาราง ๙ จะพบว่า ในโรงเรียนแก่นนครวิทยาลัยและโรงเรียนขอนแก่นวิทยายนมีจำนวนครูหญิงและครูชายใกล้เคียงกัน แต่โรงเรียนกัลยาณวัตร ซึ่งเป็นโรงเรียนสตรี จำนวนครูหญิงมีมากกว่าครูชาย คือ มีครูหญิงร้อยละ ๗๘.๓๘ แต่มีครูชายร้อยละ ๒๑.๖๒

ตาราง ๔ แสดงจำนวนครูในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามวุฒิ

โรงเรียน	รวม	จำนวนครู							
		ก*	ข*	ค*	ง*	ด*	จ*	ฉ*	ช*
ร.ร.แก่นนครวิทยาลัย	๔๒	๖	๓.๓๒	๔๖	๕๖.๑๐	๒๔	๓๔.๑๕	๒	๒๖.๔๓
ร.ร.ขอนแก่นวิทยายน	๕๓	๑	๑.๔๔	๑๔	๓๓.๔๖	๒๔	๕๒.๔๓	๖	๑๑.๓๒
ร.ร.กัลยาณวัตร	๓๓	—	—	๑๐	๒๓.๐๓	๒๓	๖๒.๑๖	๔	๑๐.๔๑
รวม	๑๒๘	๗	๕.๐๓	๗๔	๕๓.๐๒	๗๔	๕๕.๕๓	๑๒	๖.๕๔

ก* หมายถึง วุฒิที่สูงกว่าปริญญาตรี

ข* หมายถึง วุฒิปริญญาตรี หรือเทียบเท่า

ค* หมายถึง วุฒิ ป.ม., พ.ม., ป.กศ.สูง, ป.ว.ศ. หรือเทียบเท่า

ง* หมายถึง วุฒิ ป.ป., พ.ป., ป.กศ., พ.กศ. หรือเทียบเท่า

จากตาราง ๔ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมมีจำนวนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีหรือสูงกว่ามากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี แต่โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่มีจำนวนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปน้อยกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมมีครูที่มีวุฒิต่ำกว่าโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

ตาราง ๕ แสดงจำนวนนักเรียนในโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

	รวม	จำนวนนักเรียน			
		ชาย	ร้อยละ	หญิง	ร้อยละ
โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย	๑๑๔๔	๖๔๔	๕๖.๑๐	๕๐๔	๔๓.๙๐
โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน	๑๔๑๐	๖๓๑๒	๕๓.๐๕	๕๔	๖.๕๕
โรงเรียนกัลยาณวัตร	๕๓๔	๒๐	๒.๐๕	๕๒๔	๕๓.๕๕
รวม	๓๐๘๘	๑๔๓๖	๕๕.๕๕	๑๕๕๒	๕๐.๐๕

จากตาราง ๙ จะเห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมคา (โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และโรงเรียนกัลยาณวัตร) มีจำนวนทั้งหมดมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในอัตราส่วน ประมาณ ๒ : ๑ และจำนวนนักเรียนชายรวมมากกว่าจำนวนนักเรียนหญิงรวมอยู่ ๔๒๐ คน และเป็นที่ น่าสังเกตว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนขอนแก่นวิทยายนและนักเรียนชายในโรงเรียนกัลยาณวัตรมีจำนวน น้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนทั้ง โรงเรียน ทั้งนี้เนื่องจาก โรงเรียนขอนแก่นวิทยายนเปิดรับ นักเรียนทั้งชายและหญิง เฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ ขณะที่โรงเรียนกัลยาณวัตร เปิดรับนักเรียนทั้งชายและหญิง เฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายศิลปะ

ตาราง ๑๐ แสดงจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนที่ทำการวิจัย จำแนก ตามเพศ

โรงเรียน	รวม	จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม			
		ชาย	รอยละ	หญิง	รอยละ
โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย	๒๔๔	๑๕๘	๕๒.๔๔	๑๔๑	๕๗.๑๖
โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน	๒๖๗	๒๖๗	๑๐๐.๐๐	—	—
โรงเรียนกัลยาณวัตร	๒๓๔	—	—	๒๓๔	๑๐๐.๐๐
รวม	๕๔๕	๔๒๕	๕๓.๑๓	๓๓๕	๔๖.๘๗

จากตาราง ๑๐ แสดงให้เห็นว่า จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนมัธยมแบบ ธรรมคา (โรงเรียนขอนแก่นวิทยายนและโรงเรียนกัลยาณวัตร) มีจำนวนมากกว่านักเรียนในโรงเรียน มัธยมแบบประสม (โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย) ในอัตราส่วนประมาณ ๕ : ๓ แต่จำนวนนักเรียนชาย รวมและจำนวนนักเรียนหญิงรวมมีปริมาณใกล้เคียงกัน

ข. บทบาทของโรงเรียนในการแนะแนว

จากการสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่ และครูแนะแนวเกี่ยวกับการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนที่ ทำการวิจัย ผู้วิจัยได้แจกแจงกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการแนะแนว และแผนงานของโรงเรียน ดังต่อไปนี้

๑. การประเมินผล หรือการแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับโรงเรียน

๑.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม โรงเรียนได้จัดทำใหม่การประเมินผลทั้งนักเรียนเก่าและนักเรียนใหม่ก่อนเปิดเรียนภาคคนปีละหนึ่งครั้ง ผู้ให้การประเมินผล คือ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ และครูแนะแนว นอกจากนี้ ยังจัดทำหนังสือคู่มือนักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนแต่ละคนมีไว้สำหรับทำความเข้าใจในเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับโรงเรียนอันใดแก่ระเบียบ วินัย ของโรงเรียน หลักสูตร และแนวปฏิบัติต่าง ๆ ที่นักเรียนพึงทราบ

๑.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ทั้งสองโรงเรียนจัดทำใหม่การประเมินผลปีละครั้ง โรงเรียนขอนแก่นวิทยายนจัดกระทำในระย่ก่อนเปิดภาคเรียนภาคคน แต่โรงเรียนกัลยาณวัตรจัดกระทำในตอนคนปีการศึกษา

๒. การจัดทำระเบียบสละสนของนักเรียน

๒.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม โรงเรียนได้จัดทำระเบียบสละสนและสมุครายงานโดยมีครูแนะแนวเป็นผูกรอกรายละเอียคต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียนลงในระเบียบสละสน ส่วนสมุครายงานประจำตัวนักเรียนนั้น ครูประจำชั้นเป็นผู้ทำ

๒.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ทั้งสองโรงเรียนได้จัดทำระเบียบสละสน แต่ครูประจำชั้นจัดทำสมุครายงานประจำตัวนักเรียนทุกคน

๓. การจัดบริการสนเทศ

๓.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม ได้จัดทำคั้งนี้

๓.๑.๑ จัดให้มีหนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ หนังสือหรือเอกสารคั้งกล่าว โรงเรียนได้ทำคั้งคั้งขอจากหน่วยงานหรือหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องอยู่เสมอ

๓.๑.๒ โรงเรียนได้เชิญวิทยากรมาบรรยายเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ นอกจากนี้ ยังพานักเรียนไปชมแหล่งอาชีพและสถานศึกษาชั้นสูงตามโอกาสอันควร

๓.๑.๓ จัดปายนิเทศเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับการศึกษาต่อ อาชีพ ตลอดจนเรื่องนารูอื่น ๆ ไวหน้าห้องแนะแนว ของโรงเรียน

๓.๑.๔ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีการจัดสอนวิชาคิจกรรณสำรวจสัปดาห์ละหนึ่งคาบเรียน (๕๐ นาที) เป็นการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร โรงเรียนมัธยมแบบประสมและการเลือกวิชาเรียน นอกจากนี้ เป็นขอสนเทศเกี่ยวกับการเลือกศึกษาต่อและเลือกอาชีพ

๓.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

๓.๒.๑ โรงเรียนทั้งของโรงเรียน มีการเชิญวิทยากร หรือผู้รู้ในอาชีพต่าง ๆ มาให้ความรู้เกี่ยวกับอาชีพประมาณปีละสาม-ห้าครั้ง โดยมากจัดกระทำในภาคกลางและภาคปลาย

๓.๒.๒ มีการจัดค่ายนิเทศสำหรับเปิดประกาศเกี่ยวกับเหตุการณ์ใหม่ ๆ ทางงานการศึกษาและอาชีพ และได้รับความสนใจจากนักเรียนพอสมควร

๓.๒.๓ จัดให้มีหนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพ โดยการขอจากหน่วยงานต่าง ๆ เช่นเดียวกัน แต่ทำได้ไม่เต็มที่นักเพราะขาดคนรับผิดชอบอย่างจริงจัง

๔. การจัดบริการแนะแนว และการให้คำปรึกษา

๔.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม มีแผนกแนะแนว ปีการศึกษานี้มีครูแนะแนวสองคน และกำลังศึกษาต่อภายในประเทศอีกหนึ่งคน แผนกแนะแนวจัดให้มีศูนย์สนเทศ เพื่อให้ขอข่าวสารทางอาชีพ และการศึกษาต่อ มีการวัดทักษะเป็นระยะ และมีบริการให้คำปรึกษา เพื่อให้ความช่วยเหลือนักเรียน ในด้านการเลือกวิชาเรียน การศึกษาต่อและปัญหาส่วนตัวอื่น ๆ

๔.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ทั้งสองโรงเรียน มีการจัดบริการแนะแนว แต่ไม่มีผู้ทำหน้าที่ครูแนะแนวโดยเฉพาะ แม้จะได้รับการอบรมเรื่องการแนะแนวมาแล้ว ทั้งนี้เพราะต้องทำหน้าที่สอนวิชาการเป็นหลัก และทำหน้าที่แนะแนวและการให้คำปรึกษามาง

๕. การจัดชั่วโมงแนะแนวในทาง

๕.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม ทางโรงเรียนได้มอบหน้าที่ให้ครูประจำชั้น เป็นผู้กระทำในคอนเซ็ประหว่างเวลา ๔.๑๕ - ๔.๓๐ น. ทุกวัน

๕.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ไม่มีการจัดชั่วโมงแนะแนวในห้อง แต่ก็มีการอบรม แจกเรื่องราวข่าวสารของโรงเรียน และอื่น ๆ หลังจากเคารพธงชาติ และจัดให้ครูประจำชั้น เขาพบนักเรียนก่อนเรียนชั่วโมงแรกทุกวัน

๖. โครงการเยี่ยมบ้านนักเรียน

ทั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ทำการศึกษาวิจัย พอจะกล่าวได้ว่า ไม่มีโครงการเยี่ยมบ้านนักเรียนอย่างเป็นระบบ แต่ก็มีการจัดครูไปเยี่ยมบ้านนักเรียนบ้างเป็นบางครั้ง

๓. การติดตามผลนักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียน

๓.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม มีการติดตามผลนักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียน โดยการแจกใบปริญญบัตรให้กับนักเรียนที่ออกจากโรงเรียน เพื่อให้ นักเรียนกรอกข้อความในใบปริญญบัตรนั้นส่งกลับคืนโรงเรียนเมื่อ นักเรียนได้เรียนต่อหรือออกทำงานในที่ต่าง ๆ แล้ว

๓.๒ โรงเรียนมัธยมแบบเดิม มีการติดตามผลนักเรียนที่จบการศึกษาจากโรงเรียน และทราบว่านักเรียนส่วนใหญ่ออกไปเรียนต่อ

๔. ความเห็นของอาจารย์ใหญ่ หรือครูแนะแนว

๔.๑ โรงเรียนมัธยมแบบประสม มีความเห็นว่า การแนะแนวเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับโรงเรียนมัธยมแบบประสม เพราะช่วยให้ นักเรียนได้รู้จักตนเอง และทำให้ นักเรียนเลือกวิชาเรียนได้ อย่างเหมาะสมที่สุด

๔.๒ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนทั้งสองโรงเรียนมีความเห็นพ้องกันว่า การแนะแนวมีความสำคัญและจำเป็นจะต้องจัดให้มีขึ้นในโรงเรียน แต่โรงเรียนขาดบุคลากรและเครื่องมือจึงไม่สามารถจัดดำเนินการให้เป็นระบบตามหลักวิชาได้ ต่างมีความประสงค์ที่จะให้มีบุคลากรที่ได้รับการศึกษาอบรม ด้านการแนะแนวการศึกษาวางานด้านนี้โดยเฉพาะ และมีการจัดห้องแนะแนว เพื่อดำเนินงานด้านนี้อย่างจริงจัง

การแปลผลตอนที่สาม

การแปลผลตอนที่สามนี้ ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) ของแรงจูงใจแต่ละข้อเป็นเครื่องเปรียบเทียบกัน ก็จะแสดงให้เห็นเฉพาะขอแรงจูงใจที่มีอิทธิพลมากเท่านั้น คือมีค่า $\bar{X}$ ตั้งแต่ ๓.๔ ขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย ของ $\bar{X} = ๓.๐๗๒๔$) ส่วนขอแรงจูงใจ และรายละเอียดอื่น ๆ ให้นำในภาคผนวกจากการร่าง ๓๒ และ ๓๓

ตาราง ๑๑ แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม
และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา แจกแจงควมถนัดพิเศษเลขคณิต

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	ร.ร.มัธยมแบบประสม	ร.ร.มัธยมแบบธรรมดา
๕	<u>หมวดบุคคล</u> ตัดสินใจเลือกด้วยตนเองโดยไม่อาศัย คำแนะนำหรือการแนะแนวทางจากใคร เลย	๓.๕๖๓๔	๓.๓๘๑๔
๑๐	ข้าพเจ้านิยมบุคคลบางคนที่ประสบผลสำเร็จ ในอาชีพนี้ และต้องการยึดถือเป็นตัวอย่าง	๓.๘๘๕๔	๓.๕๒๕๕
๑๔	<u>หมวดเงิน</u> ต้องการประกอบอาชีพที่มีโอกาสศึกษาต่อ หรือเลื่อนวิทยฐานะในระดับสูงขึ้นไปเพื่อ รับเงินเดือนสูงขึ้นตามวุฒิที่ได้รับ	๓.๕๔๘๒	๓.๔๘๗๔
๑๕	<u>หมวดความถนัด ความสนใจ และเหตุผล</u> <u>ส่วนตัว</u> เห็นว่าเป็นอาชีพที่เหมาะสมกับสติปัญญา และความสามารถของตนเองที่สุด	๔.๑๓๕๓	๓.๘๘๓๔
๒๓	ข้าพเจ้าชอบวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็น สำหรับการศึกษาเพื่ออาชีพนี้	๓.๗๐๔๐	๓.๔๘๔๓
๒๔	ข้าพเจ้ามีความถนัดและสนใจอาชีพนี้ เป็นพิเศษ	๓.๕๗๕๑	๓.๘๓๔๑
๒๕	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้า เหมาะสมกับอาชีพนี้	๓.๗๘๓๐	๓.๕๔๗๓

ตาราง ๑๑ (ต่อ)

ข้อที่	แรงจูง จหรือวิทธิพลที่ทำให้เลือก	X ร.ร.มัธยมแบบประสม	X̄ ร.ร.มัธยมแบบธรรมดา
๓๖	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ และวิทยาการใหม่ ๆ	๓.๖๖๓๖	๓.๓๘๘๘
๓๘	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ ทั่วไปอย่างกว้างขวาง	๓.๘๘๐๘	๓.๘๘๕๐
๓๙	ต้องการประกอบอาชีพที่สำคัญต่อการ พัฒนาประเทศ	๔.๐๘๑๓	๔.๐๘๕๐
๓๖	ต้องการมีโอกาสได้รับใช้เพื่อนมนุษย์	๔.๐๓๖๖	๔.๑๘๓๖
๓๙	<u>หมวดเกียรติยศชื่อเสียง</u> ผู้ประกอบอาชีพนี้เป็นผู้นำชื่อเสียง เกียรติยศมาสู่วงศ์ตระกูล	๓.๘๑๑๘	๓.๓๘๕๓
๔๐	คนทั่วไปมักเคารพและให้เกียรติ ผู้ประกอบอาชีพนี้	๓.๖๘๑๖	๓.๘๐๓๐
๔๒	ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริต และ ไม่มีอะไรเหยียดหยาม	๔.๓๘๓๘	๔.๓๐๖๐
๔๓	เห็นว่าเป็นอาชีพที่เด่น เพราะต้อง อาศัยความสามารถพิเศษเฉพาะบุคคล	๓.๕๑๓๘	๓.๓๓๕๘
๔๔	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยเทคนิค ต่าง ๆ ในระดับสูง	๓.๘๑๓๕	๓.๐๘๖๕
๔๖	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศกำลังต้องการ	๔.๑๘๓๘	๓.๕๘๓๘
๔๗	ต้องการรับพระราชทานปริญญาบัตรจาก พระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	๓.๕๘๕๘	๓.๖๓๐๓

ตาราง ๑๑ (ต่อ)

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	$\bar{X}$ ร.ร.มัธยมแบบประสม	$\bar{X}$ ร.ร. มัธยมแบบธรรมดา
	<u>หมวดลักษณะของงานและความก้าวหน้า</u>		
๔๔	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง	๔.๔๑๖	๔.๑๒๓๐
๕๐	ต้องการประกอบอาชีพที่กำหนดเวลาทำงานแน่นอน	๔.๐๖๖๔	๓.๙๕๕๒
๕๑	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวหรืออาชีพที่เป็นอิสระ	๓.๙๐๘๕	๓.๙๘๓๙
๕๒	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่เสี่ยงอันตราย	๓.๖๕๕๔	๓.๖๕๕๔
๕๕	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้าเร็ว	๓.๘๔๑๘	๓.๘๓๕๘
๕๖	ต้องการประกอบอาชีพที่มีเวลาหยุดพักผ่อนอย่างเหมาะสม	๓.๘๔๑๘	๓.๙๔๔๘
	<u>หมวดความจำเป็น</u>		
๗๐	ต้องการให้เป็นแบบอย่างแก่นอง ๆ หรือกาทิรุณนง	๓.๕๖๖๓	๓.๕๑๘๕

จากตาราง ๑๑ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของแรงจูงใจในแต่ละหมวดดังนี้

หมวดบุคคล นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเลือกอาชีพเนื่องจากต้องการยึดถือบุคลิกที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพที่ตนเลือกและตัดสินใจเลือกด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ คำแนะนำหรือการแนะแนวทางจากผู้อื่นไม่ค่อยจะมีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพของเขามากนัก

หมวดเงิน ทั้งนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา เลือกอาชีพเนื่องจากต้องการรายได้สูงขึ้นโดยการมีโอกาสดีกมาต่อ หรือเลื่อนวิทยฐานะสูงขึ้น

หมวดความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว จะเห็นได้ว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม เลือกอาชีพหลายสาเหตุที่ต้องการอาชีพที่เหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถ รองลงไปคือ เป็นอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ, การมีโอกาสรับใช้เพื่อมนุษย, เห็นว่าคนมีความถนัดและสนใจอาชีพที่เลือกเป็นพิเศษ, และเห็นว่าเหมาะกับบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของคนตามลำดับ ส่วนนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดานั้น เลือกอาชีพที่มีโอกาสรับใช้เพื่อมนุษย, มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ, เหมาะกับสติปัญญาและความสามารถของคน, ตรงตามความถนัดและความสนใจของคน, และ เหมาะกับบุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของคน ตามลำดับ

หมวดเกียรติยศชื่อเสียง จะเห็นได้ว่า ทั้งนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ต่างก็เลือกอาชีพ ด้วยแรงจูงใจต่าง ๆ คือ เป็นอาชีพที่สุจริต ไม่มีใครเหยียดหยาม, เป็นอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศกำลังต้องการ, และต้องการรับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตามลำดับ

หมวดลักษณะของงานและความก้าวหน้า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกอาชีพเนื่องจากแรงจูงใจดังนี้คือ เป็นอาชีพที่มั่นคง, มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน, มีความก้าวหน้าเร็ว, และมีเวลาหยุดพักผ่อนอย่างเหมาะสม ตามลำดับ ส่วนนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดามีแรงจูงใจในการเลือกอาชีพดังนี้ เป็นอาชีพที่มั่นคง, มีความก้าวหน้าเร็ว, มีกำหนดเวลาการทำงานแน่นอน, และมีเวลาหยุดพักผ่อนอย่างเหมาะสม ตามลำดับ

หมวดความจำเป็น จะเห็นได้ว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ต่างก็มีแรงจูงใจในการเลือกอาชีพคือ การเป็นแบบอย่างเก๋ไก๋ ๆ หรือญาติพี่น้อง

เมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจทั้งหมดแล้ว ปรากฏว่า แรงจูงใจของแต่ละข้อย่อยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมมากเป็นอันดับที่หนึ่ง คือ ต้องการประกอบอาชีพที่มั่นคง รองลงไปคือ ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริตไม่มีใครเหยียดหยาม, เห็นว่าเป็นอาชีพที่เหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถของตนเองที่สุด, ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศกำลังต้องการ, และต้องการประกอบอาชีพที่มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจของ

แต่ละข้อย่อยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริตและไม่มีใครเหยียดหยาม รองลงไปได้แก่ ต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง, ต้องการมีโอกาสได้รับใจเพื่อนมนุษย์, ต้องการประกอบอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ, และ ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศกำลังต้องการ ตามลำดับ

เพื่อจะทดสอบสมมติฐานข้อที่หนึ่ง จึงเรียงลำดับความสำคัญของแรงจูงใจแต่ละหมวดค่าเฉลี่ยของมัธยมเลขคณิตแต่ละหมวด

ตาราง ๑๒ แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม
เรียงลำดับความสำคัญตามหมวดหมู่

แหล่งแรงจูงใจ	อันดับ	ค่า X
ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว	๑	๓.๖๕๕๐
ลักษณะของงานและความก้าวหน้า	๒	๓.๔๑๓๑
เกียรติยศชื่อเสียง	๓	๓.๔๐๖๓
เงิน	๔	๒.๙๒๓๘
ความจำเป็น	๕	๒.๕๐๓๒
บุคคล	๖	๒.๔๖๘๕

จากตาราง ๑๒ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น เลือกอาชีพโดยได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวเป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปได้แก่ ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า, เกียรติยศชื่อเสียง, เงิน, ความจำเป็น และบุคคล ตามลำดับ

ตาราง ๑๓ เปรียบเทียบความสำคัญของแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมแบบ
ประสม ที่ได้จากการวิจัยกับสมมติฐาน

แหล่งแรงจูงใจ	อันดับความสำคัญ ตามสมมติฐาน	อันดับความสำคัญ ตามความเป็นจริง
ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว	๑	๑
เงิน	๒	๔
ลักษณะของงานและความก้าวหน้า	๓	๒
ความจำเป็น	๔	๕
เกียรติยศชื่อเสียง	๕	๓
บุคคล	๖	๖

จากตาราง ๑๓ หากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับความสำคัญตามสมมติฐานและอันดับความสำคัญ
ตามความเป็นจริงได้เท่ากับ ๑.๐๐ ค่า degree of freedom เท่ากับ ๔ จะต้องได้ค่า $r = .๘๑๑$
จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ จึงปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้

เพื่อที่จะทดสอบสมมติฐานข้อที่สอง จึงเรียงลำดับความสำคัญของแรงจูงใจแต่ละหมวดค่าเฉลี่ยของมัธยฐานเกณฑ์ในแต่ละหมวด

ตาราง ๑๔ แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการ เรียงลำดับความสำคัญตามหมวดหมู่

แหล่งแรงจูงใจ	อันดับ	ค่า X
ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว	๑	๓.๕๒๘๖
เกียรติยศชื่อเสียง	๒	๓.๓๔๓๔
ลักษณะของงานและความก้าวหน้า	๓	๓.๒๔๑๗
เงิน	๔	๒.๗๙๒๕
ความจำเป็น	๕	๒.๖๘๕๑
บุคคล	๖	๒.๖๔๖๓

จากตาราง ๑๔ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการเลือกอาชีพโดยได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว เป็นอันดับแรก รองลงไปได้แก่เกียรติยศชื่อเสียง, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, เงิน, ความจำเป็น, และบุคคล ตามลำดับ

ตาราง ๑๕ เปรียบเทียบอันดับความสำคัญของแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการ ที่ได้จากการวิจัยกับสมมติฐาน

แหล่งแรงจูงใจ	อันดับความสำคัญตามสมมติฐาน	อันดับความสำคัญตามความเป็นจริง
บุคคล	๑	๖
เกียรติยศชื่อเสียง	๒	๒
เงิน	๓	๔
ลักษณะของงานและความก้าวหน้า	๔	๓
ความจำเป็น	๕	๕
ความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว	๖	๑

ตาราง ๑๕ หากาสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับความสำคัญตามคุณสมบัติฐานและอันดับความสำคัญตามความเป็นจริงเท่ากับ -0.4447 ค่า degree of freedom เท่ากับ ๔ จะต้องไถ่ค่า $r = 0.499$ จึงจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

การแปลผลตอนที่สี่

การวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเลือกอาชีพ

ตาราง ๑๖ ความสามารถในการเลือกอาชีพของนักเรียน จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนที่เลือกอาชีพตรงตามความเป็นจริง		จำนวนที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง	
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
แก่นนครวิทยาลัย	๑๔๔	๑๖๔	๘๔.๕๓	๓๐	๑๕.๐๗
ขอนแก่นวิทยายน	๑๐๐	๖๔	๖๔.๐๐	๓๖	๓๖.๐๐
กัลยาณวัตร	๑๐๐	๘๑	๘๑.๐๐	๑๙	๑๙.๐๐
รวม	๓๔๔	๓๑๔	๙๑.๕๕	๔๐	๒๐.๐๕

หมายเหตุ นักเรียนหญิงโรงเรียนแก่นนครวิทยาลัยไม่เลือกอาชีพเลย ๑ คน

จากตาราง ๑๖ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนเลือกอาชีพได้ตรงตามความเป็นจริง มีจำนวน ๓๑๔ คน หรือร้อยละ ๙๑.๕๕ ซึ่งมีจำนวนมากกว่านักเรียนที่เลือกได้ไม่ตรงตามความเป็นจริงถึง ๒๓๐ คน หรือร้อยละ ๖๘.๕๐ โรงเรียนที่นักเรียนเลือกได้ตรงตามความเป็นจริงมากที่สุดคือ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย ส่วนโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน มีนักเรียนเลือกได้ตรงตามความเป็นจริงน้อยที่สุด

ก. การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อสามที่ว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้นสามารถเลือกได้เหมาะสมกับความสามารถ และสภาพของถนนตามความเป็นจริง มากกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

ตาราง ๑๓ การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพใ้ตรงตามความเป็นจริงระหว่าง
นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมกับ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

ประเภทโรงเรียน	จำนวน นักเรียน	จำนวนที่เลือกอาชีพ ใ้ตรงตามความเป็นจริง		$P_1 - P_2$	$\sqrt{P_1 - P_2}$	C.R.
		คน	ร้อยละ			
ร.ร.มัธยมแบบประสม	๑๕๕	๑๖๘	๘๘.๙๓	๕.๙๓	๘.๐๐๓๓	๒.๔๘๐*
ร.ร.มัธยมแบบธรรมดา	๒๐๐	๑๕๐	๗๕.๐๐			

* ทัศนะความมีนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕

จากตาราง ๑๓ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีความสามารถในการเลือกอาชีพใ้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ร้อยละ ๘.๙๓ และมากกว่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ จึงยอมรับสมมติฐานของการวิจัย จึงสรุปได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกอาชีพใ้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพองค์ตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

ข. การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ ๒ ว่านักเรียนเพศหญิง จะเลือกอาชีพใ้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพองค์ตามความเป็นจริงมากกว่าเพศชาย

ตาราง ๑๔ การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพใ้ตรงตามความเป็นจริง ระหว่าง
นักเรียนหญิงและชาย

เพศ	จำนวน นักเรียน	จำนวนที่เลือกอาชีพ ใ้ตรงตามความเป็นจริง		$P_1 - P_2$	$\sqrt{P_1 - P_2}$	C.R.
		คน	ร้อยละ			
หญิง	๑๕๕	๑๖๘	๘๘.๘๒	๘.๙๒	๘.๐๐๓๒	๒.๒๒๓๔*
ชาย	๒๐๐	๑๕๑	๗๕.๕๐			

* ทัศนะความมีนัยสำคัญทางสถิติ .๐๕

ตาราง ๔๔ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนหญิงเลือกอาชีพใดตรงตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนชาย ร้อยละ ๔๙.๕๖ และมากกว่ากันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ยอมรับสมมติฐานของการวิจัย จึงสรุปได้ว่า นักเรียนหญิงเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสมกับความสามารถ และสภาพของตนตามความเป็นจริง มากกว่านักเรียนชาย

ค. การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อห้า ที่ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีอายุมาก (๑๖ ปีขึ้นไป) จะเลือกได้เหมาะสมกับความสามารถ และสภาพของตนตามความเป็นจริง มากกว่ากลุ่มที่มีอายุน้อย (ต่ำกว่า ๑๖ ปี)

ตาราง ๑๕ การวิเคราะห์ความสามารถในการเลือกอาชีพใดตรงตามความเป็นจริงระหว่าง นักเรียนกลุ่มอายุมาก (๑๖ ปีขึ้นไป) กับนักเรียนกลุ่มที่มีอายุน้อย (ต่ำกว่า ๑๖ ปี)

กลุ่มนักเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนที่เลือกอาชีพได้ตรงตามความเป็นจริง		$P_1 - P_2$	$\phi_{P_1 - P_2}$	C.R.
		คน	ร้อยละ			
อายุมาก (๑๖ ปีขึ้นไป)	๓๐๒	๒๔๖	๘๑.๔๖	๕.๓๒	๔.๔๔๔๔	๑.๑๖๖๑
อายุน้อย (ต่ำกว่า ๑๖ ปี)	๔๔	๖๗	๗๖.๑๔			

หมายเหตุ นักเรียนไม่ระบุอายุจำนวน ๑๐ คน

จากตาราง ๑๐ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มอายุมาก (๑๖ ปีขึ้นไป) เลือกอาชีพได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนกลุ่มอายุน้อย (ต่ำกว่า ๑๖ ปี) ร้อยละ ๕.๓๒ ซึ่งแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัย อาจกล่าวได้ว่า อายุไม่มีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพอย่างเหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคนตามความเป็นจริง

การแปลผลข้อที่ห้า

เพื่อจะศึกษาว่านักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน จะมีแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ

แตกต่างกันหรือไม่ และถ้าแตกต่างกัน ความแตกต่างนั้นจะมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ ได้แสดงค่าของการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ two-way analysis of variance ไว้ในตารางต่อไปนี้

ตาราง ๒๐ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจด้านบุคลิกของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม และนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่ผูกครองประกอบอาชีพแตกต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๕๕๓.๓๔	๕๕๓.๓๔	๘.๘๐๐ **
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๔๑๑.๕๑๓	๘๐.๓๐๓	๑.๒๖๑
interaction (AB)	๕	๘๕.๑๕๕	๑๖.๘๓๘	๐.๓๕๑
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๖๔	๒๐๕๕๘.๕๑๓	๕๖.๔๗๕	
รวม	๓๗๕	๒๑๕๕๖.๓๗๖		

** ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .๐๑

ผลการทดสอบนัยสำคัญของแรงจูงใจในการตาราง ๒๐ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาได้รับแรงจูงใจด้านบุคลิกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจดังกล่าวในแต่ละประเภทของโรงเรียนแล้วปรากฏว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดามีคะแนนเฉลี่ย ๒๕.๓๐๔๕ และ ๓๐.๕๕๖๖ ตามลำดับ นั่นคือ นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจด้านบุคลิกมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ส่วนอาชีพของผู้ปกครองที่แตกต่างกันไม่มีผลทำให้แรงจูงใจด้านบุคลิกของนักเรียนแตกต่างกัน

ตาราง ๒๒ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจด้านการเงิน ของนักเรียนโรงเรียนมัธยม
แบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างกัน
ด้วยกันวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของ โรงเรียน (A)	๑	๒๗.๙๘๕	๒๗.๙๘๕	๐.๓๕๓
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๒๖๑.๔๓๔	๕๒.๒๘๖	๐.๖๖๖
interaction (AB)	๕	๕๙๖.๑๓๔	๑๑๙.๒๒๖	๑.๕๔๕
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๖๓	๒๔๓๕๖.๔๔๓	๖๗.๑๖๔	
รวม	๓๗๔	๒๕๖๔๑.๐๐๐		

ผลของการทดสอบนี้สำคัญของแรงจูงใจด้านการเงินของนักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม
และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
ทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย หมายความว่า นักเรียนทั้งโรงเรียนมัธยมแบบประสม และ
โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น มีแรงจูงใจด้านการเงินไม่
แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา
ได้รับอิทธิพลทางด้านการเงินปาน ๆ กัน ความแตกต่างของอาชีพผู้ปกครองไม่มีผลทำให้แรงจูงใจทางด้าน
การเงินของนักเรียนแตกต่างกัน

ตาราง ๗๒ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจทางความถนัด ความสนใจ และเหตุผล ส่วนตัว ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่ผูกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๑๔๔.๓๑๖	๑๔๔.๓๑๖	๓.๑๕๐
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๑๔๘.๕๕๑๑	๓๔.๓๑๕	๐.๖๖๓
interaction (AB)	๕	๘๖.๓๕๖	๑๗.๒๖๔	๐.๖๖๖
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๖๖	๒๗๕๐๓.๔๘๕	๖๓.๒๗๐	
รวม	๓๗๓	๒๘๓๘๘.๓๖๖		

ผลของการทดสอบนัยสำคัญของแรงจูงใจทางความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่ผูกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานในการวิจัย หมายความว่า นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนแบบธรรมดาที่ผูกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น มีแรงจูงใจทางความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัวไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวได้ว่า นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ใกรับอิทธิพลทางความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวปาน ๆ กัน ความแตกต่างของอาชีพผูกครองไม่มีผลทำให้แรงจูงใจทางความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวของนักเรียนแตกต่างกัน

ตาราง ๒๓ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจด้านเกียรติชื่อเสียงของนักเรียนใน
โรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ผูกครองประกอบอาชีพ
ที่แตกต่างกันด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๔๒.๙๖๔	๔๒.๙๖๔	๐.๕๙๖
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๕๓๑.๖๓๘	๑๐๖.๓๒๗	๑.๔๖๔
interaction (AB)	๕	๑๙๔.๕๓๖	๓๘.๙๐๗	๐.๕๖๓
ความกลาดเคลื่อน (error)	๓๖๑	๒๖๕๓๓.๔๖๖	๗๔.๖๑๔	
รวม	๓๗๒	๒๗๖๘๖.๓๖๐		

ผลของการทดสอบแรงจูงใจด้านเกียรติชื่อเสียง ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ผูกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น ไม่มีความแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานในการวิจัย หมายความว่า นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ผูกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น มีแรงจูงใจด้านเกียรติชื่อเสียง ไม่แตกต่างกันหรืออาจกล่าวได้ว่า นักเรียนในโรงเรียนแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ได้รับอิทธิพลทางด้านเกียรติชื่อเสียงเท่า ๆ กัน ความแตกต่างของอาชีพผูกครองไม่มีผลทำให้แรงจูงใจด้านเกียรติชื่อเสียงของนักเรียนแตกต่างกัน

ตาราง ๒๕ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า
ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา
ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน ด้วยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๓๙๑.๙๓๘	๓๙๑.๙๓๘	๔.๘๗๖ *
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๖๓๓.๕๑๐	๑๒๖.๗๐๒	๖.๑๐๒
interaction (AB)	๕	๑๖๙.๙๙๑	๓๓.๙๙๘	๐.๕๖๔
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๖๙	๒๖๗๑๙.๖๓๑	๖๓.๑๐๘	
รวม	๓๗๑	๒๗๗๕๙.๑๖๙		

* ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ ๐.๐๕

ผลของการทดสอบนี้สำคัญของแรงจูงใจแสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ได้รับแรงจูงใจด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจดังกล่าวของแต่ละรายแล้วปรากฏว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓๙.๙๖๕๔ และ ๓๙.๙๐๕๐ ตามลำดับ นั่นคือ นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้รับแรงจูงใจด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้ามากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ส่วนอาชีพของผู้ปกครองที่แตกต่างกัน ไม่มีผลทำให้แรงจูงใจด้านนี้ของนักเรียนแตกต่างกัน

ตาราง ๒๕ การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจด้านความจำเป็นของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ปลูกการประกอบอาชีพที่แตกต่างกันด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๑๖๘.๘๗๓	๑๖๘.๘๗๓	๒.๑๘๘
ระหว่างอาชีพ (B)	๕	๓๖๐.๖๔๖	๗๒.๑๒๙	๐.๘๖๒
interaction (AB)	๕	๕๑๑.๐๔๔	๑๐๒.๒๐๘	๑.๓๖๒
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๘๖	๒๖๖๐๑.๑๗๗	๖๘.๐๐๓	
รวม	๓๙๒	๒๗๕๓๙.๗๙๐		

ผลของการทดสอบแรงจูงใจด้านความจำเป็นของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ปลูกการประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงปฏิเสธสมมติฐานในการวิจัย หมายความว่า นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ปลูกการประกอบอาชีพที่แตกต่างกันนั้น มีแรงจูงใจในด้านความจำเป็นไม่แตกต่างกัน หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่ง นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจด้านความจำเป็นเท่า ๆ กัน ความแตกต่างของอาชีพปลูกการประกอบไม่มีผลทำให้แรงจูงใจด้านความจำเป็นของนักเรียนแตกต่างกัน

การแปลผลข้อเท็จจริง

ความรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง ใจความสำคัญเชิงสถิติของแต่ละข้อขอย่อยเป็นเกร็ดเปรียบเทียบกัน

ตาราง ๒ (ต่อ)

ข้อที่	ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพ	X โรงเรียนมัธยมแบบปละ	X โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา
๘	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกเป็นอันคม หนึ่งนั้น จะต้องใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ อะไรบ้าง ?	๓.๒๖๙๘	๒.๔๔๘๗
๙	ท่านทราบไหมว่า อาชีพที่ท่านเลือกเป็น อันคมหนึ่งนั้น มีกฎหมายควบคุมมากน้อย เพียงไร ?	๒.๕๓๓๔	๒.๕๗๗๑
๑๐	ท่านทราบไหมว่าเมื่อท่านได้เลือกเรียน วิชาอาชีพที่ท่านได้เลือกไว้แล้วนั้น ผู้ประกอบการจะสนับสนุนให้ท่านเรียน จนสำเร็จ	๓.๖๓๐๘	๓.๔๔๑๔
๑๑	ท่านทราบไหมว่าคนที่ประกอบอาชีพ นั้นจะต้องเรียนจบทางใด ใดเวลาเรียน เท่าไร และสถานที่ที่สอนวิชานั้นตั้งอยู่ ที่ไหน ?	๓.๖๒๓๖	๓.๕๑๗๐
๑๒	ท่านทราบไหมว่าวิชาอาชีพที่ท่านเลือก เรียนตอนนี้ นักเรียนที่สมัครก็เลือกเข้า เรียนได้เพราะจะมีคะแนน ส่วนปลายปี ม.ศ.๓ หรือ การเรียนอยู่ในระดับใด และต้องเก่งวิชาอะไร ?	๓.๐๖๓๔	๓.๒๔๐๐
	การปฏิบัติเวรกิตติเฉลี่ย	๓.๒๕๑๗	๓.๑๔๔๔

จากตาราง ๒๒ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ยังไม่ยอมรับถึงลักษณะบางประการของงานอาชีพที่เลือกไว้เป็นอันดับหนึ่ง เพื่อจะยึดเป็นหลักในการทำมาหากินในอนาคต เช่น ปัญหาของคนที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ การเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอื่นอยู่ในเครือเดียวกัน และกฎหมายที่ควบคุมอาชีพ และนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ยังไม่ค่อยได้มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพดังกล่าว เป็นที่น่าสนใจเห็นว่า นักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะอาชีพที่ตนเลือกเป็นอันดับหนึ่งดีกว่านักเรียนโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเล็กน้อย.

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเปรียบเทียบแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพระหว่างนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำ กับนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา และเรื่องความสามารถในการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภทด้วย โดยผู้วิจัยได้ตั้งคำถามของการวิจัยไว้ดังนี้ :-

๑. แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น ความอดทน ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว ที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง และแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีความสำคัญรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ เงิน ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า ความจำเป็น เกียรติยศชื่อเสียง และมรดก

๒. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาได้รับแรงจูงใจ หรืออิทธิพลเรื่องค่าตัว ความสำคัญที่มี มรดก เกียรติยศชื่อเสียง เงิน ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า ความจำเป็น และความอดทน ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว

๓. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนเองตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

๔. นักเรียนหญิง จะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนเองตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนชาย

๕. นักเรียนกลุ่มที่มีอายุมาก จะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนเองตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีอายุน้อย

๖. อาชีพของผู้ปกครองจะมีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันในค่านองกับระบอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น จึงขออภิปรายผลให้สอดคล้องกันดังนี้ :-

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนใหญ่ได้รับแรงจูงใจจาก ความอดทน ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว, ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า, เกียรติยศชื่อเสียง ค่าตัว เงิน, ความจำเป็น,

และบุคคล มีอิทธิพลน้อยมาก มักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาส่วนใหญ่ ได้รับแรงจูงใจจาก ความ
ถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว, เกียรติยศชื่อเสียง, และ ภาระของงาน และความก้าวหน้า
ตามค่าตัว เงิน, ความจำเป็น, และบุคคล มีอิทธิพลน้อยมากเช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่า ำคัญความสำคัญ
ของแรงจูงใจที่มีต่อนักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภทนั้นใกล้เคียงกัน จึงกล่าวได้ว่านักเรียนในโรงเรียน
ทั้งสองประเภทยังมีแรงจูงใจหรือมีก่านิยมในการตัดสินใจเลือกอาชีพเหมือนกัน ผลการวิจัยดังกล่าวปฏิเสธ
สมมติฐานของการวิจัยข้อหนึ่งและข้อสอง

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม เลือกอาชีพ จากแรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ
และเหตุผลส่วนตัวเป็นอันดับหนึ่งนั้น สอดคล้องกับหลักการอันเป็นวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งโรงเรียนมัธยม
แบบประสม ที่ต้องการส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของ
ตนเอง เพื่อที่จะออกไปประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด แรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของ
นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม อันดับสองมาเป็นเงิน เพราะ เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต
ในสังคมประชาธิปไตย แต่ปรากฏว่า นักเรียนให้ความสำคัญแก่แรงจูงใจด้านเงินน้อยมาก กลับเห็นว่า
แรงจูงใจด้านภาระของงานและความก้าวหน้ามีอิทธิพลมากเป็นอันดับสอง คือ นักเรียนเลือกอาชีพ
ที่มั่นคง, มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน, มีความก้าวหน้าเร็ว, และมีเวลาพักผ่อนอย่างเหมาะสม
ซึ่งสนับสนุนผล การวิจัย ของเพอร์โรน ที่ว่า นักเรียนและบิดามารดามีความเห็นตรงกันว่า
ทัศนคติของทางอาชีพที่สำคัญประการหนึ่ง คือ มีความมั่นคงในอนาคต และสอดคล้องกับผลของการวิจัยของ
จิตรอารี เนตรหิน ที่ว่า นักเรียนมีก่านิยมทางอาชีพที่สำคัญ คือ ความก้าวหน้า

เกียรตินิยมชื่อเสียง เป็นแรงจูงใจที่มีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียน
มัธยมแบบประสมเป็นอันดับสาม แม้มีความสำคัญใกล้เคียงกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลอันดับสอง คือ แรงจูงใจ
ด้านภาระของงานและความก้าวหน้า ถอนักเรียนต้องการเลือกอาชีพที่สุจริตโปร่งใส ไม่เกี่ยวข้องกับการทุจริต
ที่สังคมนิยมและประเทศกำลังต้องการ, และยอมรับพระราชทานปริญญาบัตร จากพระหัตถ์พระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งสนับสนุนผลของการวิจัยของชววิชัย ชัยวิธยาภาณุ ที่ว่า นักเรียนในโรงเรียน
มัธยมแบบประสมทั้งสายสามัญ และสายอาชีพต่างก็เลือกเรียนเพื่อจะได้เป็นผู้ที่ใฝ่เกียรติ และไกร่ การยอมรับ
จากสังคม โดยเรียนสำเร็จจากสถาบันการศึกษาระดับสูงได้รับพระราชทานปริญญาบัตร จากพระหัตถ์
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และประกอบอาชีพใฝ่เกียรติ

แรงจูงใจด้าน เงิน ความจำเป็น และบุคลิก มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยม
แบบประสมน้อยมาก

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาน่าจะได้รับแรงจูงใจด้านบุคลิก เป็นอันดับหนึ่ง เพราะ
ผลการวิจัยของคอบบิน อีคิต ๒ คนอื่น ๆ ปรากฏว่า บุคลิกมาลำดับแรก ตามด้วย ฐานะ และ
มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนมากที่สุด ทั้งนักเรียนในโรงเรียนประเภทนี้ มีได้วัดทัศนคติ
อย่างกว้างขวางเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคน นักเรียนไม่มีโอกาสได้สำรวจความสามารถ
ความถนัด และความสนใจของตนเอง ประกอบกับไม่มีครูแนะแนวคอยให้ความช่วยเหลือ เช่น ในโรงเรียน
มัธยมแบบประสม แต่ปรากฏว่าแรงจูงใจด้านบุคลิกมีอิทธิพลน้อยมาก นักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ
แก่แรงจูงใจด้านความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัวมากที่สุด ซึ่งสนับสนุนผลการศึกษาของสตรอง
ทิวา เด็กเลือกอาชีพตามความสนใจของตนเอง

แรงจูงใจที่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมคาเห็นว่ามีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพของตน
เป็นอันดับสอง ก็คือ เกียรติยศชื่อเสียง แสดงให้เห็นว่า กำนันขุนนางเกียรติยศชื่อเสียง จึงได้ปลูกฝังอยู่ใน
จิตใจของคนไทยมาตั้งแต่สมัยก่อน ยังมีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในสมัยปัจจุบัน เช่นเดียวกัน
แม้ว่าเหตุการณ์จะเปลี่ยนแปลงไปมากแล้วก็ตาม

แรงจูงใจด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า มีความสำคัญต่อการเลือกอาชีพของนักเรียน
ในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมคา เป็นอันดับสาม คือ นักเรียนต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง, มี
ความก้าวหน้าเร็ว, และมีกำหนดเวลาทำงานที่แน่นอน, ส่วนแรงจูงใจด้านการเงิน ความจำเป็นและ
บุคลิกมีความสำคัญน้อยมาก

นักเรียนทั้งในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมคา ที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพ
แตกต่างกัน ได้รับแรงจูงใจทั้งหมดก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า
อาชีพของผู้ปกครองไม่มีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันในด้านองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ
ของนักเรียน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่หก และปฏิเสธผลการวิจัยของไลออนแด แพนเซอร์ที่ว่า
นักเรียนมักจะเลือกอาชีพตามบิดา หรือสัมพันธ์กับระดับอาชีพของบิดาอย่างมีนัยสำคัญ ที่เป็นเช่นนี้อาจ
กล่าวได้โดยใช้เหตุผลดังที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่า นักเรียนในโรงเรียนทั้งสองประเภทนี้ให้ความสำคัญที่
คล้ายคลึงกันเป็นเหตุให้การเลือกอาชีพ

แม้ว่าบุคคล โดยเฉพาะนิคมการจะปฏิบัติหน้าที่การเลือกอาชีพและนักเรียนส่วนใหญ่ที่สนใจ
เลือกอาชีพของตนเองก็ตาม แต่นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบผสมธรรมดาที่ได้รับแรงจูงใจด้านนี้มากกว่า
นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม
มีความเป็นตัวของตัวเอง ในการเลือกอาชีพมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา นอกจากนี้
นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมยังได้รับอิทธิพลจากแรงจูงใจด้านลักษณะของงานและความก้าวหน้า
มากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้จะเป็นผลมาจากการที่
นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้มีโอกาสเรียนรู้เกี่ยวกับข้อดีแห่งทางอาชีพและการศึกษาต่อ
จากการเรียนวิชาวิศวกรรมสำรวจกับครูแนะแนว และจากการศึกษาด้วยตนเอง เกี่ยวกับข้อดีแห่งการก่อ
ในเอกสารที่เผยแพร่และแนวของโรงเรียนวัดไผ่ในศูนย์สนเทศ

นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบผสม การลดเลือกอาชีพได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่า
นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่สามและ
สนับสนุนผลการวิจัยของนาวัน รุ่งรส ที่ว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมสามารถเลือกเรียนต่อ
และเลือกอาชีพได้เหมาะสมถูกต้องตามความเข้าใจจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ที่
เป็นแม่เหล็กเนื่องจากโรงเรียนมัธยมแบบประสม สามารถสนองความต้องการของนักเรียนโดยจัดให้
นักเรียนได้เรียนตามความถนัด ความสามารถและความสนใจของตนมากกว่า ทั้งนี้บริการแนะแนวที่
ทำงานด้านการแนะแนวได้อย่างจริงจังกว่าโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จึงทำให้นักเรียนในโรงเรียน
มัธยมแบบประสมนั้นเข้าใจและยอมรับความสามารถของตนเอง ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบ
ธรรมดานั้น มีเป็นจำนวนมากที่ทั้งเป้าหมายไว้สูง คือ เลือกอาชีพที่อาศัยการศึกษาในมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ
ในสาขาวิชาที่ต้องอาศัยความสามารถทางด้านการสูง เช่น แพทย์ เป็นต้น โดยไม่คำนึงถึงสภาพและ
ความสามารถของตนเอง ผู้ที่จะเขาเรียนไ้ไหน ต้องมีความสามารถ และสติปัญญาสูง แต่เมื่อพิจารณา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาแล้ว พบว่า มีจำนวนมากกว่าผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ไม่ถึงขั้นที่ เขาเรียนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาที่เทียบเท่า
มหาวิทยาลัยได้ นอกจากนี้ฐานะทางการเงินของผู้ปกครองนักเรียนบางกลุ่มยัง เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาต่อ
ในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาที่เทียบเท่ามหาวิทยาลัย เพื่อจะออกมาประกอบอาชีพตามเลือกได้
จึงอาจกล่าวได้ว่า บริการแนะแนวมีประโยชน์ และช่วยเหลือนักเรียนได้มาก จึงสมควรที่จะจัดบริการนี้
อย่างจริงจังขึ้นทุกโรงเรียน

นักเรียนแพทย์เลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพองค์ตามความเป็นจริง มากกว่านักเรียนแพทยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัยข้อที่สี่และสนับสนุนผลการวิจัยของเจดิมัย อุมตพงศ์ พบว่า นักเรียนถึงสามารถเลือกเรียนได้ตรงตามความเป็นจริงมากกว่า แพย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนกลุ่มที่มีอายุมากมีความสามารถในการเลือกอาชีพไม่แตกต่างจาก นักเรียนกลุ่มที่มีอายุน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานการวิจัยข้อที่ห้า แต่สนับสนุนผลการวิจัยของเจดิมัย อุมตพงศ์ และ อวัชชัย มัยจิรฉายากุล

ปรากฏว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ส่วนมากเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพองค์ตามความเป็นจริง ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของเจดิมัย อุมตพงศ์ แต่สนับสนุนผลการวิจัยของอวัชชัย มัยจิรฉายากุล ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากข้อจำกัดของเกณฑ์การวินิจฉัย ความสามารถในการเลือกอาชีพของนักเรียน ที่ถือเอาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองมาฉายไลกองบิกเป็น ำคั มีใ้คำนี้งถึงความสนใจ ความสามารถเฉพาะอย่าง หรือบุคลิกภาพของนักเรียนแต่อย่างใด เนื่องจากยังขาดเครื่องมือที่เชื่อถือได้ ำหรับวัดค่าดังกล่าว ดังนั้น เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์เฉพาะที่กำหนดไว้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากสามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถ และสภาพองค์ตามความเป็นจริง

เมื่อพิจารณาเกี่ยวกับอาชีพที่อาศัยการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาที่เทียบเท่ามหาวิทยาลัย จึงนักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง เพื่อยึดเป็นหลักในการทำมาหากินในอนาคตแล้ว ปรากฏว่านักเรียนส่วนใหญ่เลือกอาชีพแพทย์ จึงสนับสนุนผลการวิจัยของเพ็ญใจ พิงพระเกียรติ และอวัชชัย มัยจิรฉายากุล พบว่า นักเรียนทั้งชายหญิง เลือกอาชีพแพทย์มากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีรายได้ดี จึงเลือกโดยมีใ้คำนี้งถึงสภาพความเป็นจริงและโอกาสที่จะเป็นไปได้ เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา เลือกอาชีพแพทย์เป็นอันดับหนึ่ง มากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ซึ่งผลจะเป็นเรื่องวิให้เห็ว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาเลือกอาชีพโดยคำนึงถึงสภาพองค์ตามความเป็นจริงน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

สำหรับอาชีพที่อาศัยการศึกษาระดับอาชีวศึกษา หรือสถาบันฝึกหัดครูนั้น นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนมากเลือกอาชีพประเภทยา และอาชีพครู ตามลำดับ เป็นอันดับหนึ่งเพื่อเป็นหลักในการทำมาหากินในอนาคต จำนวนนักเรียนที่เลือกอาชีพเกี่ยวกับช่างและอาชีพครูมีจำนวนใกล้เคียงกัน ผิดกับนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาที่ส่วนใหญ่เลือกอาชีพครู รองลงมาคือจำนวนน้อยกว่าที่

เรื่องอาชีพครูเป็นอันยาก ก็น่าจะเกี่ยวข้องบ้าง จึงแสดงให้เห็นว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม มีความรู้เกี่ยวกับอาชีพกว้างขวางกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา จึงได้เรื่องอาชีพกระจาย ในวงกว้างกว่า เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อคิดโดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนในจังหวัดขอนแก่นส่วนใหญ่เรื่องอาชีพครู ทั้งนี้คงเนื่องมาจากนักเรียนเห็นว่า ปัจจุบันนี้โอกาสของการเข้าศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู และโอกาสของการได้ทำหลังจากสำเร็จการศึกษาในสถาบันฝึกหัดครูแล้วมีมากนั่นเอง ส่วนอาชีพอื่นไม่ว่าจะเป็นต้นนิยมคงเนื่องมาจากโอกาสในการเข้าศึกษาในสถาบันว่าวการศึกษาเพื่ออรรถประโยชน์อาชีพอื่น ๆ มีน้อย หรือมีก็อาจเนื่องจากโอกาสของการได้งานทำหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วมีน้อย หรืออาจเนื่องมาจากทั้งสองสาเหตุรวมกัน

สรุปการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ อันได้แก่ บุคลิก, เงิน, ความมั่นคง, ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว, เกียรติยศชื่อเสียง, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, และกล่าวว่าเป็น นวัตกรรมต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาหรือไม่และแตกต่างกันอย่างไร ?

๒. เพื่อศึกษาว่าอาชีพที่นักเรียนเลือกนั้นเหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคนตามความเป็นจริงหรือไม่ ? โดยพิจารณาจากเกณฑ์ต่อไปนี้

๒.๑ คะแนนหรือเกรดเฉลี่ยของชั้น ป.๓, ม.๑ และ ม.๒

๒.๒ ฐานะของอาชีพและรายได้ของบิดามารดาหรือผู้อุปการะทางการเงิน

๒.๓ วิชาที่ทำคะแนนได้ดีเสมอมา

๒.๔ วิชาที่ชอบมากที่สุดเสมอมา

๒.๕ วิชาที่ไม่ชอบเสมอมา

๒.๖ ความสอดคล้องของแผนการศึกษาต่อและอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็น

อันดับหนึ่ง

๒.๗ ความรู้ความเข้าใจในรายละเอียดของวิชาอาชีพที่นักเรียนเลือกไว้เป็น

อันดับหนึ่ง

๓. เพื่อศึกษาว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมและนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาความสามารถในการเลือกอาชีพ ตามสภาพความเป็นจริงแตกต่างกันหรือไม่ ?

๔. เพื่อศึกษาว่า เพศของนักเรียนที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความสามารถในการเลือกอาชีพตามความเป็นจริงหรือไม่ ?

๕. เพื่อศึกษาว่า อายุของนักเรียนที่แตกต่างกัน จะมีผลต่อความสามารถในการเลือกอาชีพตามความเป็นจริงหรือไม่ ?

๒. เพื่อทักเถามว่าอาชีพของผู้ปกครองมีผลกระทบต่อเด็กที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักเรียนหรือไม่ ?

๓. เพื่อทักเถามว่า บริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบประสมมีประโยชน์ต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนเพียงใด ? และควรจัดตั้งบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาอย่างไร ?

ข้อสมมติฐานในการวิจัย

๑. แรงจูงใจหรืออิทธิพลต่อการเลือกอาชีพของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้น ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง และแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่มีความสำคัญรองลงไปตามลำดับ ได้แก่ เงิน, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, ความจำเป็น, เกียรติยศ ชื่อเสียง และบุคลิก

๒. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ได้รับแรงจูงใจหรืออิทธิพลเรื่องลำดับความสำคัญดังนี้ บุคลิก, เกียรติยศชื่อเสียง, เงิน, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, ความจำเป็น, และความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว

๓. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

๔. นักเรียนหญิงจะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนชาย

๕. นักเรียนกลุ่มที่มีอายุมาก จะเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีอายุน้อย

๖. อาชีพของผู้ปกครองจะมีผลทำให้เกิดความแตกต่างกันในค่านิยมที่เด็กที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกอาชีพ

วิธีดำเนินการ

๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามที่สุ่มมาจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมหนึ่งแห่ง คือ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย เป็นนักเรียนชาย ๑๐๐ คน นักเรียนหญิง ๑๐๐ คน และ

โรงเรียนมัธยมแบบธรรมคาสองแห่งคือ โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน เป็นนักเรียนชาย ๑๐๐ คน และ
โรงเรียนกัลยาณวัตร เป็นนักเรียนหญิง ๑๐๐ คน รวมเป็นนักเรียนที่นำมาวิจัยทั้งสิ้น ๔๐๐ คน

๒. เครื่องมือรวบรวมข้อมูล มี ๒ ชนิด คือ

๒.๑ แบบสอบถาม ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับรวบรวมข้อมูล จากนักเรียน แบ่งเนื้อเรื่อง
ของการทราบเป็น ๔ ตอน คือ

๒.๑.๑ ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวนักเรียน มี เพศ, อายุ, อาชีพจะ
ราชไคของผูกรอง และระคัมการเรียนของนักเรียน

๒.๑.๒ ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับแผนการกักตอดและการประกอบอาชีพ

๒.๑.๓ ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับแรงจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ สร้างเป็น
มาตราส่วนประเมินกา

๒.๑.๔ ตอนที่ ๔ เกี่ยวกับการรู้ในลักษณะอาชีพที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง
ในการที่จะยึดเป็นหลักในการทำมาหากิน สร้างเป็นมาตราส่วนประเมินกา

๒.๒ แบบสัมภาษณ์ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนจากอาจารย์ใหญ่ หรือครูแนะแนว

๓. การวิเคราะห์ข้อมูล

๓.๑ วิเคราะห์ของการวิจัยแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ และ ๒ และแบบสัมภาษณ์อาจารย์ใหญ่
หรือครูแนะแนว ด้วยการอยดะ

๓.๑.๑ วิเคราะห์ของการวิจัยแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ ด้วยการอยดะ และ กำมัวฉิมเลขคณิต

๓.๑.๑ วิเคราะห์ของการวิจัยแบบสอบถาม ตอนที่ ๑ ด้วยการกำมัวฉิมเลขคณิต

๓.๑.๑ ทดสอบสมมติฐานข้อที่หนึ่งและข้อที่สอง ด้วยการสหสัมพันธ์ระหว่างอันดับคามสมมติฐาน

กับอันดับจากผลของการวิจัย

๓.๑.๑ ทดสอบสมมติฐานข้อที่สาม, สี่ และห้า ด้วยการหาค่า critical ratio test
จากความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนอย

๓.๒ ทดสอบสมมติฐานข้อที่หก ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ two-way

measurement

สรุปผลการวิจัย

ผลของการวิจัยสรุปได้หกข้อดังนี้

ตอนที่ ๑

๑. นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาประกอบอาชีพรับราชการ, กษัตริย์, และเกษตร ก่อ ร้อยละ ๓๔.๕๕, ๓๗.๑๔, และ ๓๖.๓๕ ตามลำดับ นักเรียนส่วนน้อยมีผู้ประกอบการประกอบอาชีพอื่น ๆ, รับจ้างและงานต่าง ก่อ ร้อยละ ๔.๗๕, ๓.๕๐ และ ๒.๐๐ ตามลำดับ

๒. นักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง อยู่ในระดับก่อน ขางอน (เกรด D หรือร้อยละ ๕๐ - ๕๕) และระดับปานกลาง (เกรด C หรือร้อยละ ๖๐-๗๔) ก่อ ร้อยละ ๓๔.๗๕ และ ๓๙.๕๕ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดี (เกรด B หรือร้อยละ ๗๕ - ๘๕) มีจำนวนมากเป็นอันดับสาม ก่อ ร้อยละ ๑๘.๐๐ และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับดีมาก (เกรด A หรือร้อยละ ๙๐ ขึ้นไป) มีจำนวนน้อยที่สุด ก่อ ร้อยละ ๓.๑๕

๓. อาชีพที่กองอำนวยการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาที่เทียบเท่า มหาวิทยาลัยที่นักเรียนเลือกเป็นอันดับหนึ่งเพื่อยึดเป็นหลักในการทำมาหากินในอนาคตนั้น นักเรียนใน โรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกอาชีพแพทย์เป็นจำนวนมากที่สุด ก่อ ร้อยละ ๕๕.๓๑ รองลงมาได้แก่อาชีพ เกี่ยวกับวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม และ อาชีพเกี่ยวกับธนาคาร เทรนธุรกิจ และธุรกิจ ก่อ ร้อยละ ๑๘.๗๕ และ ๑๔.๖๓ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา เลือกอาชีพแพทย์มากที่สุดเช่นกัน ก่อ ร้อยละ ๕๖.๔๑ รองลงมาได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวกับกฎหมาย การปกครอง และอาชีพเกี่ยวกับ อักษรศาสตร์และครู ก่อ ร้อยละ ๑๔.๑๐ และ ๑๐.๑๖ ตามลำดับ

๔. อาชีพที่กองอำนวยการศึกษาระดับสถาบันอาชีวศึกษาหรือสถาบันฝึกหัดครูที่นักเรียนเลือก เป็นอันดับหนึ่ง เพื่อยึดเป็นหลักในการทำมาหากินในอนาคตนั้น นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ส่วนมากเลือกมีจำนวนเรียงลำดับดังนี้ อาชีพเกี่ยวกับช่าง อาชีพครู และอาชีพเกี่ยวกับพนักงาน เดชานุการ คือร้อยละ ๓๖.๔๔, ๓๕.๓๔ และ ๑๐.๓๐ ตามลำดับ ส่วนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาส่วนใหญ่ เลือกอาชีพครู ก่อ ร้อยละ ๖๐.๔๓ รองลงมาคืออาชีพเกี่ยวกับช่าง อาชีพเกี่ยวกับพนักงาน-เดชานุการ และอาชีพพยาบาล ก่อ ร้อยละ ๒๕.๕๐, ๕.๐๐ และ ๕.๐๐ ตามลำดับ

ตอนที่ ๒

๑. โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย และโรงเรียนขอนแก่นวิทยายนมีจำนวนครูเพศชายและ

เพร่หึงใกล้เคียงกัน แต่ครูในโรงเรียนมัธยมว่รส่วนใหญเป็นเพร่หึงกัร่อยละ ๕๔.๓๘

๒. วุฒิกัรในโรงเรียนมัธยมแบบประส่วส่วนใหญ่กัร ปริญญาตรีขึ้นไป แต่ครูในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาส่วนใหญ่วุฒิกัรต่ำกว่าปริญญาตรี

๓. จนวนนักรเรียนทั้งหมดทุกโรงเรียน มีจนวนเพร่หึงมากกว่าเพร่หึง กัร ร่อยละ ๕๔.๕๕ และ ๘๔.๐๘ ตามลำดับ

๔. นักรเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามทั้งหมดทุกโรงเรียนมีจนวนเพร่หึงมากกว่าเพร่หึง กัร ร่อยละ ๕๓.๑๓ และ ๘๖.๘๗ ตามลำดับ

๕. โรงเรียนมัธยมแบบประส่วมัคบริการแนะแนวอย่างจริง จังและอย่างมีระบบมากกว่าโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา

ตอนที่ ๓

๑. แรงจูงใจในการเลือกอาชีพของนักรเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประส่วส่วนใหญ่กัร ความถนัด ความสนใจ และเหตุผลส่วนตัว, ลักษณะของงานและความก้าวหน้า, และเกียรติยศชื่อเสียง ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจด้านเงิน, ความจำเป็น, และบุคคลที่มีอิทธิพลน้อยลงตามลำดับ

๒. นักรเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ส่วนใหญ่มีความถนัด ความสนใจและเหตุผลส่วนตัว เกียรติยศชื่อเสียง และ ลักษณะของงานและความก้าวหน้าเป็นแรงจูงใจหลัก และมีเพียงส่วนน้อยที่เลือกอาชีพเนื่องจากแรงจูงใจในด้านเงิน ความจำเป็น และบุคคล

ตอนที่ ๔

๑. นักรเรียนส่วนใหญ่เลือกเรียนได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคณความกวม เป็นจริง กัร ร่อยละ ๘๕.๕๕

๒. นักรเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประส่วเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคณความกวมเป็นจริงมากกว่านักรเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๓. นักรเรียนเพร่หึงเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคณความกวม เป็นจริงมากกว่านักรเรียนเพร่หึง

๔. อายุไม่มีความสำคัญ กัรความสามารถในการเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคณความกวมเป็นจริงของนักรเรียน

ตอนที่ ๕

๑. นักเรียนที่อุปถัมภ์หรือประกอบอาชีพต่างกัน ได้รับแรงจูงใจต่างกัน ไม่แตกต่างกัน
๒. นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนต่างประเภทกัน ได้รับแรงจูงใจกันบุคคล และ ลักษณะของงาน และความก้าวหน้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ ๖

๑. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะของงานอาชีพที่ตนเลือกในต่าง ๆ ดังนี้ ปัญหาของคนที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ , ความสัมพันธ์กับอาชีพอื่นที่อยู่ในเครือเดียวกัน และกฎหมายที่ควบคุม
๒. นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีความรู้ในต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของงานอาชีพที่ตนเลือกเป็นอันดับหนึ่ง อันได้แก่ ปัญหาของคนที่ประกอบอาชีพนั้น ๆ ความสัมพันธ์กับอาชีพอื่นที่อยู่ในเครือเดียวกัน, เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการประกอบอาชีพดังกล่าว และกฎหมายควบคุม

ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ในการศึกษา

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสมเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การวัดหลักสูตรกว้างขวางเพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทดลองเรียนวิชาศิลปะปฏิบัติทุกแขนงในวันมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ตลอดจนการมีบริการแนะแนวอย่างจริงจังและมีระบบ เพื่อช่วยให้ขอเสนอเกี่ยวกับการศึกษาต่อและการอาชีพ และให้คำปรึกษาหารือแก่นักเรียน ดังที่ได้จัดกระทำกันอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมปัจจุบันนี้นั้น สามารถช่วยให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการศึกษาต่อและการเลือกอาชีพอย่างกว้างขวาง ตลอดจนการยอมรับสภาพของตน จึงสามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมกว่านักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบเดิม ซึ่งการเรียนการสอนเน้นเฉพาะด้านวิชาสามัญเท่านั้น นักเรียนแต่ละคนไม่มีโอกาสทดลองเรียนวิชาศิลปะปฏิบัติเพียงพอที่จะสำรวจได้ว่าเขามีความสามารถ ความถนัด และความสนใจ งานอาชีพประเภทไหน หรือสมว่านักเรียนทราบความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตน ก็ไม่สามารถเลือกเรียนให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตน เพราะทุกคนต้องเรียนเหมือนกันหมด

การที่ผู้บริหารการศึกษาคิดไว้ให้ ยิ่งไปกว่านั้นเนื่องจากโรงเรียนประเภทนี้ไม่ได้จัดตั้งบริการแนะแนวอย่างมีระบบ"จะจริงจึงเพราะขาดบุคลากร จึงทำให้นักเรียนไม่ได้รับข้อสนเทศเกี่ยวกับการศึกษาต่อและอาชีพอย่างเพียงพอ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสม อำนาจประโยชน์ด้านการเลือกอาชีพ และเลือกศึกษาต่อของนักเรียนได้มากกว่าโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา แต่การที่จะปรับปรุงโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาให้เป็นโรงเรียนมัธยมแบบประสมทั้งหมดนั้น เป็นเรื่องที่ไม่อาจจัดทำได้ภายในระยะเวลาอันใกล้ เพราะจะต้องลงทุนมาก ดังนั้นขอเสนอแนะต่อไปจึง เป็นข้อเสนอแนะในการดำเนินงานในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาโดยทั่วไปที่พอจะเป็นไปได้ และ เหมาะกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศชาติในปัจจุบัน

๑. โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาโดยทั่วไปควรจัดให้มีบริการแนะแนว ซึ่งมีครูแนะแนวที่ได้รับการศึกษา หรืออบรมทางด้านการแนะแนวโดยตรง ทำหน้าที่ประสานงานและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ของบริการแนะแนวในโรงเรียน โดยมีอัตราส่วนครูแนะแนวต่อนักเรียนประมาณ ๑ : ๔๐๐ เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาโดยทั่วไปไม่มีการจัดตั้งบริการแนะแนวอย่างจริงจังทั้ง ๆ ที่มีครูซึ่งได้รับการอบรมด้านการแนะแนวมาแล้ว เนื่องจากครูดังกล่าวต้องทำหน้าที่สอนวิชาการหรือทำงานด้านการบริหาร เป็นต้น ไม่สามารถทำงานด้านการแนะแนวได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น ถ้าผู้บริหารโรงเรียนเห็นว่าบริการแนะแนวเป็นบริการที่อำนวยความสะดวกให้แก่เด็กเรียน เวนเกี่ยวกับการสอนวิชาการ และหน่วยงานด้านอื่นของโรงเรียนแล้ว ก็ควรจัดตั้งบริการแนะแนวขึ้นอย่างจริงจัง แม้จะเป็นการเพิ่มงานให้แก่คณะครูบ้าง เนื่องจากจำเป็นจะต้องจัดครูจำนวนหนึ่งมาทำงานด้านนี้

อนึ่ง ปัญหาเรื่องการขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถพอที่จะดำเนินงานด้านการแนะแนวไม่น่าจะมี ทั้งนี้ เพราะได้มีสถาบันหลายแห่งกำลังผลิตผู้รู้ด้านบริการแนะแนว เช่น วิทยาลัยวิชาการศึกษา และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลิตครูแนะแนวระดับสูง ความรู้วิทยากร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลิตผู้รู้ทางจิตวิทยาและการแนะแนวระดับปริญญาตรี นอกจากนี้ กรมวิสามัญศึกษาร่วมกับวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้จัดให้มีการอบรมครูแนะแนวระยะสั้นสามเดือน ซึ่งได้วัดอบรมมาหลายรุ่นแล้ว และคาดว่าจะมีการอบรมครั้งกล่าวต่อไปอีก

๒. โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาโดยทั่วไป ควรกำหนดเวลาในตารางเรียนแต่ละสัปดาห์ของแต่ละชั้น ให้เป็นภาคเวลาสำหรับการเตรียมตัวเพื่อศึกษาต่อหรือเลือกอาชีพ สั้นกว่าเวลาเช่นเกี่ยวกับการศึกษา "กิจกรรมสำรวจ" ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ตามเวลาถึงกล่าววัดไว้

ว่าพร้อมช่วยให้เด็กเรียนได้มีทราบและทำความเข้าใจในรายละเอียดเกี่ยวกับวิชาชีพ และสถานศึกษา
ต่าง ๆ ที่เด็กเรียนจะเลือกเข้าศึกษาในอนาคต ของทางหรือโอกาสที่จะประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อในสถาน
การศึกษาดัง ๆ นอกจากนี้ ยังเปิดโอกาสคณะกรรมการให้เด็กเรียนได้สำรวจและทำความเข้าใจตนเอง
ซึ่งจะมีผลต่อการเลือกอาชีพของเด็กเรียนให้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของคนตามความเป็นจริง
ยิ่งขึ้น ครูที่ทำหน้าที่นี้คือ ครูแนะแนวนั่นเอง ทั้งนี้อาจเป็นปัญหาคำถามการกำหนดเวลาเรียนตามหลักสูตร
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. ๒๕๐๓ ที่ได้กำหนดอัตราเวลาเรียนของแต่ละหมวดวิชาไว้ ในเมื่อต้องเพิ่มเวลา
ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องมีอยู่เองที่ผู้มีอำนาจหรือผู้บริหาร การศึกษาจะต้องพิจารณากำหนดเวลาเรียนตามกลุ่ม
เหมาะสมต่อไป

๓. โรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการโดยทั่วไป ควรจัดกิจกรรมสหกรณ์อย่างจริงจังขึ้นใน
โรงเรียน กิจกรรมนี้โดย การจัดหาเอกสาร หรือรายละเอียดทางการศึกษาและการประกอบอาชีพ
โดยขอจากหน่วยงานราชการ หรือหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น กองเผยแพร่การศึกษา, กรมแรงงาน,
กรมประชาสัมพันธ์, สำนักงานพัฒนาการศึกษา โรงเรียนมัธยมแบบประสม, สถานการศึกษา,
สถาบันการศึกษาที่รับช่วงจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และระดับสูง ๆ ขึ้นไป, หรือโรงงานอุตสาหกรรม
ต่าง ๆ เป็นต้น เอกสารดังกล่าวจะกองขอเป็นประจำเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบันเสมอ และจัด
แสดงในที่ ๆ สะดวกต่อนักเรียนที่จะทักถาม เช่น มุมโคมุมนั่งภายในห้องสมุด นอกจากนี้โรงเรียนควร
จัดนิทรรศการเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ตามการบอกโอกาส เพื่อชักจูงให้นักเรียนสนใจมากกว่าหาความรู้
เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ อีกทั้งควรจัดให้มีป้ายนิเทศเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามการเปลี่ยน
และมีป้ายนิเทศเกี่ยวกับการเปิดรับสมัครเข้าศึกษาต่อในสถาบันต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดของระเบียบการ
นั้นอย่างสมบูรณ์ไว้ด้วย

๔. โรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการโดยทั่วไป ควรเชิญวิทยากร หรือผู้มีความสำเร็จใน
อาชีพต่าง ๆ มาบรรยายถึงวิชาชีพ หรือความสำเร็จในอาชีพของคนให้นักเรียนฟังอย่างน้อยปีละสามครั้ง
การเรียกหัวข้ออาชีพที่จะเชิญวิทยากรมาพูดนั้น ควรเลือกตามความสนใจของเด็กเรียนส่วนใหญ่ และถ้ามี
โอกาสควรจัด "วันอาชีพ" ขึ้นในโรงเรียนสักปีละหนึ่งวัน โดยการเชิญคนในอาชีพต่าง ๆ ในชุมชนนั้น
ที่นักเรียนสนใจ มาพูด พูดให้นักเรียนฟัง หรือให้สัมภาษณ์แก่นักเรียน การได้เห็นตัวอย่างบุคคลที่สำเร็จ
ในอาชีพต่าง ๆ จะเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนสนใจมากกว่าหาความรู้ในอาชีพเหล่านั้นยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ โรงเรียนควรวหาโอกาสให้ ศึกษากำหนดโรงเรียน ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถานการศึกษาที่สูง ๆ ขึ้นไป หรือกำหนดประกอบอาชีพหลังจากการศึกษาในระดับสูงแล้ว มาเข้าประสบการณ์เกี่ยวกับการศึกษาต่อ หรือประกอบอาชีพให้นักเรียนฟัง จะทำให้นักเรียนเห็นแบบอย่างความสำเร็จของนักเรียนรุ่นก่อน เป็นการส่งเสริมความสนใจใฝ่ตนกว่าหาความรู้ เกี่ยวกับสถานศึกษาและอาชีพในอนาคตของตนยิ่งขึ้น

๕. โรงเรียนควรวหาโอกาสให้นักเรียนไปชมโรงงานอุตสาหกรรมหรือไปเยี่ยมสถานศึกษาชั้นสูงขึ้นไป เพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอาชีพ และการศึกษาค้นคว้าประการ ทั้งยังเป็น การกระตุ้นความสนใจเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าและการ เลือกอาชีพของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเตรียมตัว เพื่อสิ่งดังกล่าวได้ดียิ่งขึ้น

๖. ครูที่สอนวิชาต่าง ๆ ทั้งวิชาสามัญ และวิชาศิลปะปฏิบัติ ในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา โดยทั่วไป ควรมีส่วนในการให้รายละเอียดทางการศึกษาค้นคว้าและการ เลือกอาชีพแก่นักเรียน โดยการ สอดแทรกความรู้ เกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ เข้าไว้ในเนื้อหาที่ตนสอนด้วย เช่น ครูสอนวิทยาศาสตร์ อาจ สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับอาชีพแพทย์ หรือวิศวกร เป็นต้น แต่มีข้อพึงระวังอย่างยิ่งในเรื่องนี้คือ ความรู้ เกี่ยวกับอาชีพที่สอดแทรกเข้าไปดังกล่าวนั้น จะต้องถูกต้อง และเป็นปัจจุบัน ทั้งควรส่งเสริมให้นักเรียน พิจารณาอาชีพนั้น ๆ ทั้งในด้านดี และ ด้านเสีย ด้วยใจเป็นกลาง เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ถูกต้อง เกี่ยวกับ อาชีพนั้น ๆ

๗. โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาโดยทั่วไป ควรจัดให้มีบริการให้คำปรึกษาหารือ ทั้ง การปรึกษาหารือเป็นกลุ่ม หรือเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจตนเอง เข้าใจ ปัญหาและสามารถ แก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผู้ที่จะให้คำปรึกษาหารือได้ ก็จะต้องเป็นผู้มีบุคลิกเหมาะสม ได้รับความรู้ และการฝึกมาทางคามน้อยอย่างพอเพียง เช่น มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา และกลวิธีการให้คำปรึกษาหารือ เป็นต้น แลหาหากขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถดังกล่าว จะใช้บุคลากรที่ได้รับการอบรมระยะสั้น สามเดือนดังกล่าวมาแก้ก็ได้

สำหรับโรงเรียนมัธยมแบบประสม แม้ว่าผลจากการวิจัยจะพบว่านักเรียนส่วนมากเลือกอาชีพได้ เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริง และสามารถเลือกอาชีพได้เหมาะสมกว่า นักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ตาม ยังปรากฏว่านักเรียนอีกหลายคน เลือกได้ไม่เหมาะสม จึงน่าจะมีการปรับปรุง โครงการแนะแนวของ โรงเรียนให้ประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น เนื่องจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมได้จัดตั้งบริการแนะแนวอย่างจริงจัง จึง เพราะมักเป็นที่ยอมรับกันว่า

บริการแนะแนวเป็นหัวใจของโรงเรียนประเภทนี้ ดังนั้น นอกจากจะดำเนินงานตามข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการแล้ว น่าจะพิจารณาขอเสนอแนะต่อไปนี้เพิ่มเติมอีก

๑. ควรจัดให้มีศูนย์บริการทดสอบ เพื่อให้ให้นักเรียนทราบความถนัดและความสนใจของตนเอง บริการแนะแนวของโรงเรียน ควรจะได้จัดทำทดสอบความถนัด และความสนใจไว้บริการทดสอบให้นักเรียน เมื่อเขาจะไตร่ตรองจะยอมรับตนเองจากชั้น นี้เองนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนเลือกอาชีพได้เหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงยิ่งขึ้น ถ้าแผนกแนะแนวของโรงเรียนไม่มีบริการคำแนะนี้ ก็ควรส่งเสริมให้โรงเรียนจัดตั้งบริการขึ้นเพื่อทำงานประสานงานกับแผนกแนะแนวในการให้บริการคำแนะนำแก่นักเรียนต่อไป

๒. อาจารย์ใหญ่ จะต้องเห็นความสำคัญ และให้ทราบบสนิ ใจต่องานคำแนะนำของโรงเรียน พร้อมทั้งสนับสนุนและให้ความช่วยเหลืองานคำแนะเป็นพิเศษ เพราะเป็นงานหนัก เสียสละและต้องใช้ความอดทนเป็นพิเศษ ฉะนั้น สิ่งที่ยุทธศาสตร์งานแนะแนวต้องการ เพื่อบำรุงขวัญและ เป็นกำลังใจในการทำงานก็คือ ความเข้าใจ และความช่วยเหลือที่ได้รับจากผู้บริหารกับครู และเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายของโรงเรียน

๓. เนื่องจากครู-อาจารย์บางคนยังไม่เข้าใจงานคำแนะนำและขาดความร่วมมือในบริการคำแนะ บางครั้งอาจได้รับคำตำหนิจากครูอาจารย์บางคนว่าครูแนะแนวเป็นผู้ที่ตามใจนักเรียน เป็นสาเหตุให้นักเรียนประพฤติผิดกฎระเบียบของโรงเรียนอยู่เสมอ เป็นต้น เพื่อให้งานแนะแนวของโรงเรียนใกล้ชิดยิ่งขึ้น ก็ควรจะได้มีการประชุมครูอาจารย์ทุกคนภายในโรงเรียนเพื่อทำความเข้าใจถึงจุดมุ่งหมาย และหน้าที่ของงานคำแนะนำ เพื่อดำเนินการให้ครู-อาจารย์เหล่านั้นจะได้มีโอกาสช่วยเหลือให้นักเรียนและให้ความร่วมมือกับบริการแนะแนวของโรงเรียนมากขึ้น

๔. ปัจจุบันนี้ ปรากฏว่า งานในหน้าที่ของครูแนะแนว มีบางท่านเกินความสามารถที่ครูแนะแนวจะปฏิบัติได้ทันเวลาและเกิดผลดี เช่น ต้องสอนวิชากิจกรรมสำรวจ ทักษะเป็นอิสระ คัดเลือกกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อขอเอกสาร เป็นต้น จะเห็นว่า มีงานเป็นจำนวนมากที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถในงานด้าน همین ซึ่งครูแนะแนวไม่ได้รับการเตรียมตัวมา จึงทำให้งานช้า และครูแนะแนวไม่สามารถทำงานในหน้าที่โดยตรงของตนได้เต็มที่ ดังนั้น จึงเห็นสมควรที่ผู้บริหารจะได้พิจารณาจัดตั้งที่สามารถช่วยงานด้าน همین นานงานในบริการแนะแนวของโรงเรียน ซึ่งจะช่วยให้ครูแนะแนวสามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ตามหน้าที่ได้รับการฝึกและอบรมมาได้ผลดียิ่งขึ้น

๕. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมารับการให้คำปรึกษาหารือ (counseling) จากครูแนะแนว เพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเอง และสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตน เวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาหารือไม่ควรเป็นเวลาดึก เวลาตอนเช้าเรียน หรือหลังเลิกเรียนแล้ว เพราะในเวลาดังกล่าว นักเรียนมุ่งจุดสนใจไปที่กิจกรรมอื่นมากกว่าการรับการให้คำปรึกษาหารือ ในเมื่อนักเรียนต้องใช้เวลาเรียนบางวิชาเขาพบครูแนะแนว จึงจำเป็นต้องมีมาตรการบางอย่างเพื่อป้องกันการหลบหลีกไม่เข้าห้องเรียนของนักเรียนบางคน โดยอาจช่วยอย่างกับครูผู้สอนว่าจะไปพบครูแนะแนว แต่หนีไปที่อื่น วิธีการก็คือ แผนกแนะแนวออกบัตรขออนุญาตจากครูผู้สอน ให้นักเรียนนำบัตรดังกล่าวไปให้ครูผู้สอนเพื่อขออนุญาตไปพบครูแนะแนว และเมื่อเสร็จจากการพบกับครูแนะแนวแล้ว ครูแนะแนวก็จะเซ็นชื่อในบัตร ให้นักเรียนนำมามอบให้ครูผู้สอนอีกครั้งหนึ่ง จะทำให้เราทราบว่า นักเรียนไปพบครูแนะแนวจริงตามข้ออ้างหรือไม่

๖. อาจารย์ใหญ่ควรจะมีมติควบคุมในการประสานงานคานแนะแนวกับหน่วยงานอื่น ๆ ภายในโรงเรียนอย่างจริงจัง เพื่อป้องกันความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นไคระหว่างแผนกแนะแนวกับหน่วยงานอื่นของโรงเรียน

* ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่ทำงานวิจัยต่อไป

๑. ควรจะไ้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องนี้อีก โดยใช้โรงเรียนอื่น เป็นกลุ่มตัวอย่าง
๒. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนมัธยมแบบประสม โรงเรียนมัธยมแบบธรรมดา และโรงเรียนหรือสถาบันอาชีวศึกษาหรือสถาบันฝึกหัดครู ในนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า
๓. เกมสำหรับพิจารณากวามสามารถในการเลือกอาชีพ ของนักเรียนว่าเหมาะสมกับความสามารถและสภาพของตนตามความเป็นจริงหรือไม่นั้น ควรจะอาศัยข้อมูลจากการวัดความถนัดและความสามารถ รวมทั้งการสำรวจความสนใจ เขาประกอบการพิจารณาด้วย
๔. ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของบิดา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีนักเรียนเป็นจำนวนมากไม่ทราบ เพราะประมาณไม่ถูก หรือจำไม่ได้ เป็นต้น ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลดังกล่าวได้เที่ยงที่สุด ผู้วิจัยควร จะสุ่มถามนักเรียนแต่ละคน เกี่ยวกับอาชีพของผู้ปกครอง และถามกว่าข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนจากระเบียนของโรงเรียน

๕. การแบ่งกลุ่มนักเรียนและกลุ่มนักเรียนอายุน้อยและอายุมาก โดยถือเกณฑ์ว่า นักเรียนที่มีอายุต่ำกว่า ๑๖ ปี เป็นนักเรียนกลุ่มอายุน้อยและพวกที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป เป็นกลุ่มอายุมากขึ้น นอกจากจำนวนนักเรียนในกลุ่มทั้งสองจะแตกต่างกันมากแล้ว คุณลักษณะก็ต่างกันต่าง ๆ ของนักเรียนยังไม่แตกต่างกันเด่นชัด จึงควรแบ่งนักเรียนเป็นสามกลุ่มคือ กลุ่มอายุมาก, กลุ่มอายุปานกลาง และกลุ่มอายุน้อยแล้วเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม

•

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กำแพง พิศาลภูมิกร., "สภาการศึกษาแห่งชาติ" วิทยาสาร ๔๘:๖๕๕ กันยายน ๒๕๐๑

แก่นนกรวิทยาศึกษา, โรงเรียน คู่มือนักเรียนประจำปีการศึกษา ๒๕๑๔ โรงพิมพ์ศิริพงษ์ ขอนแก่น
๒๕๑๔, ๗๖ หน้า

จิราสารี เนตรหิน. การศึกษาเปรียบเทียบกานิยมทางอาชีพของนักเรียนชั้น ม.ก. ๓ โรงเรียนมัธยม
แบบประสม ภาคศึกษา ๑๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ . ปริมาณนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์
วิชาการศึกษาประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๐๖ หน้า

เฉลิมชัย อุดมพงศ์ การศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกเรียนต่อของนักเรียน ม.ก. ๓ และ
บทบาทของโรงเรียนในการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมในจังหวัดชัยนาท ปริมาณนิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๐๔ หน้า

ขวัญชัย ชัยวิจิตรฉายกุล การศึกษาของคหกรรมที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนวิชาสายสามัญและ
สายอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ปีการศึกษา ๒๕๑๑
ปริมาณนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๓, ๑๔๐ หน้า

นางฉวีวรรณ สุขมาวงศ์ "การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ แก่นักเรียน" ศูนย์ศึกษา ๔๑:๑๔-๒๕
มิถุนายน ๒๕๐๐

นาวิน รุ่งรส เปรียบเทียบการตัดสินใจเลือกเรียนต่อของนักเรียนชั้น ม.ก. ๓ ประเภทสหศึกษา ระหว่าง
โรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบเดิม จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปริมาณนิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๔, ๑๐๘ หน้า

ไพโรธิต, คลิฟฟอร์ด พี. และฮอยท์, เคนเนธ บี. การทดสอบเพื่อการแนะแนว แนะนำมาตรฐาน การวัดค่า
และเกณฑ์อื่น ๆ แปล หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ๒๕๑๐, ๕๙๕ หน้า

๘. ลักดา สุวรรณรัตน์ แรงจูงใจในการเข้าศึกษาวิชาชีพ และความมั่นใจที่จะออกไปประกอบอาชีพของ
นักเรียนในโรงเรียนประเภทช่างอุตสาหกรรม วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
 วิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๒, ๑๑๗ หน้า
๙. วิชาการ, กรม ความเป็นมาของแผนการศึกษานาชาติ อันดัม ๑ โรงพิมพ์มณฑลการพิมพ์ พระนคร ๒๕๐๓,
 ๑๔๓ หน้า
- ศึกษานิเทศการ, กระทรวง กรมวิสามัญศึกษา ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา
 กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๓, ๒๑๐ หน้า
- ศึกษานิเทศการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ก. ๑-๒-๓) พุทธศักราช ๒๕๑๓
 โรงพิมพ์คุรุสภาพระสุเมรุ ๒๕๑๒, ๓๕ หน้า
- สุจริต เพียรวอน "มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาเศรษฐกิจ" ศูนย์ศึกษา ๑๒(๔) : ๒๔ เมษายน ๒๕๐๘
- สุคติใจ เหม่าสุนทร, คร., การศึกษาเพื่ออาชีพในโรงเรียนมัธยม วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
 ๒๕๐๘-๒๕๑๐, ๑๕๒ หน้า
- สุคติใจ เหม่าสุนทร, คร., วิชาชีพในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิทยานิพนธ์ เพื่อเลื่อนเป็นศาสตราจารย์
 วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๘, ๗๗ หน้า
- เอกวิทย์ ณ ถาด "ทัศนบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์นโยบายทางการศึกษา มุมมองวิชาการ กรมวิสามัญศึกษา
 ๒๕๑๐, ๓๐๖ หน้า
- Boonthung Nannar, Occupational Choices Compared With Occupational
Opportunities of Selected Students from Cholburi, Master Thesis,
 Indiana University, 1957, 64 pp.
๑๐. Cook, W.R., "Factors associated With the Occupational Choices of Young
 Man", Dissertation Abstracts, 28 (2) :799 August 1967
๑๑. Dobbin, L.H., "Educational and Occupational aspirations and Expectations
 of High School Senior Boys in Five Louisiana Parishes", Dissertation
Abstracts, 29(9) : 2958, March, 1969.

Eaddy, V.S., "The Influence of Selected Factors on the Vocational Choices of Vocational Agricultural Students in Louisiana, "Dissertation Abstracts, 29(9) : 2958-2959, March 1969

Edmiston, K.W., and Star, C.H., "Youth Attitude Toward Occupations," Occupations, 26:213-220, 1948

Edward, A.L., Statistical Methods for the Behavioral Sciences, Rinehart, New York, 1954, 542 pp.

Galler, E.H., "Influence of Social Class on Children's Choices of Occupation", Elementary School Journal, 51:439-445, 1951

Garrett, H.E, Statistics in Psychology and Education, Longmans Green and Co., New York, 1961, 478 PP.

Good, C.V., Dictionary of Education, Mc Graw Hill Book Company, Inc., New York, 1945, 495 PP.

Greenleaf, W.J., Occupations and Careers, Mc Graw-Hill Book Company, Inc., New York, 1955, 605 PP.

Hopcock, R., Occupational Information, Mc Graw-Hill Book Company, Inc., New York, 1967, 598 pp.

Lyon, J.B., "A Study of Experiential, Motivational, and Personality Factors Related to Vocational Decision Versus Indecision", Dissertation Abstracts, 20(4):1269, October 1959

Paradis, A.A., You and the Next Decade, David McKay Company, Inc., New York, 1965, 179 pp.

20

/Perrone, P.A., "Values and Occupational Preferences of Junior High School Girls", The Personnel and Guidance Journal, 44:254-257, November, 1965

Strong, E.K., Vocational Interests of Men and Women, Stanford University Press, California, 1954, 746 pp.

Tanzer, W.L., "Vocational Choice and Personality : A Study of Relationship of Personality to Choice of Vocational Field and Vocational Aspiration Level," Dissertation Abstracts, 17(4) : 890, 1957

ភាគដង្ក

ภาคผนวก ก.

เค้าโครงหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสม และ

โรงเรียนมัธยมแบบธรรมคา

เค้าโครงหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบประสม

โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม แบบ ๑ (ก.ม.อ.๑) เป็นโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ โครงการนี้กำหนดจะจัดโรงเรียนมัธยมแบบประสม ๒๐ แห่ง เริ่มตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๑๐ (โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย ก็เป็นโรงเรียนหนึ่งในจำนวนหกแห่งที่เปิดดำเนินการในโครงการปีแรก) ค่าใช้จ่ายในโครงการนี้ได้รับความช่วยเหลือจากธนาคารแห่งประเทศไทย และต่างประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา และกานาคา ในการให้เงินกู้เพื่อถาวรก่อสร้างอาคารเรียน และโรงฝึกงาน ซื่อวัสดุอุปกรณ์การเรียน การสอน ให้ทุนแก่คณะครูของโรงเรียนในโครงการและศึกษานิเทศก์ เพื่อศึกษาและดูงานในต่างประเทศ

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อปรับปรุงคุณภาพทางวิชาการให้สูงขึ้น
๒. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเจริญเติบโตไปตา ความสามารถ ความสนใจ และความฉะฉาน ขรรมชาติ ของแต่ละบุคคลให้มากที่สุด
๓. เพื่อวางพื้นฐานทางอาชีพให้แก่เด็ก เพื่อยึดไว้เป็นหลักสำหรับประกอบอาชีพ
๔. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีอุปนิสัยอันดีงาม อันเป็นอุปนิสัยและคุณลักษณะที่สำคัญในการส่งเสริมการประกอบอาชีพ
๕. เพื่อสร้างคนให้ตรงกับแผนพัฒนาการศึกษา และเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบัน

หลักการ

๑. จะขยายหลักสูตรการฉะฉานให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อให้เด็กเรียนมีโอกาสเลือกเรียนตามความสามารถ ความสนใจ และความถนัดของท้องถิ่น โดยที่เด็กแต่ละคนจะต้องเรียบ วิชาบังคับเหมือนกัน และมีโอกาสเลือกเรียนวิชาเลือกต่างกันได้

๒. ในระยะแรกจะปรับปรุงในระดับชั้น ม.ก. ๑, ๒ และ ๓ ก่อน และจะขยายไปจนถึงระดับ

ชั้น ม.ก.๔ และ ๕ ภายหลัง

๓. จะเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถยื่นข้อไปอีกได้ตามความสมควร ทั้งนี้ โดยอาศัยวิธีการแนะแนวที่ของโรงเรียน

๔. การพัฒนา จะรวมถึงการปรับปรุงอาคาร สถานที่ อุปกรณ์การศึกษา ครู และผู้บริหารโรงเรียน

เป้าประสงค์หลักยุทธนโยบายมัธยมศึกษาตอนต้น

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ดังกล่าวไว้ในหนังสือคู่มือนักเรียนโรงเรียนแก่นนครวิทยาคม ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ดังนี้ คือ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียน กำหนดเวลาเรียน ๓ ปี ต่อเนื่องกัน โดยมีหลักการว่า ในปีแรกนักเรียนทุกคนจะต้องเรียนวิชาทุกวิชาเหมือนกัน เพื่อเป็นการสำรวจความสนใจ ความถนัด และความสามารถ ในปีต่อไปจะกำหนดวิชาบังคับให้เรียนเหมือนกันน้อยลง และให้วิชาเลือกตามความสามารถหรือความสนใจมากขึ้นตามลำดับ ดังตารางอัตราเวลาเรียนต่อไปนี้

ตาราง ๒๗ แสดงอัตราเวลาเรียนวิชาต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม

หมวดวิชา	จำนวนภายในรอบสัปดาห์		
	ม.ก.๑	ม.ก.๒	ม.ก.๓
ภาษาไทย	๔	๔	๔
สังคมศึกษา	๔	๔	๔
พลานามัย	๓	๓	๓
วิทยาศาสตร์	๓	๓	๓
กนิษฐาสนา	๕	๕	—
ภาษาอังกฤษ	๕	๕	—
ศิลปะศึกษา	๒	๒	—
ศิลปปฏิบัติ	๔	—	—
กิจกรรมดำรงชีพ	๑	๑	๑
รวมวิชาบังคับ	๓๕	๒๙	๑๕
รวมวิชาเลือก	—	๓ ถึง ๘	๑๕ ถึง ๒๐
รวมทุกวิชา	๓๕	๓๐ ถึง ๓๕	๓๐ ถึง ๓๕

หมายเหตุ

๑. วิชาศิลปปฏิบัติจำนวน ๔ ภายในสัปดาห์ ในชั้น ม.ก.๑ นั้น ได้แก่ ขนงวิชาธุรกิจศิลป์, เกษตรกรรมศิลป์, กหกรรมศิลป์, และอุตสาหกรรมศิลป์ โรงเรียนเปิดสอนทุกแขนงวิชา

๒. สำหรับวิชาเลือก ม.ก.๒ และ ม.ก.๓ นั้น ให้นักเรียนเลือกจากวิชาสามัญหรือวิชาศิลปปฏิบัติ โดยโรงเรียนพยายามจัดให้นักเรียนเลือกเรียนครบ ๓๕ ภายในสัปดาห์ แต่ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ภายใน

ต่อสัปดาห์ นักเรียนที่เรียนไวยากรณ์ ๓๕ ตามต่อสัปดาห์ จะพิจารณาตามความจำเป็นเป็นกรณีไป (โรงเรียน
แก่นนครวิทยาลัย, ๒๕๔๔ : ๕๓ - ๕๔)

เค้าโครงหลักสูตรโรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการ

โรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการที่ทำการศึกษานี้จะอิงเค้าโครงหลักสูตรตามหลักสูตรนโยบาย-
มัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ซึ่งทั้งสองหลักสูตรนโยบายมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๑ - ๒ - ๓)
พุทธศักราช ๒๕๑๓ ได้กล่าวไว้ดังนี้ หลักสูตรนโยบายมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นเบื้องต้นแห่งการมัธยม
ศึกษา ซึ่งได้อาศัย หลักสูตรระดับประถมศึกษาเป็นพื้นฐาน มีกำหนดเวลาเรียน ๓ ปี ทั้งสายสามัญและ
สายอาชีพ

ความมุ่งหมาย

๑. เพื่อให้ได้มาซึ่งการศึกษารอบด้าน เพราะสมแก่วัย และสภาพของสังคมในปัจจุบัน รวมทั้งให้ได้
มีโอกาสสำรวจหาความสนใจ หรือความถนัดพิเศษและส่งเสริมไปในทางนั้น ๆ
๒. เพื่อให้ได้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ สามารถอยู่อย่างทำงานร่วมกับหมู่คณะ
ได้ดียิ่ง
๓. เพื่อให้มีความรู้ และทักษะอันเพียงพอแก่การประกอบอาชีพ หรือได้มีพื้นฐานความรู้อัน
จำเป็นแก่การฝึกงานหรือการศึกษาค้นคว้า

เวลาเรียน

ให้ใช้เวลาเรียนแต่ละสัปดาห์ไม่น้อยกว่า ๕ วัน สำหรับสายสามัญ เวลาเรียนสัปดาห์ละ ๓๐
ชั่วโมง ส่วนสายอาชีพ ให้มีเวลาเรียนสัปดาห์ละ ๓๕ ชั่วโมง ในปีหนึ่งให้ใช้เวลาเรียนไม่น้อยกว่า ๓๕
สัปดาห์

อัตราเวลาเรียน

ตาราง ๑๕ แสดงอัตราเวลาเรียนวิชาต่าง ๆ ในหนึ่งสัปดาห์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา

หมวดวิชา	จำนวนชั่วโมงในรอบสัปดาห์	
	สายสามัญ	สายอาชีพ
ภาษาไทย	๔	๓
ภาษาอังกฤษ	๔ หรือ ๖	๔
สังคมศาสตร์	๔	๒
วิทยาศาสตร์	๓	๓
คณิตศาสตร์	๔	๓
พลานามัย	๒	๑
ศิลปะศึกษา	๒	๒
ศิลปะปฏิบัติ	๒ หรือ ๔	—
วิชาอาชีพ	—	๑๓
รวม	๓๐	๓๕

หมายเหตุ

๑. อัตราเวลาเรียนภาษาอังกฤษ และศิลปะปฏิบัตินั้น ถ้าเรียนภาษาอังกฤษ ๔ ชั่วโมง ต้องเรียนศิลปะปฏิบัติ ๒ ชั่วโมง ถ้าเรียนภาษาอังกฤษ ๖ ชั่วโมง ต้องเรียนศิลปะปฏิบัติ ๔ ชั่วโมง

๒. โรงเรียนที่จัดสอนสายสามัญ อาจขออนุญาตลดอัตราเวลาเรียนวิชาสามัญ เพื่อสอนวิชาชีพแทน หรือขยายอัตราเวลาเรียนเกินกว่าสัปดาห์ละ ๓๐ ชั่วโมง แต่ไม่เกินสัปดาห์ละ

๓๕ ชั่วโมง ที่อาจทำได้ ทั้งนี้โดยได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการเป็นราย ๆ ไป แก่จะต้องสอน
วิชาสามัญ ไม่น้อยกว่าสายอาชีพ

๓. โรงเรียนต้องจัดให้มีการกิจกรรมลูกเสือ อนุชาชาด หรือกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ นอกเวลาเรียน
ที่กำหนดไว้ อย่างน้อยสัปดาห์ละ ๑ ชั่วโมง

๔. โรงเรียนต้องจัดให้มีการประชุมอบรม สวดมนต์ไหว้พระตบโอกาสวันกรร และเทศกาลสม
แก่ท้องถิ่น นอกเวลาเรียนที่กำหนดไว้ อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้งชั่วโมง

๕. การวัดผลให้เป็ไปตามระเบียบของกรมเจ้าสังกัด

(กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๒ : ๑ - ๓)

ภาคผนวก ข

เครื่องมือ: การรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม

ักเรียนที่รักทั้งหลาย

ข้าพเจ้าใคร่ขอความร่วมมือ โดยขอให้นักตอบข้อคำถามต่อไปนี้ตามความเป็นจริง เพื่อจะได้ทราบว่าควมที่ได้อาจท่านไปศึกษาและวิจัย ผลที่ได้จากการศึกษาจะวิจัยจากความเป็นจริงนั้น จะเป็นประโยชน์ต่อโรงเรียนของท่านและตัวท่านเอง ตลอดจนนักเรียนในรุ่นอื่นๆ หรือไม่ ข้าพเจ้าจะเก็บคำตอบของท่านไว้เป็นความลับและจะไม่เปิดเผยหรือเผยแพร่ต่อผู้อื่น และจะเก็บแบบสอบถามของท่านโดย

ก็ตาม

แบบสอบถามนี้ 4 ตอน โปรดกรอกข้อความ หรือกาเครื่องหมายในแต่ละข้อโดยรอบตัว

ตอนที่ 1

โปรดกรอกข้อความลงในช่องว่าง และกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความตามความเป็นจริง

1. โรงเรียน
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
3. อายุ.....ปี.....เดือน
4. บิดายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ☐ ยังมีชีวิตอยู่ ☐ ไม่มีชีวิตอยู่
5. มารวยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ☐ ยังมีชีวิตอยู่ ☐ ไม่มีชีวิตอยู่
6. บิดามารดาอยู่รวมกันหรือไม่ ☐ อยู่รวมกัน ☐ ไม่อยู่รวมกัน
7. ท่านเคยหย่ากับบิดามารดาหรือไม่ ☐ เคยหย่า ☐ ไม่เคยหย่า
8. ท่านมีบิดามารดาหรือใคร โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าคำตอบนี้ และเขียนลงในช่องว่าง

- ☐ 1. รับราชการ, ข้าราชการ, ... จันหรือบ... ..
- ☐ 2. งานว่าง, เกษตรกร, ...
- ☐ 3. อาชีพอื่น เช่น คนขายของ, เจ้าของโรงเรียนหรือโรงงานอุตสาหกรรม ฯลฯ
- ☐ 4. พนักงานบริษัท, ...
- ☐ 5.
- ☐ 6.

15. ท่านได้รับเงินจากนอกระบบการเงินเป็นค่าใช้จ่ายประมาณเดือนละ บาท
16. บ้านที่ท่านกำลังอาศัยอยู่ เป็น
- ☐ 1. บ้านส่วนตัวของครอบครัวของท่าน
- ☐ 2. บ้านเช่า
- ☐ 3. อาศัยอยู่โดยไม่เสียค่าเช่า
- ☐ 4. บ้านพักข้าราชการ
17. ลักษณะของบ้านที่ครอบครัวท่านกำลังอาศัยอยู่เป็น
- ☐ 1. เรือนไม้
- ☐ 2. ครึ่งตึกครึ่งไม้
- ☐ 3. ตึก
18. ผลการสอบไล่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ได้คะแนน เปอร์เซนต์
19. คะแนนหรือเกรดเฉลี่ยของชั้น ม.ศ. 1 คือ
20. เกรดหรือคะแนนเฉลี่ยของชั้น ม.ศ. 2 คือ
21. วิชาที่ชอบมากที่สุดคือ
22. วิชาที่ทำคะแนนได้สูงที่สุดคือ
23. วิชาที่เรียนน้อยที่สุดคือ
24. วิชาที่ทำคะแนนได้ต่ำที่สุดคือ

จบตอนที่ 1

ไปรบทำตอนที่ 2 ในหน้าต่อไป

ตอนที่ ๒

ขณะนี้กำลังเรียนชั้น ม.ศ.๓ แล้ว อีกไม่ช้าท่านก็สำเร็จ และต่อไปท่านก็จะต้องออกไปประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อเพื่อเตรียมตัวประกอบอาชีพในอนาคต โปรดบอกว่าท่านต้องการอย่างไร โดยกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่อง ☐

๑. ในขณะที่ท่านคิดว่าเมื่อจบ ม.ศ.๓ แล้ว ท่านจะ

☐ ก. เรียนต่อ ม.ศ.๔ - ๕

☐ ข. เรียนต่อโรงเรียนเตรียมทหาร เพื่อจะได้เข้าเรียนต่อในโรงเรียนนายร้อย จ.ป.ร. หรือโรงเรียนนายเรือ หรือโรงเรียนนายร้อยตำรวจ (สำหรับนักเรียนชาย)

☐ ค. เรียนต่อใน โรงเรียนที่สอนวิชาอาชีพต่าง ๆ เช่น โรงเรียนอาชีวศึกษา (ม.ศ. ๔ - ๕ - ๖) หรือวิทยาลัยเทคนิค หรือโรงเรียนฝึกหัดครูและวิทยาลัยครู ฯลฯ

☐ ง. ท่านจะไม่เรียนต่อ ออก ไปประกอบอาชีพเลย

เฉพาะผู้ที่เรียนต่อ ม.ศ.๔-๕ (คือ ข้อ ก. และข้อ ข.) โปรดตอบข้อ ๒, ๓, ๔, และ ๕ สำหรับนักเรียนที่ไม่เรียนต่อ ม.ศ.๔-๕ โปรดข้ามไปตอบข้อ ๖ และ ๗

๒. ถ้าท่านต้องการเรียน ม.ศ.๔-๕ นั้น เพราะ

☐ ก. บิดามารดาบอกให้เรียน

☐ ข. เป็นความตั้งใจของตนเอง

☐ ค. เรียนตามเพื่อนที่รักชอบพอกัน

☐ ง. ไม่ทราบจะเรียนอะไร

☐ จ. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๓. สมมติว่าท่านเข้าเรียนต่อในชั้น ม.ศ.๔-๕ ไปได้แล้ว ท่านอาจสอบไม่ผ่านชั้น ม.ศ.๔ เพราะนักเรียนในชั้นสอบตกปีหนึ่ง) เป็นจำนวนมาก ถ้าท่านสอบไม่ได้ท่านจะ

☐ ก. เลิกเรียน หรือเปลี่ยนไปเรียนวิชาชีพ

☐ ข. พยายามสอบต่อไปจนกว่าจะได้ เพราะกักรู้ว่าถ้าสอบ ม.ก.๕ ไปได้
จะเป็นที่พอใจหน้าคนอื่นทั่วไป

☐ ค. พยายามต่อไป เพราะความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น

๕. เมื่อท่านสอบ ม.ก.๕ ได้แล้ว และเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาระดับสูง
จนได้รับปริญญาตรีแล้ว ท่านออกมารับราชการจะได้เงินเดือน ๑,๒๕๐ บาท หรือถ้าท่านจะ
ทำงานกับเอกชน ตามสาขาวิชาที่ท่านเรียนมา ท่านอาจจะได้รับเงินเดือนมากกว่านั้น ทั้งนี้
แล้วแต่ความสามารถของท่านเอง

แต่ถ้าท่านไม่เรียน ม.ก.๕-๕ ไปเรียนวิชาชีพอื่น ซึ่งใช้เวลาและค่าใช้จ่าย
น้อยกว่าเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย แล้วออกมาทำงานเอกชนโดยไม่ต้องรับราชการ จะได้
เงินเดือนพอ ๆ กัน (ตามรายงานของกรมอาชีวศึกษา และกรมแรงงาน) ท่านจะเลือก

☐ ก. เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาระดับสูง

☐ ข. เข้าเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษา หรือวิทยาลัยที่เกี่ยวกับวิชาชีพโดยตรง

๕. เมื่อท่านคิดว่าท่านจะเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาระดับสูง โปรดบอกว่า
ท่านต้องการเรียนเพื่อจะออกประกอบอาชีพใด เป็นอันดับ ๑, ๒, และ ๓ โดยเขียนตัวเลข
๑, ๒, และ ๓ ลงในช่อง ☐ ที่อยู่หน้าอาชีพนั้น ๆ โปรดอ่านให้ตลอดเสียก่อนและ
ตั้งใจให้แล้วจึงจะตอบ

☐ ๑. เกษตร

☐ ๒. くりปริญญ

☐ ๓. งานธนาคาร

☐ ๔. งานธุรกิจ

☐ ๕. จิตกรรม-ประติมากรรม

☐ ๖. ทันตแพทย์

☐ ๗. นักกฎหมาย

☐ ๘. นักการทูต

☐ ๙. นักจิตวิทยา

☐ ๑๐. นักโบราณคดี

☐ ๑๑. นักปกครอง

☐ ๑๒. นักวิทยาศาสตร์

☐ ๑๓. นักวิทยาศาสตร์การแพทย์

☐ ๑๔. นักเศรษฐศาสตร์

☐ ๑๕. นักสถิติ นักวิจัย

☐ ๑๖. นักสังคมสงเคราะห์

☐ ๑๗. นักหนังสือพิมพ์

☐ ๑๘. นักอักษรศาสตร์

☐ ๑๙. นายร้อยตำรวจ	☐ ๓๐. พนักกร
☐ ๒๐. นายร้อยทหารบก	☐ ๓๑. แพทย์
☐ ๒๑. นายเรือ	☐ ๓๒. เกษกร
☐ ๒๒. นายเรืออากาศ	☐ ๓๓. วิศวกรก่อสร้าง
☐ ๒๓. บรรณารักษ์	☐ ๓๔. วิศวกรเครื่องยนต์
☐ ๒๔. ผู้ตรวจบัญชี	☐ ๓๕. วิศวกรชลประทาน
☐ ๒๕. นักกฎหมาย	☐ ๓๖. วิศวกรไฟฟ้า
☐ ๒๖. พนักงานประมง	☐ ๓๗. วิศวกรโยธา
☐ ๒๗. พนักงานป่าไม้	☐ ๓๘. วิศวกรเหมืองแร่
☐ ๒๘. พนักงานสหกรณ์	☐ ๓๙. สถาปนิก
☐ ๒๙. พยาบาลปริญญา	☐ ๔๐. สัตวแพทย์

☐ ๔๑. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

เฉพาะผู้ที่ต้องการเลือกเรียนวิชาชีพในโรงเรียนอาชีวศึกษาชั้นกลาง หรือชั้นสูง โปรด ตอบข้อ ๒ และ ๓ ผู้ที่ไม่ประสงค์จะเรียนต่อเลย โปรดข้ามไปตอบข้อ ๔ และ ๕

๒. ท่านเรียนวิชาชีพเพราะ

- ☐ ก. สืบปัญหาไม่คอยดี
- ☐ ข. เรียนตามความประสงค์ของบิดามารดา หรือผู้มีพระคุณ
- ☐ ค. ไม่มีเงินทุนพอที่จะเรียนในมหาวิทยาลัย
- ☐ ง. เรียนตามความต้องการของตนเอง

๓. เมื่อท่านก็คิดว่าเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษา โปรดบอกว่าท่านต้องการเรียนเพื่อที่จะออกไปประกอบอาชีพใดเป็นอันดับที่ ๑, ๒ และ ๓ โดยเขียนตัวเลข ๑, ๒ และ ๓ ลงในช่องที่อยู่หน้าอาชีพนั้น ๆ โปรดอย่าได้ถอดเสียก่อน และตั้งใจให้ดีแล้วจึงค่อยตอบ

- ☐ ๑. ข่างกสิ่ง
☐ ๒. ข่างกอดสร้าง
☐ ๓. ข่างแกะสลัก
☐ ๔. ข่างซ่อมวิทยุ-โทรทัศน์
☐ ๕. ข่างซ่อมอุปกรณ์เครื่องไฟฟ้า
 เช่น เวนรีด เครื่องทำ
 ถาปเป็น ฯลฯ
☐ ๖. ข่างเขียนแบบ ออกแบบ
☐ ๗. ข่างเครื่องยนต์
☐ ๘. ข่างเชื่อม
☐ ๙. ข่างถนเรือ
☐ ๑๐. ข่างากแต่งภายใน
☐ ๑๑. ข่างตัดเสื้อผ้า
☐ ๑๒. ข่างถารูป
☐ ๑๓. ข่างตัดผม แต่งผม
☐ ๑๔. ข่างกายภาพยนต์-โทรทัศน์
☐ ๑๕. ข่างเทคนิคประจำสถาน
 วิทยุ-โทรทัศน์
☐ ๑๖. ข่างโทรศัพท์-โทรคมนาคม
☐ ๑๗. ข่างปั้น
☐ ๑๘. ข่างพิมพ์-เรียงพิมพ์
☐ ๑๙. ข่างเขียนผนัง
☐ ๒๐. ข่างสำรวจ-รังวัด
☐ ๒๑. ข่างเรือบง
☐ ๒๒. ข่างทาสี
☐ ๒๓. ข่างทอผ้า
☐ ๒๔. ข่างทำเฟอร์นิเจอร์
☐ ๒๕. ข่างบัดกรี
☐ ๒๖. ข่างปูน
☐ ๒๗. ข่างไฟฟ้า
☐ ๒๘. ข่างโลหะ
☐ ๒๙. ข่างวาดรูป
☐ ๓๐. ข่างทอ
☐ ๓๑. ข่างออกแบบเครื่องแต่งกาย
☐ ๓๒. พนักงานเกษตรกรรม
☐ ๓๓. พนักงานขายของบริษั
☐ ๓๔. พนักงานธนาคาร
☐ ๓๕. พนักงานประมง
☐ ๓๖. พนักงานไปรษณีย์
☐ ๓๗. พนักงานโรงแรม
☐ ๓๘. พนักงานขนส่ง (ขับรถ)
☐ ๓๙. พนักงานขอเลข
☐ ๔๐. พนักงานบัญชี
☐ ๔๑. พนักงานป่าไม้
☐ ๔๒. พนักงานพิมพ์ดีด
☐ ๔๓. ครู ป.กค., ป.กค.สูง
 (รวมทั้งครูฝึกศึกษา
 ครูศิลปศึกษาและ
 ครูศิลปปฏิบัติ)
☐ ๔๔. โฆษกวิทยุ-โทรทัศน์
☐ ๔๕. ทหารบก (นายสิบ)
☐ ๔๖. ทหารเรือ (จา)

☐ ๔๗. ทหารอากาศ(จวอากาศ)	☐ ๕๔. นักร้อง-นักดนตรี
☐ ๔๘. นักประพันธ์-นักแต่งเพลง	☐ ๕๕. นักกฎหมาย
☐ ๔๙. นักแสดง-นักกายกรรม	☐ ๕๖. ผู้ช่วยพยาบาล บุรุษพยาบาล
☐ ๕๐. นายหน้า-คนเดินตลาด	☐ ๕๗. เลขานุการ
☐ ๕๑. กงหนาทะกัณฐิก	☐ ๕๘. ผู้จัดการ
☐ ๕๒. ตำรวจ (พลฯหรือนายสิบ)	☐ ๕๙. พยาบาล
☐ ๕๓. นักพากย์ภาพยนตร์	☐ ๖๐. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

เฉพาะผู้ไม่ประสงค์จะเรียนอะไรเลยเมื่อจบ ม.ก.๓ แล้ว โปรดตอบข้อ ๔ และ ๕

๔. ท่านไม่เรียนทอเพราะ

- ☐ ก. สติปัญญาไม่ดี
- ☐ ข. ไม่ชอบเรียน
- ☐ ค. ไม่มีเงินทุนสำหรับเรียน
- ☐ ง. บิดาหารคาไปให้เรียน
- ☐ จ. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๕. การที่ท่านไม่เรียนทอท่านคิดว่าจะทำอะไรต่อไป ? โปรดอธิบายโดยย่อ

๑.
๒.
๓.

จบตอนที่ ๒

โปรดทำตอนที่ ๓ ในหน้าต่อไป

เกณฑ์ 3

ถามที่ท่านเงือกอาสีในข้อ 5 หรือ 6 ในตอนที่ 2 ไว้ 3 อาสีพ โดยพิจารณาที่ท่านเลือก
เก็บอันดับ 1 ก็คือ นั้น ท่านผู้อ่านใหญ่คโ
การเลือกเป็นแน่ โปรดแสดงเหตุผลในการเลือกอาสีพอันดับ 1 ของท่าน โดยพิจารณาจาก
จุดยืนทางจริยธรรมต่อไปนี้ให้ชัดเจน ถึงแม้ว่าจะมีคำถามไว้ให้เลือก 5 ข้อ ให้ท่านกาเครื่องหมาย
✓ ลงในช่องว่างข้างล่าง ของทุกข้อมติทางความเป็นจริง

ตัวอย่าง

- ก. ถ้าท่านเลือกเพราะมีกาของท่านเป็นผู้แนะนำโดยตรง ก็กาเครื่องหมาย ✓
ลงในช่อง " มากที่สุด " (ดังตัวอย่างข้อ 1)
- ข. ถ้าท่านเลือกเพราะกรณีส่วนช่วยแนะนำเพียงเล็กน้อย ก็กาเครื่องหมาย ✓
ลงในช่อง " น้อย " (ดังตัวอย่างข้อ 2)
- ค. ถ้าท่านเลือกโดยไม่ได้นึกถึงเพื่อนเลย ก็กาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง " ไม่-เลย "
(ดังตัวอย่างข้อ 3)

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มากที่สุด	ปานกลาง	น้อย	ไม่-เลย
1	มีกาเป็นผู้แนะนำและต้องการให้เลือก	✓			
2	กรุณาแนะนำและแนะแนวทางให้			✓	
3	เลือกตามเพื่อนที่รักและชอบพอกัน				✓

"มากที่สุด" หมายถึงว่า ท่านได้รับแรงจูงใจหรืออิทธิพลจากสิ่งนั้นโดยตรง

"มาก" หมายถึงว่า ท่านได้รับแรงจูงใจหรืออิทธิพลจากสิ่งนั้น ก็ส่วนมาก

"ปานกลาง" หมายถึงว่า ท่านได้รับแรงจูงใจหรืออิทธิพลจากสิ่งนั้นพอสมควร

"น้อย" หมายถึงว่า ท่านได้รับแรงจูงใจ หรืออิทธิพลจากสิ่งนั้นบ้างเล็กน้อย

"ไม่-เลย" หมายถึงว่า ท่านไม่ได้รับอิทธิพลหรือแรงจูงใจจากสิ่งนั้นเลย

เมื่อท่านเข้าใจแล้ว โปรดอ่านข้อความต่อไปนี้อย่างละเอียด และพิจารณาให้ดีแล้วจึงตอบ
ว่าเป็นการดีหรือไม่ อะไรเป็นแรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้ท่านเลือกอาชีพดังกล่าวเป็นอันดับที่ 1
แรงจูงใจหรืออิทธิพลอะไรบ้างที่ -

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
1	บิดาเป็นผู้แนะนำและต้องการให้เลือก					
2	มารดาเป็นผู้แนะนำและต้องการให้เลือก					
3	ทั้งบิดาและมารดาเป็นผู้แนะนำและต้องการให้เลือก					
4	ผู้ประกอบการด้านการเงินที่มีบิดามารดาเป็นผู้แนะนำและ - ต้องการให้เลือก					
5	เลือกตามเพื่อนฝูงหรือกาสิโน					
6	อยากเลือกอาชีพให้เหมือนกับเพื่อนๆ ที่รักและชอบกัน					
7	ครู-อาจารย์บางท่านเคยแนะนำและแนะแนวทางให้					
8	ครู-อาจารย์แนะนำประจำโรงเรียนเคยแนะนำ และ - แนะแนวทางให้					
9	ถ้าสนใจเลือกด้วยตนเองโดยไม่อาศัยคำแนะนำ หรือ - การแนะแนวทางจากใครเลย					
10	จากเพื่อนมกคบางคนที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพนี้ - และต้องการยึดถือเป็นตัวอย่าง					
11	คนส่วนมากนิยมเลือกอาชีพนี้					
12	ต้องการประกอบอาชีพที่บิดามารดาหรือบรรพบุรุษเคย - ประกอบกันมา					
13	บิดามารดาหรือผู้ประกอบการด้านการเงินมีฐานะดีพอที่จะ - อุดหนุนให้เรียนเฉพาะเรื่องการศึกษาขั้นสูงเท่าที่ต้องการได้					
14	เคยทราบว่าสถาบันการศึกษาชั้นสูงจะเปิดสอนเมื่อออกมา - ประกอบอาชีพนี้บางโรงเรียนที่ผู้ปกครองให้การศึกษา					

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เฝ้า	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่- เคย
15	ต้องการ ระบอบการขึ้นที่มีโอกาสสร้างรายได้เร็ว					
16	ต้องการประกอบอาชีพในตำแหน่งสูงๆและได้เงินเดือน - เงินเดือนเร็ว					
17	เคยทราบว่า บริษัท ห้างร้าน หรือตัวแทนเอกชน จำ - ผู้ต้องการศึกษาสูงๆ ในอัตราเงินเดือนสูง					
18	ต้องการประกอบอาชีพที่มีโอกาสศึกษาต่อ หรือเลื่อน - วิทยฐานะในระดับสูงขึ้นไป เพื่อรับเงินเดือนสูงๆในทาง - วุฒิที่ได้รับ					
19	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ความสามารถและมีอ - ะดับสูง เพื่อรับเงินเดือนสูง					
20	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะเสี่ยงต่อ - อันตรายก็ตาม					
21	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะโชคร้ายถึงตาย - ก็ตาม					
22	ต้องการประกอบอาชีพที่แม้จะเป็นอาชีพส่วนตัว ก็มีรายได้ ดี.....					
23	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะไม่ได้รับ - การยกย่องจากสังคมเท่าใดนักก็ตาม					
24	ต้องการนำความรู้ความชำนาญในอาชีพมาใช้ใน - การประดิษฐ์สิ่งของ หรือซ่อมแซมของใช้บางชนิดด้วย - ตนเอง เพื่อเป็นการประหยัด					
25	เห็นว่าเป็นอาชีพที่เหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถ - ของตนเองที่สุด					

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
26	ข้าพเจ้าทำคะแนนวิชาต่างๆที่จำเป็นสำหรับการศึกษา - เพื่ออาชีพนี้ได้ก็					
27	ข้าพเจ้าชอบวิชาต่างๆที่ว่าเป็นสำหรับการศึกษาแล้ว - อาชีพนี้					
28	ข้าพเจ้ามีความถนัดและสนใจอาชีพนี้เป็นพิเศษ					
29	บุคคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้าเหมาะกับอาชีพนี้					
30	เห็นว่าเป็นอาชีพที่สาบร่าเปลี่ยนไปประกอบอาชีพอย่าง - อื่นในกรณีเกี่ยวกับได้หลายอาชีพ					
31	เป็นอาชีพที่ใช้แรงจลนมากกว่ากำลังกาย					
32	ต้องการประกอบอาชีพที่ท้าทายความรู้และวิทยาการใหม่ๆ					
33	การเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพนี้ง่ายกว่าการเรียนแล้ว - ออกไปประกอบอาชีพอื่น					
34	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความสามารถไปมากกว่า - ขว้าง					
35	ต้องการประกอบอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ					
36	ต้องการมีโอกาสได้รับใช้เพื่อนมนุษย์					
37	ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้ได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเป็นผู้มี - ความสามารถและความรู้ดี					
38	ต้องการประกอบอาชีพที่ชักได้ว่าเป็นอาชีพชั้นสูง					
39	ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้เป็นผู้ช่วยเหลือยิ่งเกียรติยศวงศ์ - ตระกูล					
40	คนทั่วไปยกย่องและให้เกียรติผู้ประกอบอาชีพนี้					

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
41	อยากเป็นข้าราชการ เพราะเห็นว่าใกล้เคียงกว่าอาชีพอื่น					
42	ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริต และไม่มีใครเหยียดหยาม					
43	เห็นว่าเป็นอาชีพที่ถนัด เพราะถนัดอาศัยความสามารถ - ฝีมือเฉพาะบุคคล					
44	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและเทคนิคต่างๆ - ในวิชาชีพ					
45	ต้องการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับผู้ที่ไม่มีมือและสติปัญญาดี					
46	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยม และประเทศกำลัง - ต้องการ					
47	ต้องการรับพระราชทานปริญญาบัตรจากพระหัตถ์ของ - พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว					
48	ต้องการประกอบอาชีพที่แต่งเครื่องแบบสวยงาม โอ้อวด					
49	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง					
50	ต้องการประกอบอาชีพที่มีกำหนดเวลาทำงานแน่นอน					
51	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัวหรืออาชีพที่เป็นอิสระ					
52	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่เสี่ยงอันตราย					
53	ต้องการประกอบอาชีพที่มีหน่วยงานอยู่ในเมือง ซึ่งมีเครื่อง อำนวยความสะดวกและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างพอเพียง					
54	ไม่ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานกลางแจ้งต้องการแดด- และฝน					
55	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้าเร็ว					
56	ต้องการประกอบอาชีพที่มีเวลาหยุดพักผ่อนอย่างเหมาะสม					

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย
57	ต้องการทำงานที่ได้รับความคุ้มครองด้านสวัสดิการจาก - นายจ้าง					
58	ต้องการประกอบอาชีพที่แปลกและโลดโผนหรือผจญภัย ..					
59	ต้องการประกอบอาชีพที่มีผู้ร่วมงานหลายคน					
60	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้องเดินทางไกล					
61	เกรงว่าถ้าประกอบอาชีพอื่น จะแข่งขันในการคัดลอก - เข้าประกอบอาชีพผู้อื่นไม่ได้					
62	ไม่มีความสามารถหรือความถนัดที่จะประกอบอาชีพอื่น ..					
63	ร่างกายและสุขภาพไม่อำนวยให้ประกอบอาชีพอย่างอื่น ..					
64	มีความสามารถฐานะทางเศรษฐกิจและการเงินก็อยู่แล้ว - จะเดือดร้อนในโลกนี้ก็ไม่เดือดร้อน					
65	ไม่มีผู้สนับสนุนให้เลือกอาชีพอื่น					
66	ในท้องถิ่นที่เป็นภูมิลำเนาของข้าพเจ้าไม่มีสถานที่ที่ - เปิดสอนวิชาชีพที่เหมาะสมกับข้าพเจ้าที่สุดจึงต้องเลือกอาชีพ นี้					
67	ว่าเป็นต้องรับจ้างงานของธนาคารหรือผู้มีอุปการคุณ ..					
68	เพื่อรักษาเกียรติและชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล					
69	ต้องการประกอบอาชีพในท้องถิ่นที่เป็นภูมิลำเนา					
70	ต้องการให้เป็นแบบอย่างแก่เพื่อนๆ หรือญาติพี่น้อง ..					
71	จำเป็นต้องประกอบอาชีพโดยเร็วที่สุดเพื่อขุ่นใจ - ครอบครัว					

ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือก	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่- เคย
72	เขาขี้เกียจไม่ยอมออกจากบ้านเฉยๆ จึงต้องเรียนไป - หลายๆก่อน เคยเผลอกวาดใจที่สนุกกว่าที่เกยกังใจไว้					

รวมตอนที่ 3

โปรดทำตอนที่ 4 ในหน้าต่อไป

ตอนที่ 4

ถามที่ท่านเลือกอาชีพในข้อ 5 หรือ 6 ในตอนที่ 2 ไว้ 3 อาชีพนั้น ท่านมีความรู้เกี่ยวกับ
ลักษณะอาชีพที่ท่านเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งมากน้อยแค่ไหน โปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องใด -
ช่องหนึ่งของรูปข้อถามว่าเป็นจริง

ข้อที่	คำถามเกี่ยวกับความรู้ในลักษณะอาชีพ	ทราบ อย่างถี่ ที่สุด	ทราบ บ้าง	ทราบ พอ สมควร	ทราบ เพียง เล็กน้อย	ไม่ ทราบ
1	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกไว้เป็นอันดับ - หนึ่งนั้น เพื่อสำเร็จแล้วจะต้องทำงานใดลักษณะ - อย่างไร ?					
2	ท่านทราบไหมว่าเมื่อเรียนสำเร็จแล้วจะมีโอกาส ออกไปประกอบอาชีพได้มากน้อยเพียงใด ?					
3	ถ้ามีโอกาสไปประกอบอาชีพตามที่ท่านเลือกไว้ - เป็นอันดับหนึ่งนั้น ควรจะเลือกประกอบกิจการ - เรื่องอะไรบ้าง ความรู้ รูปร่าง หน้าตา ฯลฯ ...					
4	คนที่ประกอบอาชีพดังกล่าว ทราบได้มากน้อย - เพียงใด ?					
5	ท่านทราบบ้างตามสมควรหรือประกอบอาชีพตามที่ ท่านเลือกไว้เป็นอันดับหนึ่งหรือไม่ ?					
6	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกเป็นอันดับหนึ่ง - นั้น มีโอกาสที่จะก้าวหน้าได้มากน้อยเพียงใด ?					
7	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกไว้เป็นอันดับ - หนึ่งนั้น ถ้าไม่มีงานทำจะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพ อื่นที่อยู่ในแถวเดียวกันได้ไหม ?					

ข้อที่	ข้อความเกี่ยวกับความรู้ในวัยมัธยมศึกษา	ทราบ อย่างดี ที่สุด	ทราบ ดี	ทราบ พอ สมควร	ทราบ เพียง เล็กน้อย	ไม่ ทราบ เลย
8	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกเป็นอันดับหนึ่ง นั้น จะต้องใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์อะไรบ้าง ?					
9	ท่านทราบไหมว่าอาชีพที่ท่านเลือกเป็นอันดับหนึ่ง นั้น มีความยากลำบากมากน้อยเพียงใด ?					
10	ท่านทราบไหมว่า เมื่อท่านได้เลือกเรียนว่าอาชีพ ที่ท่านเลือกไว้แล้วนั้น ผู้ปกครองจะสนับสนุนให้ ท่านเรียนจนสำเร็จ ?					
11	ท่านทราบไหมว่าคนที่ประกอบอาชีพนั้นจะต้อง เรียนจบทางใด ใช้เวลาเรียนนานเท่าไร และ สถานที่เรียนวิชานั้นตั้งอยู่ที่ไหน ?					
12	ท่านทราบไหมว่าวิชาอาชีพที่ท่านเลือกเรียนก่อนนั้น นักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนได้ควรจะมี - คะแนนสอบปลายปี บ.ศ.3 หรือผลการเรียนอยู่ ในระดับใด ? และต้องเก่งวิชาอะไร ?					

จบตอนที่ 4

คำถามทุกข้อและทุกข้อที่ท่านตอบอย่าง

- ☐ ก. มีความมั่นใจที่สุด
- ☐ ข. มีความมั่นใจพอสมควร
- ☐ ค. มีความลังเลอยู่มากที่ตอบไปเช่นนั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

แบบสัมภาษณ์

อาจารย์ใหญ่ หรือครูแนะแนว โรงเรียนมัธยมศึกษา

๑. ผู้ให้สัมภาษณ์ ตำแหน่ง
๒. สัมภาษณ์วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.
ถึงเวลา น.
๓. จำนวนนักเรียนทั้งหมดในปี คน ชาย คน หญิง
๔. จำนวนนักเรียนชั้น ม.ก.๓ ของโรงเรียน คน ชาย คน หญิง
๕. จำนวนครูของโรงเรียนในปี คน ชาย คน หญิง
๖. จำนวนครู แยกตามวุฒิ ได้ดังนี้
ก. สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน คน
ข. ปริญญาตรี หรือเทียบเท่าจำนวน คน
ค. ป.กศ.สูง, อ.กศ., พ.ม. หรือ ป.ว.ส. จำนวน คน
ง. ป.กศ., ป.ป., พ.กศ., พ.ป., หรืออาชีพอื่นสูง จำนวน คน
จ. ประกาศนียบัตรอื่น ๆ จำนวน
๗. โรงเรียนได้มีการประเมินเด็ก แก่นักเรียนเข้าใหม่ หรือแจกเอกสารที่เกี่ยวข้องเรื่องราวของ
โรงเรียนปีละกี่ครั้ง ? และจัดระยะไหนของปีการศึกษา ?
๘. โรงเรียนจัดให้มีการจัดทำระเบียบของนักเรียนหรือไม่ ?
ถ้ามี ใครเป็นผู้จัดทำ
๙. โรงเรียนจัดทำในเรื่องต่อไปนี้หรือไม่ ?
ก. จัดทำหนังสือหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดในการศึกษา หรือการประมวลภาพ
ต่าง ๆ หรือไม่ ? ถ้าจัดทำ หนังสือนี้ทันสมัยหรือไม่
ข. มีการเชิญวิทยากร หรือผู้ในวิชาชีพต่าง ๆ มาให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาชีพบ้างหรือไม่ ?
..... ถ้ามี จัดปีละกี่ครั้ง เมื่อใดบ้าง?

ค. มีป้ายนิเทศสำหรับติดประกาศเกี่ยวกับเหตุการณ์ใหญ่ ๆ เกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพหรือไม่ ?

..... ถ้ามี ได้รับความสนใจจากนักเรียนเพียงใด ?

๑๐. มีบริการให้คำปรึกษาหารือแก่นักเรียนหรือไม่ ? ถ้ามี นักเรียนมารับบริการ
ี่มากหรือไม่ ?

๑๑. โรงเรียนมีแผนกแนะแนวหรือไม่ ? ถ้ามี มีบุคลากรที่รู้และแนะแนวที่
ไกรบ้าง ?

มีห้องแนะแนวและอุปกรณ์ที่จะทำการแนะแนวมากน้อยเพียงใด ?

๑๒. โรงเรียนมีวิทยุโสตมรรณ เพื่อแจ้งเรื่องราวต่าง ๆ แก่นักเรียนหรือไม่ ?

ถ้ามี ใครเป็นผู้ทำ ? กระทำตอนใด ?

๑๓. ท่านมีโครงการจัดครูไปเยี่ยมบ้านของนักเรียนหรือไม่ ? ถ้ากระทำในโอกาส
ใดบ้าง ?

๑๔. ท่านทราบไม่ว่า นักเรียนที่สำเร็จ บ.ศ.๓ จากโรงเรียนเมื่อปีก่อน ๆ และเมื่อปีกลายนี้ ส่วนใหญ่
ออกไปเรียนต่อ หรือประกอบอาชีพอะไรบ้าง ?

๑๕. ตัวท่านเอง หรือครูในโรงเรียนของท่านเคยเข้าร่วมการอบรม หรือดูงานแนะแนว หรือสำเร็จการ-
ศึกษาดูงานการแนะแนวมาบ้างกัณ ?

และทุกคนที่ผ่านงานมาควรทำหน้าที่อะไรในปัจจุบัน

๑๖. ท่านรู้ดีว่านักเรียนในโรงเรียนของท่าน ที่สำเร็จวัตถุประสงค์ของการความช่วยเหลือคือเรื่องการ
ศึกษาต่อ หรือการเลือกประกอบอาชีพ และอื่น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องของการแนะแนวเป็นประการใด ?

.....
๑๗. ท่านเห็นความสำคัญและความเป็นที่ที่จะต้องมีการแนะแนวในโรงเรียนของท่านหรือไม่ ?

..... เห็นอย่างไร ?

๑๘. ท่านรู้สึกว่ ภาระครูในโรงเรียนของท่านควรจะได้ความร่วมมือในการดำเนินการงานแนะแนว
มากน้อยเป็นประการใด ?

๑๙. โรงเรียนของท่านมีโรงฝึกงานวิชา ศิลปปฏิบัติ พร้อมทั้งเครื่องมือในการฝึกหรือไม่ ?
 ถ้ามี มากน้อยเพียงใด ? และนักเรียนมีความสนใจวิชา
 ศึกษามากน้อยแค่ไหน ?
 ๒๐. ท่านมีโครงการที่จะทำต่อ หรือมีข้อเสนอนะเกี่ยวกับการแนะแนวอย่างไรบ้าง ?

ภาคผนวก ก.

สถิติ และการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาค่า mean

ก. หาค่า mean ของชอยบอย ในหมวดแรงจูงใจ

ตัวอย่าง ชอยบอยที่ ๑ (โรงเรียนมัธยมแบบประสม)

มีผู้ตอบใบซอง มากที่สุด จำนวน ๔๗ คน ได้คะแนน $47 \times ๕ = ๒๓๕$ คะแนน
 มีผู้ตอบซอง มาก จำนวน ๓๒ คน ได้คะแนน $32 \times ๔ = ๑๒๘$ คะแนน
 มีผู้ตอบซอง ปานกลาง จำนวน ๕๐ คน ได้คะแนน $50 \times ๓ = ๑๕๐$ คะแนน
 มีผู้ตอบซอง น้อย จำนวน ๒๔ คน ได้คะแนน $24 \times ๒ = ๔๘$ คะแนน
 มีผู้ตอบซอง ไม่เคย จำนวน ๔๖ คน ได้คะแนน $46 \times ๑ = ๔๖$ คะแนน

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum X}{N} = \frac{603}{195} = 3.0925$$

ข. หา mean ของกลุ่ม

ตัวอย่าง หมวดบุคคล โรงเรียนมัธยมแบบประสม มี ๑๒ ปี

mean ปี ๑ = ๓.๐๕๒๔	mean ปี ๒ = ๒.๗๒๓๐
mean ปี ๓ = ๒.๕๖๓๑	mean ปี ๔ = ๑.๕๓๔๔
mean ปี ๕ = ๑.๔๔๑๖	mean ปี ๖ = ๑.๓๘๔๒
mean ปี ๗ = ๒.๓๖๗๓	mean ปี ๘ = ๒.๔๘๔๖
mean ปี ๙ = ๓.๔๒๗๔	mean ปี ๑๐ = ๓.๔๔๔๔
mean ปี ๑๑ = ๒.๕๓๖๔	mean ปี ๑๒ = ๑.๗๔๓๕

$$\begin{aligned} \bar{X} &= \frac{๒๔.๖๔๓๘}{๑๒} \\ &= ๒.๐๕๓๖ \end{aligned}$$

๒. การหาค่า Correlation Coefficient จากค่าแห่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง ๒๕ การหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ ของอันดับความสำคัญของแหล่งแรงจูงใจ ที่มี
อิทธิพลต่อการ เลือกว่าชีพ กับอันดับตามสมมติฐานของนักเรียนโรงเรียนมัธยม-
แบบประสม

แหล่งแรงจูงใจ	อันดับตาม สมมติฐาน	อันดับจริง	D	D ²
ความอดทน ความสนใจ และ เหตุผล ส่วนตัว	๑	๑	๐	๐
เงิน	๒	๔	๒	๔
ลักษณะของงาน และความก้าวหน้า	๓	๒	-๑	๑
ความจำเป็น	๔	๕	๑	๑
เกียรติยศชื่อเสียง	๕	๓	๒	๔
บุคคล	๖	๖	๐	๐
				$\sum D^2 = 10$

$$\text{สูตร } r_s = 1 - \frac{6 \sum D^2}{N(N^2 - 1)}$$

$$= 1 - \frac{6 \times 10}{6 (6^2 - 1)}$$

$$= 1 - 0.2857 = 0.7143$$

$$df = N - 2 = 6 - 2 = 4$$

๓. การหาความสำคัญของความแตกต่างระหว่างอัตราส่วนร้อยละ

$$(๑) \quad P = \frac{N_1 P_1 + N_2 P_2}{N_1 + N_2}$$

$$(๒) \quad Q = 1 - P$$

$$(๓) \quad \sqrt{P_1 - P_2} = \sqrt{PQ \left(\frac{1}{N_1} + \frac{1}{N_2} \right)}$$

$$(๔) \quad C.R. = \frac{P_1 - P_2}{\sqrt{P_1 - P_2}}$$

ตัวอย่าง การกำหนดหาความแตกต่างในด้านความสามารถในการเลือกเรียนได้ตรงตามความเป็นจริง ระหว่างนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม และโรงเรียนมัธยมแบบรรวม

$$P = \frac{(200 \times 75.00) + (199 \times 84.93)}{200 + 199}$$

$$= \frac{31901.07}{399}$$

$$= 79.9525$$

$$Q = 100 - 79.9525$$

$$= 20.0475$$

$$\sqrt{P_1 - P_2} = \sqrt{79.95 \times 20.05 \left(\frac{1}{200} + \frac{1}{199} \right)}$$

$$= \sqrt{1602.9975 \times .01}$$

$$= \sqrt{16.02998}$$

$$= 4.0037$$

$$C.R. = \frac{84.93 - 75.00}{4.0037}$$

$$= 2.4802$$

๔. การวิเคราะห์ความแปรปรวน (analysis of variance) แบบ two - way measurement ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง ๓๐ แผนภูมิตัวเลขคะแนนรวมในหมวดแรงจูงใจด้านความจำเป็น เพื่อนำไปวิเคราะห์ความแปรปรวน

อาชีพผู้ปกครอง ประเภทโรงเรียน	รับราชการ B_1	ค้าขาย B_2	เกษตรกร B_3	รับจ้าง B_4	งานช่าง B_5	อื่น ๆ B_6	รวม
โรงเรียนมัธยมศึกษา A_1	๒๐๖๓ $n_1=67$	๑๖๖๘ $n_2=63$	๑๑๘๕ $n_3=40$	๓๓๑ $n_4=10$	๑๓๗ $n_5=5$	๑๗๔ $n_6=7$	๕๖๖๒
โรงเรียนมัธยมแบบบูรณาการ A_2	๒๐๓๑ $n_7=68$	๑๕๖๑ $n_8=45$	๑๓๕๐ $n_9=44$	๑๔๔ $n_{10}=4$	๘๕ $n_{11}=3$	๓๕๑ $n_{12}=12$	๕๕๖๒
รวม	๔๐๙๔	๓๒๒๙	๒๕๓๕	๔๗๕	๒๒๒	๕๒๕	$G=๑๑๐๘๘$ $N= ๓๒๘$

$$\begin{aligned}
 (1) \text{ SS}_B &= \frac{B_1^2}{n_1 + n_7} + \frac{B_2^2}{n_2 + n_8} + \frac{B_3^2}{n_3 + n_9} + \dots + \frac{B_6^2}{n_6 + n_{12}} - \frac{G^2}{N} \\
 &= \frac{4094^2}{135} + \frac{3229^2}{108} + \frac{2539^2}{84} + \frac{475^2}{14} + \frac{226^2}{8} + \frac{525^2}{19} - \frac{11088^2}{368} \\
 &= 124154.340 + 96541.120 + 76744.297 + 16116.071 + 684.500 \\
 &\quad + 14506.578 - 334086.260 \\
 &= 360.646
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 (2) \text{ SS}_A &= \frac{A_1^2}{n_1 + n_2 + \dots + n_6} + \frac{A_2^2}{n_7 + n_8 + \dots + n_{12}} - \frac{G^2}{N} \\
 &= \frac{5662^2}{192} + \frac{5426^2}{176} - \frac{11088^2}{368} \\
 &= 166970.020 + 167281.113 - 334086.260 \\
 &= 164.873
 \end{aligned}$$

(3) $\text{SS}_{\text{between}}$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{AB_{1A}^2}{n_1} + \frac{AB_{1B}^2}{n_2} + \frac{AB_{1C}^2}{n_3} - \dots + \frac{AB_{26}^2}{n_{12}} - \frac{G^2}{N} \\
 &= \frac{2063^2}{67} + \frac{1768^2}{63} + \frac{1139^2}{40} + \frac{331^2}{10} + \frac{137^2}{5} + \frac{174^2}{7} + \frac{2031^2}{68} + \frac{1461^2}{45} \\
 &\quad + \frac{1350^2}{44} + \frac{144^2}{4} + \frac{89^2}{3} + \frac{351^2}{12} - \frac{11088^2}{368}
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 &= 63521.025 + 49616.253 + 35343.025 + 10956.100 + 3753.800 \\
 &\quad + 4325.142 + 60661.191 + 47433.800 + 41420.454 + 5184.000 \\
 &\quad + 2640.333 + 10266.750 - 334086.260 \\
 &= 1036.513
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 (4) \text{ SS}_{AB} &= (3) - \{ (1) + (2) \} \\
 &= 1036.513 - \{ 360.646 + 164.873 \} \\
 &= 510.944 \checkmark
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 (5) \text{ SS}_{\text{total}} &= X_1^2 + X_2^2 + X_3^2 + \dots + X_N^2 - \frac{G^2}{N} \\
 &= 361824.000 - 334086.260 \\
 &= 27737.740
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 (6) \text{ SS}_{\text{error}} &= (5) - \{ (1) + (2) + (4) \} \\
 &= 27737.740 - \{ 360.646 + 164.873 + 510.944 \} \\
 &= 26701.277
 \end{aligned}$$

ตาราง ๓๑ การวิเคราะห์ความแปรปรวน

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างประเภทของโรงเรียน (A)	๑	๑๖๔.๘๗๓	๑๖๔.๘๗๓	๒.๑๔๘
ระหว่างอาชีพของผู้ปกครอง (B)	๕	๓๖๐.๖๔๖	๗๒.๑๒๙	๐.๙๖๑
interaction (AB)	๕	๕๑๐.๙๔๔ ✓	๑๐๒.๑๘๘	๑.๓๖๒
ความคลาดเคลื่อน (error)	๓๖๒	๒๖๗๐๑.๒๗๗	๗๔.๐๐๓	
รวม	๓๖๓	๒๗๗๓๗.๗๔๐		

ตาราง ๓๖ แรงจูงใจในการเลือกอาชีพ ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมแบบประสม
แยกแยะควมการอยากรู้ และกำมัณณิมเชิงกณณณ

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	มาก ที่สุด	การอยากรู้				Σ
			มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๑	บิดาเป็นผู้นำและต้องการให้เลือก	๒๓.๕	๑๖.๒	๒๒.๕	๑๒.๒	๒๑.๓	๓.๐๕๒๕
๒	มารดาเป็นผู้นำและต้องการให้เลือก	๑๕.๕	๑๓.๔	๒๑.๒	๑๕.๕	๒๔.๓	๒.๗๒๓๐
๓	บิดาและมารดาเป็นผู้นำและต้องการให้เลือก	๑๗.๕	๑๖.๔	๓๐.๕	๑๕.๓	๑๕.๕	๒.๕๖๓๑
๔	ผู้ประกอบการด้านการเงินที่มีอาชีพการมาเป็นผู้นำและต้องการให้เลือก	๒.๐	๒.๐	๑๕.๓	๑๒.๐	๕๖.๓	๑.๕๓๔๕
๕	เลือกตามพี่ ๆ น้อง ๆ หรือญาติสนิท	๒.๐	๕.๓	๒.๓	๑๕.๓	๒๗.๓	๑.๕๔๑๖
๖	อยากเลือกอาชีพให้เหมือนกับเพื่อน ๆ ที่รักและชอบพอกัน	๐.๕	๓.๓	๒.๕	๑๑.๖	๕๗.๕	๑.๓๕๕๒
๗	ครูอาจารย์ทางท่านเคยแนะนำและแนะแนวทางให้	๓.๑	๑๒.๒	๓๐.๑	๒๗.๖	๒๗.๐	๒.๓๖๓๓
๘	ครู-อาจารย์แนะแนวประจำโรงเรียนเคยแนะนำและแนะแนวทางให้	๕.๖	๑๑.๓	๓๕.๒	๒๖.๕	๒๓.๐	๒.๕๕๕๖
๙	ตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง โดยไม่อาศัยคำแนะนำหรือการแนะแนวทางจากใครเลย	๓๐.๑	๒๕.๐	๑๕.๕	๕.๖	๑๗.๓	๓.๕๕๓๕
๑๐	อาชีพเจ้านิยมบางคนที่ประสบผลสำเร็จในอาชีพนี้ และต้องการยึดถือเป็นตัวอย่าง	๒๔.๓	๒๑.๓	๒๖.๕	๑๑.๖	๑๑.๖	๓.๕๕๕๕

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบ					$\bar{X}$
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย	
๑๑	คนส่วนมากนิยมเลือกอาชีพนี้	๖.๓	๑๓.๔	๒๕.๓	๒๔.๒	๒๖.๓	๒.๕๓๖๘
๑๒	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความการค้า หรือ บรรพบุรุษเคยประกอบกันมา	๓.๒	๓.๖	๑๐.๒	๑๔.๔	๖๔.๖	๑.๓๔๓๕
๑๓	บิดามารดาหรือผู้ปกครองกำหนดไว้ เงิน มีฐานะดีพอที่จะอุดหนุนให้เรียนจน สำเร็จการศึกษาเท่าที่ต้องการได้	๑๔.๐	๒๕.๖	๓๓.๘	๑๒.๓	๔.๓	๓.๓๒๘๒
๑๔	เคยทราบว่าสถาบันการศึกษาชั้นสูง ที่จะศึกษาเพื่อที่จะออกมาประกอบอาชีพ มีบางแห่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา	๕.๔	๒๑.๔	๒๔.๓	๒๐.๘	๑๔.๒	๒.๘๓๓๓
๑๕	ต้องการประกอบอาชีพที่มีโอกาสสร้างรวย เร็ว	๓.๓	๑๒.๐	๓๓.๘	๒๐.๔	๒๖.๓	๒.๘๓๕๖
๑๖	ต้องการประกอบอาชีพในตำแหน่งสูง ๆ และได้เงินเดือนเงินได้เร็ว	๔.๑	๒๐.๓	๓๒.๐	๒๑.๘	๑๓.๘	๒.๓๕๑๘
๑๗	เคยทราบว่าบริษัทห้างร้านหรือตัวแทน เอกชนจ้างผู้จบการศึกษาระดับสูง ๆ ใน อัตราเงินได้สูง ๆ	๔.๑	๒๔.๖	๒๒.๖	๒๒.๖	๒๖.๑	๒.๕๓๔๔
๑๘	ต้องการประกอบอาชีพที่มีโอกาสศึกษา ต่อ หรือได้ทุนวิทยฐานะในระดับสูงขึ้น เพื่อรับเงินก้อนสูงชันกว่าผู้ที่ได้รับ	๒๕.๔	๒๕.๔	๒๔.๔	๔.๖	๑๑.๒	๓.๔๔๔๒

ตาราง ๑๒ (ต่อ)

ข้อ ข้อที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบ					Σ
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไปเลย	
๑๘	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความสามารถและมีระดับสูง เพื่อรับเงินได้วันสูง	๒๐.๓	๒๒.๓	๓๑.๑	๑๔.๐	๑๒.๔	๓,๒๓๘.๓
๒๐	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้เสี่ยงต่ออันตรายก็ตาม	๕.๓	๕.๒	๑๓.๐	๒๓.๒	๔๖.๔	๒,๐๑๕.๔
๒๑	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะใช้กำลังกายก็ตาม	๓.๓	๑๐.๔	๑๔.๓	๒๕.๕	๓๓.๑	๒,๒๓๘.๓
๒๒	ต้องการประกอบอาชีพที่แม้จะเป็นอาชีพสวาก็มีรายได้	๑๔.๔	๒๑.๕	๒๓.๖	๑๕.๐	๒๑.๕	๒,๘๓๒.๐
๒๓	ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง แม้จะไม่ได้รับการยกย่องจากสังคมเท่าใดนักก็ตาม	๑๐.๓	๘.๔	๒๓.๓	๒๐.๑	๓๓.๔	๒,๓๓๑.๑
๒๔	ต้องการนำความรู้ความสามารถมาใช้ในการประกอบธุรกิจของ หรือชอบชมตนเองใช้บางชนิดด้วยตนเอง เพื่อเป็นการประหยัด	๑๖.๔	๑๔.๔	๒๓.๒	๒๑.๐	๒๐.๐	๒,๘๓๑.๑
๒๕	เห็นว่า เป็นอาชีพที่เหมาะสมกับสติปัญญาและความสามารถของตนเองที่สุด	๔๕.๒	๒๔.๖	๒๑.๐	๔.๖	๐.๕	๔,๑๓๔.๓

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรือวิหิตที่ทำให้เลือกอาชีพ	การอยุ่ละ					X̄
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๒๖	ข้าพเจ้าทำคะแนนวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็น สำหรับการศึกษาเพื่ออาชีพใด	๑๒.๒	๒๔.๕	๕๐.๐	๘.๓	๓.๖	๓.๓๔๑๘
๒๗	ข้าพเจ้าชอบวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็น สำหรับการศึกษาเพื่ออาชีพ	๒๐.๕	๓๕.๘	๓๑.๖	๖.๑	๒.๐	๓.๗๐๔๐
๒๘	ข้าพเจ้ามีความถนัดและสนใจอาชีพ เป็นพิเศษ	๓๑.๘	๓๕.๖	๒๓.๕	๘.๒	๐.๕	๓.๘๓๕๑
๒๙	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้า เหมาะกับอาชีพ	๒๓.๕	๓๕.๔	๓๖.๕	๓.๓	๐.๘	๓.๗๘๓๐
๓๐	เห็นว่า เป็นอาชีพที่สามารถเปลี่ยนไป ประกอบอาชีพอย่างอื่นในกรณีเดียวกัน ได้หลายอาชีพ	๑๓.๕	๓๒.๖	๓๑.๔	๑๔.๕	๓.๒	๓.๓๐๔๒
๓๑	เป็นอาชีพที่ใช้สมองมากกว่ากำลังกาย	๑๖.๖	๓๐.๑	๓๔.๒	๑๑.๕	๖.๒	๓.๓๔๔๖
๓๒	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ และวิทยาการใหม่ ๆ	๒๒.๘	๓๔.๒	๓๓.๒	๖.๒	๓.๖	๓.๖๖๓๒
๓๓	การเรียนเพื่อไปประกอบอาชีพง่าย กว่าการเรียนเพื่อออกไปประกอบ อาชีพอื่น	๑๑.๓	๒๕.๑	๓๐.๘	๒๑.๐	๑๑.๘	๓.๐๓๐๓
๓๔	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ ทั่วไปอย่างกว้างขวาง	๑๓.๑	๓๑.๑	๓๔.๒	๑๔.๐	๓.๖	๓.๔๔๐๔

ตาราง ๓๒ (ต่อ)

ข้อ คำถาม	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบระ					$\bar{X}$
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๓๕	ต้องการประกอบอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ	๓๕.๓	๓๕.๖	๑๖.๐	๖.๓	๒.๐	๔.๐๔๑๒
๓๖	ต้องการมีโอกาสได้รับรู้เพื่อนมนุษย์	๓๓.๑	๓๓.๑	๑๕.๑	๕.๓	๑.๐	๔.๐๓๖๐
๓๗	ผู้ประกอบอาชีพนี้ได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเป็นผู้มีความสามารถและความรัก	๑๖.๐	๒๖.๔	๔๑.๔	๔.๒	๑.๐	๓.๓๖๐๘
๓๘	ต้องการประกอบอาชีพที่จิตใจกว้างเป็นอาชีพขั้นสูง	๑๕.๕	๒๕.๔	๓๕.๕	๑๑.๔	๓.๑	๓.๓๖๑๘
๓๙	ผู้ประกอบอาชีพนี้เป็นผู้นำที่คอยแก้ไขรติความชั่วของบุคคล	๒๒.๔	๒๒.๔	๓๖.๔	๔.๕	๑.๕	๓.๔๖๑๘
๔๐	คนทั่วไปมักเคารพและให้เกียรติผู้ประกอบอาชีพนี้	๑๘.๖	๒๓.๒	๓๔.๕	๑๑.๓	๑๒.๔	๓.๒๔๒๒
๔๑	อยากเป็นข้าราชการเพราะเห็นว่ามีเงินกว่าอาชีพอื่น	๑๓.๓	๑๘.๕	๓๓.๖	๑๓.๔	๒๐.๔	๒.๕๐๘๑
๔๒	ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริต และไม่มีใครเหยียดหยาม	๕๓.๖	๒๓.๔	๔.๖	๑.๕	๓.๕	๔.๓๔๓๔
๔๓	เห็นว่า เป็นอาชีพที่เด่น เพราะต้องการความสามารถพิเศษเฉพาะบุคคล	๒๓.๖	๓๐.๓	๒๖.๓	๑๓.๓	๖.๑	๓.๕๑๓๔

ตาราง ๓๒ (ก)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบละ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เคย	
๔๔	ต้องการประกอบอาชีพอาชีพที่ท้าทายและ เทคนิคต่าง ๆ ในระดับสูง	๑๔.๐	๒๔.๗	๓๕.๑	๑๒.๕	๕.๒	๓.๔๑๗๕
๔๕	ต้องการประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับ ผู้ที่มีอุปนิสัยปัญหา	๑๕.๔	๒๖.๖	๓๔.๕	๑๐.๘	๘.๗	๓.๒๘๒๓
๔๖	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและ ประเทศกำลังต้องการ	๔๓.๔	๓๒.๑	๑๔.๔	๓.๖	๑.๐	๔.๑๕๒๔
๔๗	ต้องการรับพระราชทานปริญญาบัตรจาก พระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่หัว	๓๑.๘	๒๒.๑	๒๗.๗	๔.๒	๔.๒	๓.๕๗๔๔
๔๘	ต้องการประกอบอาชีพที่แรงกระตุ้นแบบ สวองามโอโดง	๖.๗	๑๑.๘	๒๔.๔	๒๖.๗	๒๔.๔	๒.๕๒๔๔
๔๙	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง	๖๑.๐	๒๔.๖	๑๑.๓	๐.๕	๒.๖	๔.๔๑๐๒
๕๐	ต้องการประกอบอาชีพที่กำหนดเวลา ทำงานแน่นอน	๔๖.๗	๒๖.๒	๑๗.๔	๔.๖	๔.๖	๔.๐๕๖๔
๕๑	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว หรือ อาชีพที่เป็นอิสระ	๓๑.๔	๒๒.๔	๓๑.๑	๑๐.๓	๒.๓	๓.๗๐๘๕
๕๒	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่เสี่ยงอัน ตราย	๒๕.๔	๒๔.๔	๒๔.๒	๑๐.๓	๖.๗	๓.๖๔๔๔

การวาง (ต่อ)

ข้อ ที่	บรรจุใจหรือทัศนคติทำให้เลื่อมอาภัพ	การยบดะ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๕๓	ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานใน เบื้อง ซึ่งมีเครื่องอำนวยความสะดวก และสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างพอเพียง	๔.๓	๑๖.๘	๓๔.๕	๒๐.๕	๒๑.๕	๒.๖๙๖๕
๕๔	ไม่ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงาน กลางแจ้ง ต้องการแค่แค่นี้	๑๓.๘	๑๔.๓	๒๔.๖	๒๖.๔	๒๑.๕	๒.๙๕๕๑
๕๕	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้า เร็ว	๓๔.๓	๓๖.๖	๑๔.๕	๔.๖	๓.๖	๓.๘๔๑๘
๕๖	ต้องการประกอบอาชีพที่ไว้วางใจ อย่างเหมาะสม	๓๐.๖	๓๖.๙	๒๒.๔	๖.๖	๓.๖	๓.๘๔๑๘
๕๗	ต้องการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทน สวัสดิการจากนายจ้าง	๒๑.๘	๒๓.๙	๓๓.๓	๔.๑	๑๓.๑	๓.๓๒๘๓
๕๘	ต้องการประกอบอาชีพที่แปลก และ โลดโผนหรือจรรยา	๑๓.๘	๑๑.๙	๒๔.๖	๑๔.๕	๒๖.๐	๒.๖๔๓๖
๕๙	ต้องการประกอบอาชีพที่มั่นคง หลายคน	๖.๖	๒๓.๘	๔๙.๖	๑๖.๒	๑๐.๖	๓.๐๔๕๖
๖๐	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่ต้อง ไกล	๑๑.๙	๑๔.๓	๓๓.๐	๒๖.๘	๑๔.๖	๓.๙๒๓๘
๖๑	เกรงว่า ถ้าประกอบอาชีพอื่น จะแข่ง- ขันในการคัดเลือกเข้าประกอบอาชีพ ผู้อื่นไม่ได้	๙.๑	๑๐.๖	๓๐.๕	๒๐.๘	๓๑.๐	๒.๘๒๓๓

ตาราง ๓๖ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบคะ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๖๒	ไม่มีความสามารถหรือความถนัดที่จะ ประกอบอาชีพอื่น	๓.๔	๑๐.๑	๓๑.๒	๒๓.๖	๓๑.๖	๒.๓๐๑๕
๖๓	ร่างกายและสุขภาพไม่อำนวยให้ ประกอบอาชีพอย่างอื่น	๓.๕	๖.๖	๒๓.๕	๒๔.๕	๔๑.๑	๒.๐๑๕๒
๖๔	มีความรู้พื้นฐานทางเศรษฐกิจและ การเงินอยู่แล้ว จะเลือกอาชีพใดก็คง ไม่เดือดร้อน	๒.๖	๔.๓	๓๖.๔	๑๓.๔	๓๓.๕	๒.๒๕๔๔
๖๕	ไม่ผู้สนับสนุนให้เลือกอาชีพอื่น	๒.๖	๘.๔	๒๐.๕	๒๑.๕	๔๖.๖	๑.๔๘๕๕
๖๖	ในท้องถิ่นที่เป็นภูมิลำเนาของข้าพเจ้า ไม่มีสถาบันใดที่เปิดสอนวิชาชีพที่เหมาะสม กับข้าพเจ้าที่สุด จึงต้องเลือกอาชีพอื่น	๕.๒	๓.๖	๑๘.๔	๑๔.๓	๕๐.๕	๒.๑๐๓๑
๖๗	จำเป็นต้องรับชมงานของบิดาการค้า หรือผู้ประกอบการอื่น	๔.๑	๔.๖	๓๔.๔	๑๖.๓	๒๐.๒	๑.๓๖๐๒
๖๘	เพื่อรักษาเกียรติและชื่อเสียงของวงศ์ ตระกูล	๑๖.๓	๑๓.๓	๒๖.๕	๑๑.๒	๒๓.๕	๒.๔๓๓๕
๖๙	ต้องการประกอบอาชีพในท้องถิ่นที่เป็น ภูมิลำเนา	๒๐.๑	๒๔.๓	๒๔.๒	๑๕.๕	๑๕.๕	๓.๑๘๕๕
๗๐	ต้องการให้เป็นแบบอย่างแก่ตนเอง หรือผู้อื่น	๒๖.๐	๓๑.๖	๒๔.๐	๓.๓	๔.๓	๓.๕๖๖๓

ตาราง ๓๖ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เฝ้าจออาชีพ	การตอบคะ					Σ
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เคย	
๓๑	จำเป็นที่ต้องประกอบอาชีพโดยเร็วที่สุด เพื่อเงินเพื่อครอบครัว	๖๓.๖	๑๕.๓	๒๖.๓	๑๕.๓	๑๘.๓	๓.๑๐๑๐
๓๒	อายุยังน้อยไม่บ่อยากอดกลั้นนานเฉย ๆ จึงต้องรีบไปพลาาง ๆ กอน เเบบเฝ้าจอ อาชีพที่สูงกว่าเห่เคยตั้งใจไว้	๕.๒	๑๕.๖	๖๓.๑	๑๘.๕	๓๖.๕	๒.๕๘๖๕

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แนวจูงใจหรืออิทธิพลทำให้เกิดการชักจูง	การตอบคะ					Σ
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย	
๑๑	คนส่วนมากนิยมเลวอกชั่วพิน	๘.๓	๒๑.๔	๒๘.๖	๑๘.๘	๒๒.๘	๒.๗๕๐๐
๑๒	กองการประกอบอาชีพหาคำการค้า หรือ บรรพบุรุษเคยประกอบกันมา	๓.๒	๑๐.๒	๑๘.๘	๑๘.๘	๕๒.๓	๒.๐๘๑๐
๑๓	บิดามารดาหรือผู้ปกครองการ เงิน มีฐานะพอที่จะอุดหนุนให้เรียนจนสำเร็จ การศึกษาเท่าที่ต้องการได้	๑๕.๐	๒๓.๓	๓๕.๓	๑๓.๐	๑๓.๕	๓.๑๒๕๕
๑๔	เคยทราบว่า สถาบันการศึกษาชั้นสูงๆ จะศึกษาเพื่อที่จะออกประกอบอาชีพ บางแห่งมีทุนอุดหนุนการศึกษา	๒.๒	๑๕.๓	๓๕.๑	๑๕.๓	๒๖.๓	๒.๖๓๘๓
๑๕	กองการประกอบอาชีพมีโอกาสรวบรวม เร็ว	๘.๕	๑๒.๑	๓๗.๒	๒๑.๖	๒๐.๖	๒.๖๖๓๓
๑๖	กองการประกอบอาชีพในตำแหน่งสูง ๆ และได้เลื่อนขึ้นเงินเดือนเร็ว	๑๔.๖	๒๑.๖	๓๔.๒	๑๐.๑	๑๓.๕	๓.๑๐๕๕
๑๗	เคยทราบว่า บริษัท ห้างร้าน หรือร้านค้า เอกชน จ้างผู้จบการศึกษาสูง ๆ ใน อัตราเงินเดือนสูง ๆ	๓.๖	๑๖.๑	๒๕.๘	๑๘.๓	๒๓.๘	๒.๕๓๐๓
๑๘	กองการประกอบอาชีพมีโอกาสศึกษาต่อ หรือเลื่อนวิทยฐานะในระดับสูงขึ้นไป เพื่อ รับเงินเดือนสูงขึ้นตามวุฒิที่ได้รับ	๒๓.๖	๒๕.๑	๒๓.๑	๑๖.๖	๓.๖	๓.๘๘๓๔

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เกิดอาชีพ	การตอบละ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เคย	
๑๘	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความสา- การณและมีอรรถับสูง เพื่อรับเงินเดือน สูง	๑๘.๘	๒๔.๐	๓๓.๖	๑๓.๘	๑๐.๒	๓.๒๖๕๓
๒๐	ต้องการประกอบอาชีพที่รับรายได้สูงแม้จะ เสี่ยงต่ออันตรายก็ตาม	๘.๑	๘.๓	๒๐.๕	๒๓.๓	๓๘.๐	๒.๑๘๓๘
๒๑	ต้องการประกอบอาชีพที่รับรายได้สูงแม้จะ ใช้กำลังก็ตาม	๘.๓	๑๘.๘	๒๖.๒	๒๘.๑	๒๔.๖	๒.๕๘๘๖
๒๒	ต้องการประกอบอาชีพที่มั่นคงจะเป็นอาชีพ ส่วนตัวก็มีรายได้	๑๑.๘	๒๑.๒	๒๖.๘	๑๓.๒	๒๓.๘	๒.๓๘๒๓
๒๓	ต้องการประกอบอาชีพที่รับรายได้สูง แม้ จะไม่ได้รับการยกย่องจากสังคมเท่าใด นักก็ตาม	๖.๑	๘.๓	๒๔.๕	๒๒.๘	๓๓.๓	๒.๒๕๐๐
๒๔	ต้องการนำความรู้ความชำนาญในอาชีพ มาใช้ในการประกอบธุรกิจหรือรวม- แขนงของโซบางชนิด เพื่อเป็นการ ประหยัด	๑๒.๘	๑๘.๑	๓๐.๑	๑๘.๓	๑๐.๓	๒.๔๒๘๐
๒๕	เห็นว่า เป็นอาชีพที่เหมาะสมกับสภาวะ และความสามารถของตนเองที่สุด	๓๘.๖	๒๔.๘	๒๔.๘	๓.๖	๓.๕	๓.๘๕๓๘

ตารางที่ ๓๓ (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	การตอบ					Σ
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๒๖	ข้าพเจ้าทำคะแนนวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็น สำหรับการศึกษาเพื่ออาชีพใด	๑๐.๘	๑๗.๑	๕๕.๐	๓.๓	๔.๒	๓.๒๓๕๕
๒๗	ข้าพเจ้าชอบวิชาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับ การศึกษาเพื่ออาชีพ	๑๗.๒	๓๒.๘	๓๖.๕	๘.๓	๕.๒	๓.๔๔๔๓
๒๘	ข้าพเจ้ามีความอดทนและสนใจอาชีพ เป็นพิเศษ	๓๐.๖	๓๔.๗	๒๘.๓	๘.๓	๒.๑	๓.๔๓๔๑
๒๙	บุคลิกภาพและลักษณะนิสัยของข้าพเจ้า เหมาะกับอาชีพ	๒๐.๕	๒๗.๔	๔๐.๕	๙.๕	๒.๑	๓.๕๔๓๓
๓๐	เห็นว่า เป็นอาชีพที่สามารถเปลี่ยนไปประ กอบอาชีพอย่างอื่นในกรณีฉุกเฉินได้ หลายอาชีพ	๑๒.๐	๒๗.๖	๒๙.๒	๑๗.๒	๑๔.๐	๓.๐๖๒๕
๓๑	เป็นอาชีพที่ใคร่สมองมากกว่ากำลังกาย	๑๐.๘	๒๖.๔	๓๔.๗	๑๗.๖	๑๐.๘	๓.๐๗๗๗
๓๒	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ และวิพการใหม่ ๆ	๑๖.๕	๒๖.๖	๔๒.๖	๙.๐	๕.๓	๓.๓๔๘๔
๓๓	การ เรียนเพื่อไปประกอบอาชีพ ง่าย- กว่าการเรียนเพื่อออกไปประกอบอาชีพ อื่น	๑๒.๒	๒๓.๓	๓๘.๕	๒๑.๗	๗.๕	๓.๑๐๐๕
๓๔	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยความรู้ ทั่วไปอย่างกว้างขวาง	๑๖.๒	๓๓.๐	๓๓.๐	๑๔.๗	๓.๑	๓.๔๔๕๐

ตาราง ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การยอมรับ					X̄
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย	
๓๕	ต้องการประกอบอาชีพที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ	๔๐.๓	๓๕.๑	๑๘.๘	๘.๓	๑.๑	๔.๐๘๕๐
๓๖	ต้องการมีโอกาสได้รับอะไรเพื่อนมนุษย์	๔๖.๑	๓๒.๘	๑๖.๓	๓.๑	๑.๖	๔.๑๘๓๒
๓๗	ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้ได้รับการยกย่องจากสังคมว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถและความรับผิดชอบ	๑๔.๑	๒๘.๘	๓๘.๘	๑๑.๕	๕.๘	๓.๓๕๐๓
๓๘	ต้องการประกอบอาชีพที่คิดว่าเป็นอาชีพชั้นสูง	๑๑.๖	๒๒.๒	๔๔.๕	๑๒.๓	๘.๐	๓.๑๖๕๔
๓๙	ผู้ที่ประกอบอาชีพนี้เป็นผู้นำชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่วงศ์ตระกูล	๑๖.๑	๓๑.๘	๓๓.๘	๘.๓	๖.๘	๓.๓๕๕๓
๔๐	กลัวไปมักการพและให้เกียรติประกอบอาชีพ	๑๔.๔	๓๓.๕	๓๖.๖	๘.๘	๖.๓	๓.๔๐๒๐
๔๑	อยากเป็นข้าราชการ เพราะเห็นว่าเป็นคนกว่าอาชีพอื่น	๑๔.๘	๒๑.๔	๓๘.๘	๑๐.๒	๑๔.๘	๓.๑๑๒๒
๔๒	ต้องการประกอบอาชีพที่สุจริต และไม่มีใครเยียดหยาม	๔๔.๖	๒๖.๕	๑๔.๘	๓.๑	๑.๐	๔.๓๐๖๐
๔๓	เห็นว่า เป็นอาชีพที่เห็น เพราะต้องอาศัยความสามารภที่เยี่ยมเยียนบุคคล	๑๘.๔	๒๔.๖	๓๖.๕	๑๓.๓	๕.๓	๓.๓๓๕๔

การรังสี (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การยอมรับ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๔๔	ต้องการประกอบอาชีพที่อาศัยทักษะและ เทคนิคต่าง ๆ ในระดับสูง	๑๑.๔	๒๒.๘	๓๓.๘	๑๖.๑	๑๑.๙	๓.๐๕๖๔
๔๕	ต้องการประกอบอาชีพที่ تناسبกับผู้มี ฝีมือและสติปัญญาดี	๘.๘	๒๕.๙	๔๓.๐	๑๑.๙	๑๐.๔	๓.๑๐๘๘
๔๖	ต้องการประกอบอาชีพที่สังคมนิยมและ ประเทศกำลังต้องการ	๓๕.๒	๓๓.๘	๑๔.๘	๘.๓	๒.๕	๓.๕๔๓๘
๔๗	ต้องการรับพระราชทานปริญญาบัตรจาก พระหัตถ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้า- อยู่หัว	๓๔.๕	๒๒.๖	๒๓.๖	๘.๓	๑๐.๒	๓.๖๓๐๓
๔๘	ต้องการประกอบอาชีพที่คง เครื่องแบบ สวยงามโอ้อวด	๖.๘	๙.๕	๓๑.๒	๒๔.๕	๒๘.๑	๒.๕๒๑๘
๔๙	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความมั่นคง	๔๑.๐	๓๖.๕	๑๓.๕	๒.๖	๒.๑	๔.๑๒๓๐
๕๐	ต้องการประกอบอาชีพที่กำหนดเวลาที่ แน่นอน	๒๖.๖	๓๘.๐	๒๓.๕	๓.๓	๔.๒	๓.๓๕๕๒
๕๑	ต้องการประกอบอาชีพส่วนตัว หรือ อาชีพที่เป็นอิสระ	๑๔.๑	๒๔.๑	๓๐.๕	๑๘.๘	๑๒.๖	๓.๐๘๓๓
๕๒	ต้องการประกอบอาชีพที่ไม่เสี่ยงอันตราย	๒๔.๕	๓๑.๘	๒๕.๓	๓.๘	๕.๒	๓.๖๔๔๘
๕๓	ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานอยู่ใน เมือง ซึ่งมีเครื่องอำนวยความสะดวก และสิ่งบันเทิงความสวัสดิอย่างพอเพียง	๔.๘	๑๓.๑	๓๓.๓	๒๑.๓	๑๔.๕	๒.๘๖๕๒

ตารางที่ ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบละ					X̄
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย	
๕๔	ไม่ต้องการประกอบอาชีพที่ทำงานกลาง- แจ้ง กองกรรมาและแผน	๑๔.๑	๑๖.๓	๓๓.๓	๑๕.๒	๑๖.๓	๒.๕๒๑๘
๕๕	ต้องการประกอบอาชีพที่มีความก้าวหน้า เร็ว	๓๐.๒	๓๕.๔	๒๔.๖	๓.๒	๒.๖	๓.๘๓๔๘
๕๖	ต้องการประกอบอาชีพที่มีเวลาพักผ่อน อย่างเหมาะสม	๒๔.๖	๓๖.๘	๓๑.๓	๖.๓	๑.๕	๓.๙๖๔๑
๕๗	ต้องการทำงานที่ได้รับความคุ้มครองจาก สวัสดิการจากนายจ้าง	๑๘.๘	๓๑.๒	๒๘.๒	๑๕.๘	๑๘.๐	๒.๕๘๔๑
๕๘	ต้องการประกอบอาชีพที่แปลก และโลด- โผนหรือผจญภัย	๔.๕	๕.๓	๒๔.๖	๒๕.๓	๓๔.๕	๒.๒๒๔๐
๕๙	ต้องการประกอบอาชีพที่มีผู้รวมงานหลาย คน	๖.๐	๑๔.๐	๔๖.๖	๒๒.๓	๓.๑	๒.๕๔๔๖
๖๐	ต้องการประกอบอาชีพที่ไปท่องเที่ยว ไกล	๕.๘	๒๐.๘	๓๘.๓	๑๙.๑	๑๒.๐	๒.๓๖๖๘
๖๑	เกรงว่า ถ้าประกอบอาชีพอื่น จะ แข่งขันในการคัดเลือกเข้าประกอบอาชีพ อื่นไม่ได้	๓.๑	๕.๒	๓๓.๒	๒๖.๘	๒๓.๓	๒.๓๒๔๓
๖๒	ไม่มีความสามารถหรือความถนัดที่จะ ประกอบอาชีพอื่น	๔.๕	๕.๖	๔๑.๕	๒๖.๘	๒๑.๕	๒.๓๕๓๔

ตารางที่ ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การตอบ					X
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ เลย	
๖๓	ร่างกายและสุขภาพไม่อำนวยให้ประกอบอาชีพนั้น	๓.๘	๔.๒	๒๔.๖	๓๐.๖	๓๖.๘	๒.๑๘๖๓
๖๔	บิการการค้ามีฐานะทางเศรษฐกิจและการเงินดีอยู่แล้ว จะเลือกอาชีพใดก็ คงไม่เกิดครวน	๕.๐	๑๑.๒	๓๔.๑	๒๐.๓	๒๕.๐	๒.๔๒๔๕
๖๕	ไม่มีผู้สนับสนุนให้เลือกอาชีพนั้น	๗.๘	๑๐.๖	๒๒.๒	๒๔.๔	๓๕.๐	๒.๓๑๖๖
๖๖	ในท้องถิ่นที่เป็นภูมิลำเนาของข้าพเจ้า ไม่มีสถาบันใดที่เปิดสอนวิชาชีพที่เหมาะสม กับข้าพเจ้าที่สุด จึงต้องเลือกอาชีพนี้	๗.๗	๑๕.๓	๒๑.๓	๒๒.๔	๓๓.๓	๒.๔๑๕๓
๖๗	จำเป็นต้องรับชมงานของบิการการค้า หรืออุปการคุณ	๕.๔	๔.๘	๒๕.๖	๑๗.๔	๔๑.๓	๒.๒๐๑๐
๖๘	เพื่อรักษาเกียรติและชื่อเสียงของ วงศ์ตระกูล	๒๑.๐	๒๔.๓	๒๔.๓	๑๐.๕	๑๕.๕	๓.๒๔๔๖
๖๙	ต้องการประกอบอาชีพในท้องถิ่นที่เป็น ภูมิลำเนา	๒๑.๓	๒๔.๖	๓๒.๒	๑๔.๒	๗.๗	๓.๓๓๓๐
๗๐	ต้องการให้เป็นแบบอย่างแก่ตนเอง ๆ หรือญาติพี่น้อง	๒๑.๖	๓๔.๖	๒๔.๔	๑๐.๘	๗.๖	๓.๕๑๔๔
๗๑	จำเป็นต้องประกอบอาชีพโดยเร็วที่สุด เพื่อเงินเพื่อครอบครัว	๒๔.๖	๑๔.๗	๓๒.๒	๑๕.๘	๗.๗	๓.๓๓๓๐

ตารางที่ ๓๓ (ต่อ)

ข้อ ที่	แรงจูงใจหรืออิทธิพลที่ทำให้เลือกอาชีพ	การนับคะแนน					$\bar{X}$
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เลย	
๓๒	อายุยังน้อยไม่ยากออกกฏหมาย ง่าย ๆ จึงต้องเรียนไปพลาง ๆ กอน เลยเลือก อาชีพที่ดูดีกว่าที่เคยตั้งใจไว้	๑๑.๘	๑๗.๒	๒๓.๑	๕.๗	๓๘.๒	๒.๒๔๘๓

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายสนั่น ประจงจิตร

เกิด ๒๓ เมษายน ๒๔๘๓

การศึกษา

ประถมศึกษา (ป.๔) : โรงเรียนวัดบ้านข่อยระกา (ข้างข่อยระกา) ต.วังโพธิ์ อ.กง
จ. นครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๙๖

มัธยมต้น (ม.๓) : โรงเรียนกง อ.กง จ.นครราชสีมา พ.ศ. ๒๔๙๙

มัธยมปลาย (ม.๖) : โรงเรียนเทวีวิทยากร อ.เมือง จ.นครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๐๒

ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) : วิทยาลัยครูนครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๐๔

การศึกษามัธยมศึกษา (กศ.ม.) : วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๐๘

ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ การแนะแนวการศึกษา : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๑๒

Grad. dip. in Ed. : The University of Alberta, Canada, B.Ed. 2513.

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร พ.ศ. ๒๕๑๕

หน้าที่การงาน — ครูโรงเรียนปักธงชัยประชานิรมิต อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๐๘-๒๕๑๐

— ครูโรงเรียนโนนสูง "ศรีธานี" อ.โนนสูง จ. นครราชสีมา พ.ศ. ๒๕๑๐-๒๕๑๓

— ครูโรงเรียนกอนนกรวิทยาลัย์ อ.เมือง จ. ขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๑๓-ปัจจุบัน